

Dos nous preveres per a l'Església de Tarragona

Temps de bona collita vocacional

La catedral de Tarragona ha estat de bell nou el temple on dos servents de Déu, Mn. Magí Mejías, de 29 anys, i Mn. Jordi Sánchez, de 44, han rebut l'orde del presbiterat de mans de Mons. Jaume Pujol. L'ordenació va tenir lloc el diumenge 13

de gener, una setmana abans de la solemne inauguració de l'Any Jubilar per commemorar el 1.750è aniversari del martiri dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques.

Pàg. 17

Les diòcesis de Barcelona i de Lleida també han viscut la joia de l'ordenació de dos diaques permanents: Jordi-Albert Garrofé i Mateo Hidalgo, casats i pares de família

Pàg. 18 i 19

El Papa renuncia a «La Sapienza»

Benet XVI tenia moltes ganes d'anar a la Universitat pública de Roma «La Sapienza», convidat pel rector Renato Guarini, i havia preparat personalment un discurs. Però no va poder ser. Les protestes d'alguns estudiants i professors per aquesta visita van motivar que el Vaticà anul·lés l'acte per «llevar tot pretext» a protestes «desagradables». No

obstant això, el Papa va enviar al professor Guarini el discurs que pensava pronunciar i que tractava sobre la recerca de la veritat. Per la seva banda, el rector de «La Sapienza» esperava el Pontífex per «viure un moment d'alta cultura» i d'«intercanvi d'idees fecund per a tota la comunitat universitària».

Pàg. 7

en primer pla

La Paraula de Déu, font de vida

El proper mes d'octubre se celebrarà el Sínode de Bisbes sobre la Paraula de Déu, convocat per Benet XVI. Aquest esdeveniment suposa una oportunitat per impulsar la relació dels cristians amb la Paraula. Han passat més de quaranta anys des de la constitució conciliar *Dei Verbum* sobre la Paraula de Déu, un

dels documents més importants del Concili Vaticà II, i, segons els experts, s'ha aplicat «a mitges». Tot i que s'ha avançat, encara falta un llarg camí per recórrer per descobrir el tresor que ofereix la Paraula de Déu.

Pàg. 3, 4 i 5

Relleu a la Delegació de Mitjans de Girona

L'ingrés de Carles Sánchez a la comunitat cistercenca de Solius, una decisió llargament anhelada i que finalment ha pogut fer realitat, ha provocat canvis evidents a la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Girona. Així, Carles Sánchez ha passat el relleu com a delegat a Josep Casellas i Matas, rector de Sant Jaume de Salt (Gironès), doctorat en Ciències de la Informació i director de la revista diocesana *El Senyal*.

Pàg. 23

El temple d'August, a les entranyes de la catedral de Tarragona

com el temple central del recinte de culte a l'emperador August. Com reflecteixen les monedes romanes de l'època, el temple tindria vuit columnes a la façana principal i estaria situat sobre un podi amb escales.

Pàg. 29

Amics de Jesús

El Sant Mossèn d'Ars

Pàg. 20

Sumari

- Pàg. 8 Renúncia del P. Kolvenbach com a general dels jesuïtes
- Pàg. 10 Entrevista al P. Manuel Hernández, a l'Iraq des del 2003
- Pàg. 22 Barcelona: un capellà evita un desnonament a Cornellà
- Pàg. 25 Sant Feliu: cloenda de la visita pastoral al Garraf
- Pàg. 30 Presentat el llibre sobre sant Pau «Maestro de los pueblos»

Sant Egidi comença l'any amb un clam de pau

Pàg. 21

Editorial

El Papa, d'esquena

La majoria de diaris del dilluns 14 de gener reproduïen una immensa fotografia en les seves portades on es podia veure el papa Benet XVI celebrant missa a la Capella Sixtina del Vaticà d'esquena als fidels. Els titulars coincidien en gairebé tots els mitjans de comunicació, amb expressions semblants a la que introdueix el nostre editorial: «El Papa, d'esquena.»

Per als qui llegeixen la premsa escrita amb massa rapidesa, les idees que poden quedar a la ment amb una fotografia i un titular com aquest, es resumirien en dues. D'una banda, els qui dedueixen que el Papa s'apunta a la possibilitat de celebrar la missa tridentina d'esquena al poble, que ell mateix va autoritzar amb el seu *motu proprio*, i que per tant fa campanya perquè molts altres segueixin el seu exemple. De l'altra hi ha els que poden fer una interpretació més ideològica, com és que el Papa dóna l'esquena a la manera de pensar de la majoria dels cristians, i el que encara seria més greu, dóna l'esquena al Concili Vaticà II.

Totes aquestes interpretacions són errònies, perquè la realitat és que se li ha volgut donar molta més transcendència a un fet força més simple. La Capella Sixtina es va construir molts segles abans del Concili Vaticà II i, per tant, no era possible celebrar la missa de cara al poble. En tot aquest temps, i atès el valor artístic universal d'aquest recinte, ningú no s'ha atrevit a reformar-lo. Per tant, l'única forma de celebrar en aquest moment, sense alterar la majestuosa obra original, és fent servir l'altar de sempre, que únicament permet celebrar d'esquena a la gent. En alguns llocs semblants s'ha solucionat el tema posant un altar provisional davant del l'antic. De fet, Joan Pau II havia celebrat en diverses ocasions a la Capella Sixtina utilitzant un altar portàtil de fusta que es retirava després de la cerimònia, però en aquesta ocasió, segons indica l'Oficina de Celebracions Litúrgiques del Summe Pontífex, «s'ha decidit celebrar a l'altar antic per no alterar la bellesa i l'harmonia d'aquesta joia arquitectònica».

El que ha de quedar clar —i no tots els mitjans de

comunicació, per desconeixement o per mala intenció, ho reflecteixen— és que el Papa no va celebrar segons el ritu tridentí, sinó segons el ritual del Concili Vaticà II. No va dir la missa en llatí, sinó en italià, i per tant tot va quedar en una simple qüestió de la col·locació del celebrant. De fet, en cap moment després de l'últim Concili s'indica que no es pugui continuar celebrant d'esquena als fidels, simplement s'ha generalitzat el costum de fer-ho de cara al poble. S'ha interpretat que era una forma més pròxima a l'esperit post-conciliar, però en cap cas està en contradicció el fet de celebrar d'esquena al poble amb el missal de Pau VI.

És probable que sense l'acte en defensa de la família de la plaça Colón de Madrid, amb les seves innombrables conseqüències polítiques i el posterior discurs del Papa al cos diplomàtic, potser aquesta notícia no hauria tingut tanta difusió en la premsa espanyola, però l'Església es troba hores d'ara en primer pla i qualsevol moviment és llegit en les més variades claus interpretatives.

Aquests dies, un altre fet amb gran rellevància en els mitjans de comunicació ha situat el papa Benet XVI com a gran protagonista. Es tracta de l'anul·lació de la visita papal a la Universitat Pública de «La Sapienza» de Roma. En aquesta ocasió sí que es pot afirmar que alguns alumnes i professors es van posar d'esquena al Papa i a la seva presència en la inauguració del 705è curs d'aquesta institució. Però també ha de deixar-se clar que ha estat una minúscula part del professorat, concretament 67 dels 4.767 docents, la que va firmar una carta contra la presència del Pontífex.

La classe política italiana ha lamentat el fet, i en aquest cas ho han fet pràcticament tots, tant els partits de dretes, encapçalats bàsicament per l'exprimer ministre Silvio Berlusconi, com els de l'esquerra, com ara Walter Veltroni, líder del Partit Demòcrata i alcalde de Roma, o l'actual president Romano Prodi. En el cas d'Itàlia, a diferència d'Espanya, l'anticlericalisme que ha ocasionat aquestes protestes se situa lluny dels principals partits polítics representats al parlament italià.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Les coses desconegudes ens causen més por que les conegudes»

(Giacomo Leopardi. Escriptor i poeta italià. 1798-1837)

Hi ha milions de persones que viuen en desassossec constant, amb por de gairebé tot: catàstrofes, robatoris, raptos, violacions, ganivetades, trets..., tenen por de ser víctimes de pallisses de malànimes per caprici malèvol o de l'anomenada «violència de gènere». Part de les notícies televisives es refereixen, gairebé cada dia, a fets desagradables i ofereixen escenes penoses, fins i tot esfereïdores. Les pors i els malsons, si són constants, no únicament afecten el nostre psiquisme; també influeixen en el nostre organisme físic

amb tensions musculars i inhibeixen el nostre sistema immunològic, propiciant moltes malalties. Un consell prudent és no sovintejar llocs de diversió promísca i caus de perdició, on fumen substàncies malsanes i beuen sense mesura. Perquè, en contrast, trobem obertes les portes de biblioteques i museus, de parròquies amb activitats sanes i de centres recreatius socioculturals que ofereixen recitals poètics, conferències, actes musicals i teatrals, excursions i convivència amistosa per als qui les freqüenten.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

A la llum de la Paraula

■ Cada vegada hi ha més persones que descobreixen el tresor que ofereix la Bíblia

El 6 d'octubre del 2006 el Papa convocava el primer sínode del seu pontificat, que se celebrarà del 5 al 26 d'octubre del 2008 a propòsit del tema *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*. D'aleshores ençà, Benet XVI ha dedicat moltes de les seves intervencions a

la Paraula. En una de les seves catequesis setmanals dedicada a sant Jeroni, autor de la Vulgata, el Pontífex deia: «No hem de llegir la Sagrada Escriptura com una paraula del passat, sinó com a Paraula de Déu que se'ns adreça també a nosaltres i mirar d'entendre el que ens vol dir el Senyor.»

Des que es va fer públic l'anunci d'aquest Sínodo, arreu del món s'han suscitat nombroses iniciatives per promoure la Paraula de Déu. Per a Agustí Borrell, carmelita descalç, professor de Nou Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya i secretari de l'Associació Bíblica de Catalunya, la tria del tema del Sínodo «es va fer perquè era el més demanat en la consulta feta als bisbes d'arreu del món». Segons Borrell, això significa que «hi ha un interès viu en moltes comunitats, i que arreu se sent la necessitat de revifar l'atenció a la Paraula de Déu, en la qual Ell mateix es comunica de manera privilegiada. En un temps com el nostre, el cristianisme necessita enfortir-se i renovar-se a fons, i això només serà possible amb un retorn a les fonts i als elements essencials».

El Sínodo que tindrà lloc l'octubre d'enguany és una bona oportunitat per mesurar quin lloc ocupa la Paraula de Déu en la vida dels cristians i per donar-li un nou impuls. Així, Agustí Borrell creu que «la preparació del Sínodo, la celebració i els escrits que en sortiran han d'ajudar els creients i les comunitats a redescobrir la vida cristiana com un diàleg d'amor personal entre Déu i nosaltres, que passa a través de la seva Paraula». També expressa un desig: «Esperem que els participants al Sínodo trobin el llenguatge adient per animar-nos a tots a conèixer la Bíblia, a fer-la nostra, a saber llegir-la i escoltar-la amb interès i amb alegria. Tant de bo que el Sínodo porti tota l'Església a viure més atenta a la Paraula de Déu i a deixar-se interpel·lar i guiar per ella». Mn. Joan Magí, rector de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona i president de l'Associació Bíblica de Catalunya, està convençut que «hi ha fam i set de la Paraula, arreu del món». I ho confirma assegurant que «ho notem en la feina de cada dia, sobretot en la catequesi d'adults, en els cursos bíblics d'estiu, als instituts superiors de ciències religioses, a les jornades de biblistes de Catalunya, a les trobades subregionals i assemblees generals de la Federació Bíblica Catòlica, en els viatges a Terra Santa, i a tot arreu es dona l'oportunitat de degustar i de créixer en el coneixement de la Paraula».

En diferents ocasions, Benet XVI ha recomanat recuperar la *lectio divina*, la lectura assídua de la Paraula acompanyada de la pregària: «Aquesta pràctica, promoguda amb eficàcia, portarà l'Església, n'estic segur, a una nova primavera espiritual. (...) No hem d'oblidar mai que la Paraula de Déu il·lumina els nostres passos i és la claredat que ens il·lumina el camí (Sal 119,105).» Per a Borrell, la presència d'aquesta llum en la vida dels cristians «és regular, amb tendència a millorar. En les darreres dècades ha crescut molt, en quan-

La comunitat, reunida al voltant de la Paraula.

titat i en qualitat, la presència de la Paraula de Déu, si bé som lluny del que seria desitjable. Convé que deixem de banda costums i formulacions que pertanyen a èpoques històriques ja superades i que sapiguem confrontar la nostra realitat present amb la Bíblia, que és on trobem la paraula sempre viva i actual de Déu».

«Dei Verbum»

El novembre del 1965 Pau VI promulgava la constitució conciliar *Dei Verbum* sobre la Paraula de Déu. Es tracta d'un dels documents més importants del Concili Vaticà II, que va tornar a posar la Paraula

de Déu al centre d'atenció. Aquest document responia a la voluntat que la Paraula de Déu fos coneguda per tothom, es difongués i, d'aquesta manera, revitalitzés tota la vida cristiana. El setembre del 2005 es va celebrar a Roma un congrés internacional sobre *La Sagrada Escriptura en la vida de l'Església*, convocat per la FBC i el Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, amb la intenció de commemorar el quarantè aniversari de la *Dei Verbum*. Mn. Magí recorda que en una resolució d'aquest congrés es va demanar al Papa que convoqués un sínodo sobre la Paraula. Als participants al congrés, Benet XVI els deia que «només el qui, abans que

res, es posa a disposició d'escoltar la Paraula, podrà després anunciar-la. (...) Gràcies a l'impuls promogut per la *Dei Verbum* ha estat reveladora la importància fonamental de la Paraula de Déu. D'això n'ha derivat una renovació en la vida de l'Església».

Agustí Borrell considera que aquest document és d'una riquesa extraordinària. Era el resultat d'un procés llarg i no exempt de dificultats. Va obrir perspectives noves en la relació entre els cristians i la Paraula de Déu. El seu influx ha estat molt positiu en la reflexió teològica i en tots els àmbits de la vida de l'Església. Amb tot, reconeix que s'ha posat en pràctica la *Dei Verbum* «a mitges»: «La presència de la Paraula de Déu ha augmentat considerablement en les celebracions, en les catequesis, en la formació...», però «el coneixement de la Bíblia per part de la majoria dels cristians és encara superficial i parcial. La pastoral hauria d'estar més arrelada en la Paraula de Déu. Els mitjans de formació bíblica hi són, però els aprofiten poques persones. La impressió és que la Bíblia continua sent més comprada que llegida».

El secretari de l'Associació Bíblica de Catalunya és optimista quan afirma que en aquests moments la «relació amb la Paraula de Déu és molt més fàcil i més freqüent». En aquest sentit, explica que hi ha bones traduccions i edicions de la Bíblia, com la Bíblia Catalana Interconfessional; que la Paraula de Déu en la litúrgia i en la pastoral «és una realitat molt positiva»; que han crescut les iniciatives per conèixer la Bíblia... i destaca el treball de l'Associació Bíblica de Catalunya. Borrell sap que queda molt per caminar: «L'objectiu seria que tots els cristians tinguéssim una relació real i viva amb la Paraula de Déu, personalment i en comunitat, i que arribéssim a veure-la com el que és: la manifestació de la voluntat de diàleg de Déu, que convida tothom a una relació d'amistat amb Ell. Cal posar en pràctica més a fons la lletra i l'esperit del Vaticà II en relació amb la presència de la Paraula de Déu en les celebracions. Com demana el Concili Provincial Tarraconense cal fomentar la lectura espiritual i eclesial de l'Escriptura, perquè tota la vida cristiana estigui orientada per la Paraula de Déu.»

Mn. Joan Magí assegura que «la Bíblia està escrita per a la fe del poble. L'Esperit Sant és per a tothom. El qui creu en el Déu que anuncia els profetes i que revela del tot Jesucrist descobreix que Déu vol comunicar-se a tothom. Compartir la Paraula, en veritat i netedat, és la millor manera d'entrar en comunió». Segons Mn. Magí, «és evident que tenim molt terreny per córrer, vetllem per la inculturació, per les relacions amb les diferents confessions cristianes, pel diàleg amb les religions. Però també cal vetllar perquè els cristians arrelin i enforteixin la seva fe en un millor coneixement de la Bíblia ja des de petits, com diu Pau a Timoteu: «Tu persevera en el que has après i has acceptat fermament, recordant qui t'ho ha ensenyat. (...) Tota Escriptura és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir, educar en el bé, perquè el qui és home de Déu arribi a la maduresa i estigui sempre a punt per a tota obra bona» (2 Tm 3,14.16-17)».

Rosa María Jané Chueca

Animació bíblica de la pastoral

Mn. Magí explica que l'animació bíblica de la pastoral consisteix en el fet «que la Paraula de Déu, la Bíblia, sigui l'ànima de tota la pastoral. Aquesta és la tasca que tothom demana i espera. Arreu del món es treballa pel coneixement i l'ús de la Bíblia, però molts encara anomenen aquest treball pastoral bíblica, com si fos una pastoral particular, quan, de fet, la Bíblia, la Paraula de Déu, ha de ser l'animadora de tota la pastoral. És el que diu justament la *Dei Verbum* en el seu capítol sisè, és el tema que anuncia el Sínodo convocat per Benet XVI: *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*».

Als deu bisbats de la Tarraconense s'està treballant l'animació bíblica de la pastoral. Des del 1963 es reuneixen un cop l'any els biblistes de Catalunya, comenta Mn. Joan Magí. I afegeix: «El setembre del 1974 l'arquebisbe de Tarragona Josep Pont i Gol va aprovar els estatuts de l'Associació Bíblica de Catalunya, que és interconfessional i compta actualment amb 1.800 socis, i qualsevol cristià pot ser-ho. L'arquebisbe Josep també va crear un secretariat de la Pastoral Bíblica al mateix arquebisbat». Segons el president de l'Associació Bíblica de Catalunya, «crec que hem avançat a bon ritme. El setembre passat vam celebrar els 25 anys de la traducció de la Bíblia Catalana Interconfessional, una bona eina que ha promogut tot un seguit de publicacions i de grups de treball i d'estudi. L'estiu passat vam arribar als 34 anys de Cursos Bíblics d'Estiu i a diferents diòcesis de Catalunya hi ha grups d'estudi que fan servir les carpetes de *Llegir la Bíblia en grup*. A Tarragona, per exemple, es fan els cursos bíblics per correspondència. Enguany hi participen 387 inscrits i la Delegació de Missions els envia a 51 missioners presents arreu del món. Des de Terrassa ja fa anys que la Federació de Cristians prepara i promou el Concurs Bíblic a les escoles i a la universitat...».

M. JESÚS RUBIO COMPARTeix EN GRUP ELS SALMS I L'EVANGELI DE JOAN

«La Bíblia forma part de mi»

Per a mi la Paraula és vida, alegria, aliment, llum que il·lumina i orienta el meu camí, dóna sentit a la meua existència i em condueix a un encontre personal amb Crist. Com a cristiana, sentia que la Bíblia era un llibre que havia de marcar el meu nord, però la llegia a soles i moltes

vegades em costava interpretar-la i aprofundir-la. Vaig sentir parlar dels grups bíblics que anima el P. Justino Martínez i vaig acceptar la invitació d'una persona amiga que hi assistia. Des del primer moment em va sorprendre l'interès que despertava en mi la Paraula i he descobert que m'atrau, em sedueix, em qüestiona, m'inspira, em crea certa dependència, m'atrapa de manera que ja no me'n puc desprendre. A mesura que la vaig llegint, escoltant, interpretant, reflexionant i interioritzant, vaig integrant-la en la meua vida. Em produeix una gran alegria i, malgrat que hi trobo certa dificultat, a poc a poc la vaig entenent. Ara la Bíblia ja no és un llibre més que ocupa un lloc en una prestatgeria, sinó que forma part de mi i no hi ha dia en què no em delecti i em quedi embadalida assaborint-la. L'Escriptura no passa de moda, és viva, actual, no em deixa indiferent, sempre em diu alguna cosa, té un missatge captivador, és com si hagués estat escrita per a mi. Això comporta seguir un camí, optar per un estil de vida.

La Paraula de Déu em va omplint per dintre, em va amarant, em va penetrant, em va xopant fins al més profund del meu ésser. Em dóna vida, alegria, pau, joia, felicitat, m'alimenta, m'enriqueix, em transforma i em fa créixer com a persona i en la meua fe. Gairebé sense adonar-me'n em fa canviar la forma de pensar, d'actuar, de viure... Em fa veure la vida amb un cor i uns ulls nous. Sento que quan la Paraula de Déu toca el cor de les persones i hi fa estada, ens fa caminar, somiar, cantar, estimar i servir. Quan llegeixo i escolto la Paraula personalment, faig pregària. Llegir-la en grup, en comunitat, és una experiència molt enriquidora. Tots compartim i hi aportem les nostres vivències, sentiments, neguits, problemes, il·lusions, alegries, esperances... a més, es creen uns forts llaços d'amistat. Una frase de sant Jeroni em motiva a seguir en aquest camí d'aprofundiment de la Paraula: «Desconèixer les Escriptures és desconèixer Crist.»

FA UNS ANYS QUE GLÒRIA CORAL ACULL A CASA SEVA CURSOS BÍBLICS

«Isaïes descriu un Déu que obre camins d'esperança»

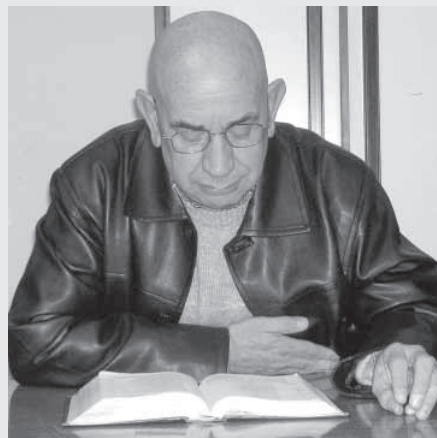
Dir Paraula de Déu és dir experiència de Déu. Un dels llibres que a mi m'ha influït en el camí de la vida és el del profeta Isaïes. Aquest profeta descriu aquesta Paraula de Déu que és l'experiència d'un Déu que obre camins d'esperança en l'aridesa de la vida i et parla «directament al cor» perquè escoltis en la foscor i el silenci la seva veu forta i poderosa. Aquesta veu et diu «no tinguis por» de les pedres de la tartera, no et faran cap mal perquè «jo et dono la mà». Al contrari, t'enfortirà l'ànima i l'esperit. Mira, contempla aquest món tan bonic, gaudeix-lo ara perquè més tard ja no hi seràs a temps, tot passa, «l'herba s'aseca i les flors es marceixen», però Déu continuarà sostenint-te, confia que l'aigua fresca la guarda per als qui estan assedegats de consol.

RAFAEL IGNACIO TEJADA PARTICIPA EN GRUPS BÍBLICS SOBRE ELS SALMS I ELS PROFETES AMÓS I ISAÏES

«La Paraula de Déu és la simfonia de la meua història»

En el pròleg de l'evangelí de sant Joan hi ha contingut el significat de la Paraula de Déu. La Paraula és la simfonia de la meua història, on la partitura o l'obra és la Paraula; l'instrument o la veu és la meua vida, i el qui executa l'instrument i llegeix la partitura sóc jo. La clau (centre) de poder interpretar aquesta peça musical és Jesucrist, que il·lumina tota la melodia. Intento que Déu em

parli en la vida de cada dia, sento el que em diu la Paraula. De vegades m'interpel·la, però també dóna raó i sentit al que estic fent, em dóna confiança i temor, il·lumina el meu camí en els moments de foscor i de tenebres, quan veig el túnel sense sortida. Em dóna esperança i em fa il·lusió saber que tot ho ha fet per mi, que malgrat les meves limitacions i febleses Ell continua creient en el pla que té per a mi. Això em fa pensar

i sentir orgullós de tenir un Pare que m'estima, que gràcies al seu Fill predilecte encarnat en la humanitat, per la seva passió, mort, resurrecció i ascensió, m'il·lumina el camí del Regne. Entenc, comprenc i encarno la seva Paraula quan deixo que el seu Esperit actuï en mi. Aquesta alegria la comparteixo amb els més propers, que són la família i la comunitat, on miro de «donar raó de la meua esperança» (1Pe 3,15). Tots

els llibres de la Bíblia tenen el seu missatge, que és la Paraula de Déu, però n'hi ha alguns de referència que m'il·luminen: Gènesi (la història dels orígens i els patriarques), Èxode (l'alliberament), Amós (la Paraula de Déu rugeix com un lleó), Isaïes (els càntics del servent), salms (els estats d'ànim fets pregària), Lluc (la pregària), Joan (l'amor), Fets dels Apòstols (l'Església), Pau (per a mi, la vida és Crist), Apocalipsi (esperança)...

CONNIE I JORGE CÓRDOVA PERTANYEN AL GRUP D'ANIMACIÓ BÍBLICA DE LA PARRÒQUIA DE SANTA MAGDALENA D'ESPLUGUES DE LLOBREGAT

«Hem de donar a conèixer i estimar Jesús per mitjà dels evangelis»

El meu marit i jo acudim a aquest grup i podem dir que cada reunió és extraordinària. Sortim meravellats del que hem après. Aprenem a estimar més i a comprendre més Crist. En estar en grup és més enriquidor, ja que cada persona hi aporta alguna cosa nova. Javier Velasco (laic i biblista) coordina el grup i amb la seva saviesa en el tema ens situa plenament al lloc on es va produir l'esdeveniment, ens ajuda a descobrir els personatges, la història de l'home abans i després de Jesús i, sobretot, a adonar-nos de la grandesa de Jesús estimant, comprenent i perdonant l'home. Tot plegat ens convida a la reflexió: relació amb Déu, amb un mateix i amb els altres. Avui més que mai ens adonem de la gran responsabilitat que tenim els laics de donar a conèixer i estimar Jesús per mitjà dels evangelis, per la qual cosa resulta imprescindible estudiar la Bíblia. Només podem comunicar allò que coneixem. De forma particular, també ens serveix per aconseguir una comunicació més gran, encara, en la nostra vida matrimonial i familiar.

L'ENTREVISTA

Enzo Bianchi, prior del monestir ecumènic de Bose, a Itàlia

—Prior de Bose i biblista reconegut, quina importància té en la seva vida la Paraula de Déu?

—Certament, la Sagrada Escriptura ha estat la que m'ha donat la possibilitat de tenir un coneixement amorós de Déu, sobretot a través de Jesucrist i de l'Evangeli. Aquesta és, a més, la condició *sine qua non* perquè un cristià pugui creure de veritat i viure en el món, enmig de tots els homes, i tenir dins del cor aquesta esperança que ve de la fe. La Paraula de Déu és per a mi l'aliment necessari per afrontar la vida. Sense aquest aliment, no pot haver-hi una vida intensa i rica. Alhora és el lloc privilegiat per al diàleg entre Déu i l'home. Déu és el que pren la iniciativa en aquesta relació, però l'home també respon a través de la Paraula, que és comunicació, diàleg i comunió.

—Joan Pau II deia que el drama d'Occident és la manca d'interioritat, és també la manca o marginació de la Paraula de Déu?

—Coincideixo plenament amb el difunt Papa. Realment és un drama la manca d'interioritat a Occident, com a conseqüència sobretot d'una societat cada vegada més fragmentada, que ha anat molt de pressa, que s'entreté en el que és aparent i superficial. En aquest context, la vida interior és penalitzada, i com a conseqüència, la Paraula de Déu, que necessita una intensa vida interior per ser rebuda, guardada i donar fruit, també pateix una greu crisi a Occident.

—Sovint s'ha dit que potser parlem massa sobre Déu i poc a Déu... ho creu així vostè?

—Sí, és cert, els cristians parlem molt de Déu, malgrat que la societat no ho faci tant, però la fe no depèn tant de parlar de Déu com d'escoltar allò que Déu ens diu. La fe cristiana neix de l'escolta de la Paraula de Déu continguda en l'Escriptura.

—Per què creu que hi ha aquesta mancança en l'escolta de la Paraula?

—Certament hi ha hagut un exili secular de la Paraula de Déu en la vida de l'Església, tot i que les causes serien difícils de determinar. Alhora, però, és innegable que el Concili Vaticà II ha posat la Paraula de Déu al centre de la vida de l'Església, com la font que ha d'inspirar tota la nostra acció i totes les paraules que expressa l'Església. El canvi és dur, difícil, i també es necessita molt perquè torni a ser una Paraula de Déu inspiradora. Actualment abunden encara les paraules de la teologia, del Magisteri i de l'espiritualitat, sobretot de l'espiritualitat en aquest nou temps, però no tant l'espiritualitat inspirada en la Paraula de Déu.

—Des de la seva experiència monàstica a Bose fa més de 40 anys, hi ha secrets per revitalitzar el poder de la Paraula en la vida cristiana?

—Aquesta és una gran responsabilitat, sobretot dels sacerdots i d'aquells que guien la comunitat cristiana. Per conèixer Déu hem d'anar al pou d'aigua viva que és la Paraula. Les paraules humanes no haurien de ser tan importants com ho són actualment. La Bíblia ha d'ocupar un lloc central de la vida cristiana. Per això caldria que tots els fidels poguessin rebre una iniciació a la Bíblia, amb l'objectiu que s'habituessin a tenir una relació personal, quotidiana,

El monjo italià Enzo Bianchi, prior de la comunitat ecumènica de Bose, és actualment una de les veus més reconegudes de l'Església sobre Sagrada Escriptura. La Paraula de Déu és, per a Bianchi, el lloc privilegiat de trobada entre Déu i l'home. És la font de la vida divina, l'aliment necessari del qual el cristià mai no hauria de prescindir. Per això, la convocatòria del proper Sínode de Bisbes sobre la Paraula de Déu és un motiu clar d'esperança i avinentesa per tornar a proclamar la centralitat de la Bíblia en la vida de l'Església.

«Hi ha hagut un exili secular de la Paraula de Déu en la vida de l'Església»

constant amb el text bíblic. Això donaria la possibilitat de celebrar i pregar amb la Bíblia la seva fe en Déu. Al contrari, la fe serà temptada per tot tipus de supersticions i perdrà aquesta dolcesa que li atorga la Paraula de Déu.

—En aquest procés d'iniciació seria important treballar la *lectio divina*?

—Seria fonamental. Ho he pogut comprovar personalment en la meua experiència de 40 anys ensenyant *lectio divina* a joves, ancians, famílies, alguns d'ells sense cultura religiosa. El mètode és molt senzill i està a l'abast de tothom. Es tractaria de llegir un tros de l'Evangeli i d'entrar en relació amb Déu a través d'ell, per mitjà de la repetició, la meditació, la pregària al nostre interior... Aquest és el principi de la *lectio divina*, un principi que pot transformar la vida de fe i la vida espiritual del cristià.

—Hi ha requisits per introduir-se en aquesta lectura orant de la Bíblia?

—El requisit principal serà el temps, cosa que sembla molt senzilla però que avui dia no ho és tant. És importantíssim trobar una mica de temps diari durant la jornada per llegir, meditar i pregar la Paraula. Aquest és el requisit principal. A partir d'aquí també pot anar bé que les

persones que guien la comunitat puguin donar certes indicacions perquè les persones més senzilles no es perdin en el text.

—Trobar aquest espai de silenci diari és el gran repte avui...

—Tenir temps per a alguna cosa significa tenir temps per a tot. En aquest sentit, és molt important prioritzar. Trobar un espai de silenci, de pau, de soledat és antropològicament una necessitat, però l'home d'avui, immers en el soroll i la velocitat de la vida actual, sembla que no se n'adona. Pascal deia que el drama de l'home actual és que no sap trobar un quart d'hora diari per estar sol i deixar-se interpel·lar per les qüestions més importants de la vida. La mateixa *lectio divina* ens interpel·la clarament en aquest sentit, cap a nosaltres mateix i cap a Déu. A la *lectio* trobem una resposta amb sentit a les grans preguntes de l'home.

—Sense aquest arrelament radical en la Paraula, el cristianisme té els dies comptats?

—Sense la centralitat de la Paraula, el cristianisme podria esdevenir una mena de religió del *new age*, una religió psicològica, civil, que celebra un ritu per tradició, però sense relació personal amb Déu i amb Jesucrist. La Bíblia hauria de

ser la Paraula que inspirés el dia a dia de tot cristià.

—Com valora la celebració a l'octubre del proper sínode de bisbes sobre la Paraula de Déu?

—Aquesta gran trobada eclesial sobre la Paraula de Déu serà molt important per a la vida de l'Església. Ja el cardenal Martini, o jo mateix, li ho havíem demanat a Joan Pau II fa uns anys. Estic molt content de la convocatòria feta per Benet XVI. És com anar a les fonts de l'Església i de la vida cristiana. Serà un esdeveniment fonamental per reforçar i reafirmar la centralitat de la Paraula de Déu en la vida de l'Església.

—Hi ha motius per a l'optimisme pel que fa a aquesta revitalització?

—Des del Vaticà II hi ha moltes comunitats que viuen de la Paraula de Déu. El camí és llarg, perquè durant segles la Paraula de Déu ha estat gairebé exiliada per als laics i cristians de base, però actualment hi ha realitats que conviden a l'esperança. Cada vegada són més les comunitats cristianes per a les quals el seu camí d'iniciació cristiana passa sobretot per la Bíblia. Aquesta és una gran esperança! Estic convençut que el fruit més valuós del Vaticà II s'ha produït a nivell bíblic. I és que quan la Paraula de Déu ocupa un lloc important en la vida de l'Església, quan ha estat sembrada en el cor dels fidels, aquesta dona fruit abundant. No sabem quan ni com, però donarà fruit i això és motiu d'esperança.

—Si la Bíblia fos avui el pilar essencial de la vida cristiana, creu que les diferents Esglésies cristianes estariem més unides?

—En el camí de la unitat dels cristians és absolutament necessari posar la Paraula de Déu en el centre, perquè només ella pot oferir un criteri d'unitat i de comunió. Els camins per assolir la unitat són diversos i el diàleg no és fàcil, però tot passa per l'obediència a la Paraula de Déu.

—Davant de la Paraula, les diferències no són tantes?

—Almenys s'afebleixen... La unitat passa per anar a l'essencial, al centre de la vida cristiana, i això només és possible anant cap a Crist a través de la seva Paraula. És l'única manera d'assolir algun dia la comunió.

—Per acabar, des d'aquesta talaia que és el monestir de Bose, i des del seu contacte freqüent amb les diferents realitats eclesials d'arreu del món... quin diagnòstic fa de l'estat actual del cristianisme, sobretot a Occident?

—El cristianisme viu un temps de crisi a Occident, a les terres anomenades de l'antiga cristiandat. Però no crec que sigui una crisi de mort, més aviat es tracta d'una oportunitat per créixer. És un temps per despullar-nos del que no és important i arrelar-nos més i més en l'essencial. És una crisi pasqual, a través de la qual neix una nova vida. No temo per la desaparició del cristianisme, ni a Europa ni a la resta del món. Potser el cristianisme ja no serà majoritari, però això no vol dir que sigui insignificant, perquè tot i ser minoria, els cristians sempre tindrem l'oportunitat, i alhora el repte, d'exercir una veritable influència evangèlica en el cor de la humanitat.

Samuel Gutiérrez

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Viatges 2008

DEL 17 AL 24 DE MARÇ

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 7 AL 18 D'ABRIL**

Els monestirs coptes, el Sinaí,
Mar Roig i l'Egipte Faraònic

✓ **DEL 12 AL 19 DE MAIG**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 21 DE MAIG AL 2 DE JUNY**

Pelegrinatge a Terra Santa al complert
(Antic i Nou Testament)

✓ **DEL 9 AL 15 DE JUNY**

Viatge a
Gal·les i el sud
d'Anglaterra:
paisatges
de llegenda

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

✓ **DEL 7 AL 13 DE JULIOL**

Bèlgica i les seves catedrals

✓ **DEL 9 AL 20 D'AGOST**

Les joies del Perú (el Machu Picchu,
La Vall Sagrada dels Inques,
Cuzco, el llac Titicaca...)

✓ **DEL 10 AL 21 DE SETEMBRE**

Pelegrinatge
pels camins de
la Terra Promesa
(Egipte, Jordània
i Jerusalem)

✓ **DEL 26 DE SETEMBRE AL 6 D'OCTUBRE**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE**

Viatge al Nepal i a les Missions de Teresa de
Calcuta a l'Índia

✓ **DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER
DE 2009**

Pelegrinatge especial per cap d'any
a Terra Santa

Si vols viatjar a Terra Santa de manera espiritual,
acollidora i respectuosa, fes-ho amb els

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 775**

Correu electrònic: amics@amicscat.cat

Vaticà

església en el món

Anul·lada la visita papal a «La Sapienza»

■ El Pontífex no vol donar pretext a protestes «desagradables»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI no va fer la seva visita programada el 17 de gener a la Universitat pública de Roma «La Sapienza», a causa de les protestes de professors i estudiants. Un comunicat de l'oficina d'informació del Vaticà explicava que «s'ha considerat oportú ajornar l'esdeveniment». D'aquesta manera, aclaria la nota vaticana, «el Sant Pare hi enviarà el discurs que tenia preparat».

Benet XVI no va visitar la Universitat «La Sapienza» de Roma per «lleva tot pretext» a protestes «desagradables» que podrien tenir lloc amb aquest motiu. Ho va explicar el cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat, en una carta que va enviar al rector de la universitat, Renato Guarini, amb la qual li va fer arribar el text del discurs que el Papa havia preparat per a la seva visita. El professor Guarini esperava el Papa teòleg i professor, «missatge de pau», com ell va dir, per viure «un moment d'alta cultura» i d'«intercanvi d'idees fecund per a tota la comunitat universitària».

En el seu missatge al rector, el purpurat italià va recordar que «el Sant Pare havia acollit amb molt gust la invitació» «per oferir un senyal d'afecte i de l'alta estimació que sent per aquesta il·lustre institució, que va sorgir fa segles per voluntat del seu venerat predecessor», Bonifaci VIII (el 1303). «Donat que un grup clarament minoritari de professors i d'alumnes han acabat amb els pressupòsits necessaris per a una acollida digna i tranquil·la, s'ha considerat oportú ajornar la visita prevista per llevar tot pretext a actes que haurien estat desagradables per a tothom», va informar el cardenal. «Conscient, però, del desig sincer de la gran majoria de professors i d'estudiants d'escoltar una paraula cultural-

El Papa no va poder llegir el seu discurs a la universitat.

ment significativa, de la qual extreure indicacions estimulants per al camí personal de recerca de la veritat, el Sant Pare ha indicat que li sigui enviat el text que ell havia preparat personalment amb aquest motiu», va indicar Bertone. Adjuntant el discurs escrit, el secretari d'Estat va desitjar que els estudiants i professors «hi puguin trobar elements per a una reflexió enriquidora i per a l'aprofundiment».

Les protestes d'estudiants van tenir lloc després que es fes pública la carta de 67 professors, entre els més de 4.000 de la universitat, adreçada al rector en la qual demanaven que revoqués la visita del Papa. En la missiva deien que el Pontífex negava la llibertat d'investigació, esmentant un discurs pronunciat pel

cardenal Joseph Ratzinger el 1990, en aquella mateixa universitat, sobre la crisi de confiança en la ciència en ella mateixa.

En el discurs que Benet XVI hauria d'haver llegit a «La Sapienza», fa una crida a la cultura occidental a no tancar-se a la veritat de la fe

cristiana en nom d'una «presumpta puresa» de la raó. El document parla del vincle particular que es dona entre fe cristiana i recerca de la veritat, com a part integrant de la naturalesa i missió de la universitat d'ençà dels seus inicis, a l'Edat Mitjana. Aclarint que parla com a «representant d'una comunitat creient»,

«que custodia un tresor de coneixement i de saviesa ètica, que resulta important per a tota la humanitat», el Pontífex es pregunta: «Què fa o pot dir el Papa a la universitat?» A la pregunta respon explicant que la seva tasca no consisteix a «mirar d'imposar als altres de manera autoritària la fe, que només es pot transmetre en llibertat», sinó a «mantenir desperta la sensibilitat per la veritat». El Bisbe de Roma vol «convidar novament la raó a posar-se en recerca d'allò veritable, del bé, de Déu i, seguint aquest camí, encoratjar-la a percebre les llums útils sorgides a través de la història de la fe cristiana i a percebre d'aquesta manera Jesucrist com la Llum que il·lumina la història i que ajuda a trobar el camí cap al futur». (Zenit)

Benet XVI bateja tretze recent nascuts

CIUTAT DEL VATICÀ.— Entre el plor de les vuit nenes i dels cinc nens que ressonava a la Capella Sixtina, el Papa va confessar la seva «alegria» en impartir el primer sagrament de la vida cristiana als menuts, «un dels moments més expressius de la nostra fe». En l'homilia de la missa en la solemnitat del Baptisme del Senyor, Benet XVI va reflexionar sobre el «misteri de la vida»: de la «vida humana», representada pels recent nascuts, i el de la «vida divina», que Déu ofereix als batejats. «En el Baptisme, el petit ésser humà rep una vida nova, la vida de la gràcia, que el fa capaç d'entrar en relació personal amb el Creador, i això per sempre, per a tota l'eternitat», va indicar. Adreçant-se als pares dels recent nascuts, va reconèixer que «per créixer sans i forts aquests infants necessitaran les cures materials i moltes atencions; però el que més necessitaran, és més, allò que els serà indispensable, és conèixer, estimar i servir fidelment Déu per tenir la vida eterna».

Enguany no es va instal·lar a la Capella Sixtina la peanya de fusta sobre la qual reposava un altar provisional per celebrar-hi aquesta Eucaristia. El Papa va preferir que es fes servir l'antic altar per no alterar la bellesa i l'harmonia d'aquesta joia arquitectònica i pictòrica, segons aclaria una nota vaticana. Per aquest motiu, en certs moments de l'Eucaristia, el Papa va donar l'esquena als fidels. El Vaticà ha assenyalat, però, que va seguir el Missal ordinari, i no l'anterior al Concili Vaticà II. (Zenit)

FILIPINES

Capellà catòlic assassinat

TABAWAN.— Un capellà catòlic de la congregació dels Oblats de Maria Immaculada va ser assassinat el 15 de gener a l'illa de Tabawan, província de Tawi-tawi, a les Filipines. Jesús Reynaldo Roda, de 54 anys, rector de l'església del Santíssim Rosari de Tabawan, estava pregant a la capella, com solia fer cada nit, quan uns homes armats van intentar segrestar-lo. En resistir-s'hi, el van matar a trets. A més de robar objectes de valor, es van endur segrestat un professor que va presenciar el que havia passat. El pare Roda havia nascut a la ciutat de Cotabato el 5 de febrer del 1954 i va ser ordenat prevere el 10 de maig del 1980; va ser professor i director de l'escola de Notre Dame a Bongao, província de Taw-tawi. El capellà era molt conegut i estimat, havia ajudat molta gent necessitada, els seus alumnes, la majoria d'ells musulmans, i predicava sempre a favor de la pau. (OMPRESS)

Jornada mundial de pregària per Terra Santa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Una Jornada de pregària arreu del món catòlic per Terra Santa és la proposta que estudia el Vaticà a petició del patriarca llatí de Jerusalem i dels prelats d'Europa i de Nord-amèrica. La iniciativa es va donar a conèixer en la roda de premsa convocada pels bisbes del «Grup de Coordinació en suport de Terra Santa». El bisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i membre d'aquest grup, va explicar que la decisió encara s'ha de prendre, però que és possible «començar a tenir una jornada de pregària, no únicament en el moment de la col·lecta pels Llocs Sants, sinó també una jornada de petició de la pau, en la unitat de l'Església amb l'Església mare de Jerusalem». Representaria un signe inequívoc de solidaritat amb la població cristiana, que afronta el drama de l'emigració. En termes del patriarca, va recordar Mons. Vives, la permanència dels cristians a Terra Santa «és una vocació». Però és un deure ajudar els cristians a la regió, «sobretot portar sosteniment i solidaritat» perquè l'eventual emigració sigui una opció lliure, no una constricció; igualment perquè puguin tornar a casa seva, si ho volen. Al seu costat, per part de l'episcopat francès, Mons. Michel Dubost va donar testimoni

del contacte directe amb el trist fenomen de l'emigració a Terra Santa, però també de la trobada amb molta gent jove convençuda del seu dret a romandre al seu lloc d'origen. I va precisar que els cristians, que «són la minoria de la minoria», tenen una vocació molt àmplia: «ser pont», «vincle entre els jueus i els musulmans». Els cristians tenen una gran capacitat per complir aquesta missió, però «això només és possible si hi ha justícia, perquè molts han vist el seu terreny ocupat, casa seva destruïda, i la pau té necessitat de justícia», va concloure. Com cada any, amb la seva visita, la delegació de bisbes europeus i nord-americans, juntament amb l'Assemblea d'Ordinaris Catòlics de Terra Santa, busca donar suport als cristians de la regió. (Zenit)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans **persones** grans

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Itàlia

Renúncia del P. Kolvenbach com a general dels jesuïtes

■ Després de l'elecció del nou superior, la 35a Congregació General continua reunida

ROMA.— El nom del successor del P. Peter Hans Kolvenbach com a guia de la Companyia de Jesús encara no se sabia en el moment del tancament del nostre setmanari. És aquesta una oportunitat per centrar-nos en el moment del comiat com a prepòsit d'aquest jesuïta de gran carisma intel·lectual i espiritual que ha liderat la Companyia durant gairebé vint-i-cinc anys.

El P. Kolvenbach va presentar la renúncia al seu càrrec, que és l'únic vitalici en l'Església juntament amb el de Pontífex (motiu pel qual al superior general dels jesuïtes se l'anomena «Papa negre»), per raons d'edat i de salut. En paraules seves, durant la primera sessió formal de la 35a Congregació General deia: «Jo sento que la Companyia de Jesús té el dret de ser governada i animada per un jesuïta en plena possessió dels seus

talents físics i espirituals, i no per un company les energies del qual continuaran disminuint a causa de l'edat —ben aviat 80 anys— i de les conseqüències d'aquesta edat, especialment en el camp de la salut.» Per al P. Kolvenbach, a més a més, «l'elecció d'un nou general donarà a la Companyia gràcia divina de renovació, o per dir-ho amb les paraules de sant Ignasi, *nova devoció, noves mocions*».

Després de la votació dels delegats presents a la 35a Congregació General amb la qual es va admetre la renúncia del general, els presents van agrair la tasca desenvolupada pel P. Kolvenbach en aquests gairebé 25 anys. Per a la Companyia, l'esperit amb què el seu general ha

El P. Kolvenbach agraeix els aplaudiments dels participants en la 35a Congregació General.

presentat la seva renúncia és per a tots un «exemple de llibertat d'esperit», ben lluny de la manera de fer del món «on hom s'obstina a lluitar per arribar a llocs de poder i de prestigi». Els delegats van agrair-li també com «va saber guiar la Companyia després del difícil moment de la intervenció pontificia de l'any 1981. En aquells moments, va saber guiar la nau de la Companyia amb serenitat, mantenint al mateix temps la fidelitat a l'Església i la fidelitat a l'estil de la Companyia». Alhora, la Companyia aprecia també «el carisma d'unitat que ha representat» tant ell com la seva manera de governar per a una Companyia «cada cop més pluralista i multicultural». Tots els delegats van manifestar el seu «orgull» tant per la seva persona com pel seu servei i van aplaudir llargament el P. Kolvenbach abans que aquest pronunciés el discurs de la seva renúncia.

25 anys de servei

El general holandès va fer gala del seu sentit de l'humor agraint als delegats «la manera tan elegant que heu ideat per destituir-me». Entre rialles i aplaudiments va pronunciar aquestes paraules: «Al terme d'aquests gairebé vint-i-cinc anys de servei, vull abans de tot agrair al Senyor, que —per dir-ho amb les paraules de sant Ignasi— m'ha estat veritablement propici a Roma, en

la guia d'una Companyia que Ell ha fet servir per a la seva major glòria.» Kolvenbach es va mostrar també molt «agrat pel privilegi d'haver pogut trobar i acompanyar tants amics en el Senyor, els quals en les vocacions més diferents, s'han revelat sempre autèntics servidors de la missió de Crist». Va afirmar que ja havia pogut expressar al Sant Pare el seu agraïment «per les seves orientacions apostòliques perquè la Companyia continuï la seva missió sota el senyal de la Creu i sota el Vicari de Crist a la terra». Va reconèixer també amb gratitud al Senyor el fet que «no obstant una desconcertant diversitat de persones i cultures, d'aspiracions i d'obres, no ha faltat mai la unió d'esperits i de cors i que, malgrat una fragilitat creixent, la Companyia encara és capaç de dialogar apostòlicament amb els reptes del món modern, per anunciar-li l'única bona nova». En acabar el seu breu discurs va citar un cop més sant Ignasi, mencionant la frase amb què ell acabava sempre les seves

cartes: «Vulgui el Senyor, per la seva infinita i sobirana bondat, dignar-se a concedir-nos la seva gràcia perfecta, perquè sentim sempre la seva santíssima voluntat i la complim tota sencera.»

Després de l'elecció del nou general, els delegats reunits a Roma tractaran temes eclesials i de la Companyia relacionats amb temes de promoció de la justícia, ecologia, col·laboració entre jesuïtes i laics, el diàleg interreligiós (sobretot amb l'islam) i el govern de la Companyia.

Marta Nin

Fotos: Donald Doll

En diferents moments del seu discurs va esmentar sant Ignasi.

Les xifres

Els delegats reunits a Roma són 225, dels quals 217 tenien dret a vot per escollir el nou general. Un 31% són europeus, un 28% asiàtics i australians, un 15% nord-americans, un 18% ve d'Amèrica Llatina i un 8% d'Àfrica. Les llengües oficials són l'anglès, el castellà i el francès. També s'efectua la traducció simultània a l'italià de les tres llengües oficials. Els delegats representen, però, 45 llengües maternes diferents. De les llengües no oficials un bon nombre de delegats parla tàmil i malayi, llengües de l'Índia. Hi ha 28 delegats de l'Estat espanyol, tot i que d'aquests, només 16 representen Espanya; la resta representen altres províncies de la Companyia on viuen i treballen. Representant Catalunya hi ha el provincial Pere Borràs i Lluís Magriñà. Moltes veus catalanes a l'interior de la Companyia apunten que el P. Magriñà reuneix molt de consens i que serà el proper provincial de la Tarraconense quan el P. Borràs acabi el seu mandat.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Espanya

La parròquia, comunitat d'acollida

MADRID.— El 20 de gener es va celebrar la Jornada Mundial de les Migracions. Els bisbes de la Comissió de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola van llançar un missatge titulat *Jove immigrant, la parròquia et ve a trobar*, en què destaquen que l'Església «no pot ser aliena» al fenomen de la immigració i que ha de tenir «un compromís especial d'ajuda i servei» amb els joves estrangers.

Els bisbes es referien al missatge escrit pel Papa per a la jornada d'enguany, en què descrivia la situació de la joventut que emigra: «Els joves migrants són particularment sensibles al problema constituït per la "dificultat de doble pertinença": d'una banda, senten vivament la necessitat de no perdre la cultura d'origen, mentre que, de l'altra, sorgeix en ells el desig comprensible d'inserir-se orgànicament en la societat que els acull». Aquests immigrants, desarrelats de la seva terra i de la seva família, moltes vegades es converteixen en «éssers inexistents», denunciaven els prelats. I afegien: «Això els posa en una situació de vulnerabilitat extrema i d'indefensió absoluta, especialment les dones.»

Vulnerabilitat extrema i indefensió absoluta acompanyen moltes vegades els immigrants.

Davant d'aquesta realitat, la Comissió Episcopal de Migracions remarcava que les parròquies i les comunitats cristianes han d'adoptar «una postura activa per donar una resposta en la mesura de les seves possibilitats. La raó última ha de ser (...) la mateixa dignitat per a cada persona i els seus drets fonamentals i el manament del Senyor». Segons els prelats, «la parròquia, per la seva condició de família, comunitat, per la seva capacitat d'oferir serveis nombrosos i variats

a la persona, i per estar sempre "oberta" o "en guàrdia", es troba en una situació privilegiada per ser el primer espai de trobada dels immigrants amb l'Església del seu nou país». També asseguraven que «una parròquia viva i amb esperit missioner no es conformarà a esperar que vinguin, sinó que sortirà a buscar-los a tots, especialment els més necessitats». D'aquí el lema escollit per a la jornada d'enguany, «Jove immigrant, la parròquia et ve a trobar».

Els bisbes es mostraven convençuts que amb l'acollida dels immigrants les parròquies es renoven i s'enriqueixen, i augmenta el nombre dels agents pastorals en la litúrgia, la catequesi, l'acció social i caritativa. També advertien que «la parròquia i cada comunitat cristiana actuaran sempre evitant tota discriminació. A tots ha d'arribar, per la paraula i el testimoni dels membres de l'Església l'anunci explícit de l'Evangeli de Jesucrist. En l'acollida i en el procés d'incorporació a la comunitat catòlica, la parròquia haurà de tenir en compte la condició religiosa diferent dels nous veïns».

Els prelats animaven els membres de la comunitat cristiana a exercir «la seva missió profètica i de denúncia davant de possibles injustícies» i a estar «sempre disposats a defensar la dignitat i els drets fonamentals dels immigrants». El missatge dels bisbes acabava recordant unes paraules de Benet XVI, adreçant-se als joves immigrants: «L'Església també us necessita i compta amb la vostra aportació. Podeu desenvolupar una funció providencial en l'actual context de l'evangelització. [...] Podeu ensenyar a tothom que l'Evangeli és viu i és apropiat en cada situació; és un missatge antic i sempre nou. Paraula d'esperança i de salvació per als homes de totes les races i cultures, de totes les edats i de totes les èpoques.» (C.C.)

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,

A la llista veureu quin missioner està subscrit i quin missioner encara no ho està.

Si us plau, apadrineu un missioner.

MISSIONERS APADRINATS:

Montserrat M.F. de Japó, Maria T.N. de Filipines, Roser, M.S. de Kinshasa, Antoni S.A. de Camerun, Francesc P.M. de Camerun, Maria Glòria X.B. de Kinshasa, Francesc C.V. de Cuba, Rafael S.C. de Costa d'Ivori, Ramon V.E. de Tanzània, Elena C.B. de Camerun, Àngel B.P. de Brasil, Joan R.A. de Colòmbia, Josep R.C. de Brasil, Maria Pilar B. de Bolívia, M. Teresa C.O. d'Argentina, Eduard B. de Mèxic.

MISSIONER PENDENTS:

Anna M. A.A.	Japó
Raimunda A.Q.	Nicaragua
Josep M. A. S.	Mèxic
Lluís B.D.	Canadà
Teresa M. B.Ll.	Bolívia
Ramon B.P.	Guatemala
Joan C.S.	Mèxic
Josep M.C.B.	Paraguai
Josep Ll. F. M.	Mèxic
M. Francesca F. V.	Veneçuela
Júlia Foraster Roselló	Filipines

LLOC:

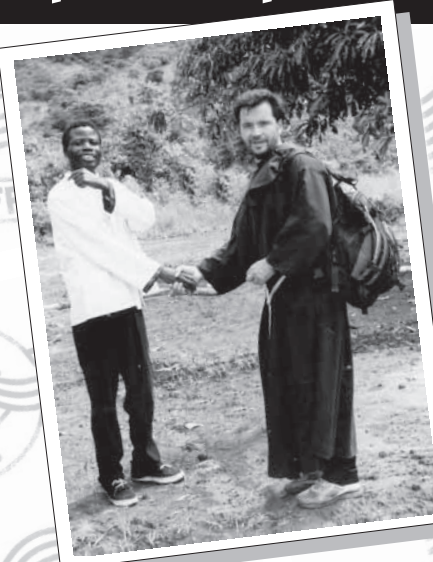
Miquel G.T.	Brasil
Josep G. de M.	Bolívia
Francesca G.F.	Mèxic
Rosa Ll.	Marroc
M. Lluïsa M. H.	Perú
M. Teresa M. C.	Colòmbia
Àngel M.B.	Paraguai
Gemma M.C.	Rep Dem del Congo
Agustina M.C.	Xile

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....

PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular	Entitat	Oficina	DC	Data	Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 -Fax 934 092 820

P. MANUEL HERNÁNDEZ, CARMELITA DESCALÇ, VIU A L'IRAQ DES DEL 2003

—Parlem prou sobre l'Iraq?

—Només parlem de l'Iraq quan es produeixen atemptats, no parlem del «problema» de l'Iraq, i és que sembla que estem més capacitats per captar les males notícies que les bones. Actualment, ha minvat el nivell de violència a l'Iraq. És una llàstima que haguem de parlar de números, perquè estem parlant de la vida i de la mort, d'éssers humans com nosaltres. Si abans hi havia deu atemptats cada dia a Bagdad, ara n'hi ha tres... no crec que sigui perquè els terroristes volen fer menys atemptats, sinó perquè ho impedeixen l'exèrcit i la policia. Em sembla que la situació ha millorat una mica, però continua havent-hi segrestos, assassinats... tant de bo arribem a un moment en què puguem respirar tranquils, perquè aquesta situació hauria d'interpel·lar tot hom. No pot ser que tants milions d'iraquians visquin en aquest terror diari.

—Com és el dia a dia?

—Vivim amb molta incertesa, sense futur, sense feina, sense menjar... un dels principals productors de petroli del món... i no tenim llum! Això és molt trist i em sap greu que la situació d'aquest país s'utilitzi per motius electorals, també a Espanya. Els polítics s'haurien de preocupar per la situació de la gent. La guerra de l'Iraq no va servir per proclamar el dret a la llibertat dels iraquians, va servir per assolir el poder. Jo mai no he sentit que a Espanya, quan es parla del problema de l'Iraq, se'n parli per respectar i per ajudar els iraquians a solucionar el problema; sempre és perquè un partit polític n'ataca un altre. Per a aquestes persones, els iraquians no són més que una xifra i com menys n'hi hagi, millor. Per als polítics, és millor que cada cop hi hagi menys persones al món que els creïn conflictes, gent que viu en la pobresa, en la misèria, que contínuament ens recorden que som uns egoistes... Gràcies a Déu hi ha moltes entitats, sobretot cristianes, que es preocupen per la gent que pateix al món, però nosaltres, a l'Iraq, som un granet de sorra. Si els polítics s'unissin, no per comptar cadàvers, sinó per cercar solucions avui, no demà, les coses canviarien.

—I quina és la solució?

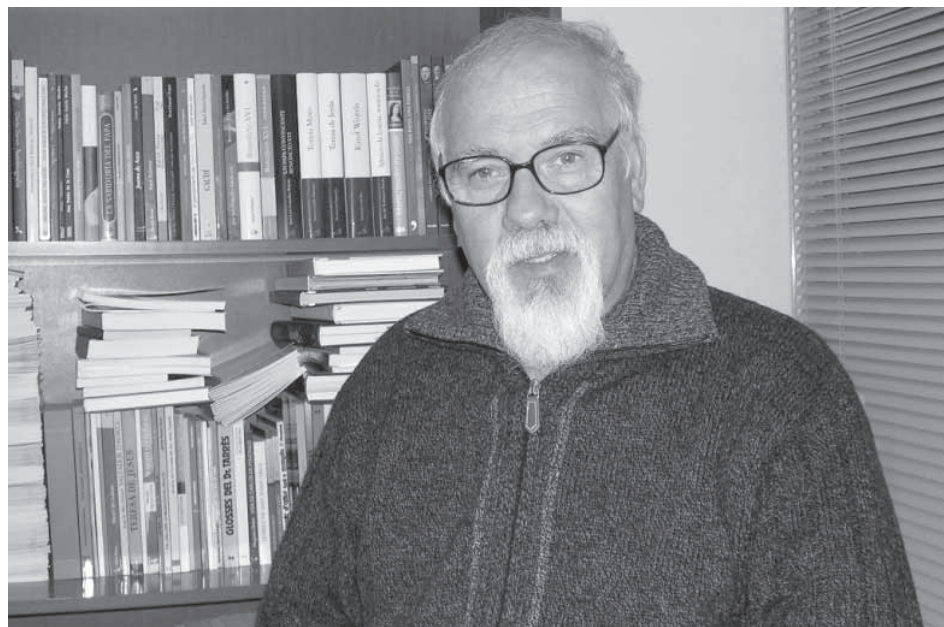
—La solució del problema de l'Iraq no és la violència. Podem dir que la solució és el respecte envers les persones. En una situació en què el poderós s'imposa a l'altre, en què no el reconeix com a subjecte de drets per a res, és molt difícil trobar una solució. Ara hi ha un gran problema d'imposició en la relació entre cristians i musulmans. Els cristians pateixen una gran discriminació. Hi ha uns grups fonamentalistes, no tots els musulmans, la filosofia dels quals és creure que són enviats per Déu per fer justícia i aniquilar tots els infidels i impurs del món, especialment al món iraquí. Per això no reconeixen l'existència de l'altre, ni els seus drets, i els imposen la seva llei (*xaria*). Així no hi ha solució. Cal començar per reinventar la persona humana. Una vegada hi hagi aquesta actitud de reconèixer en l'altre un subjecte de drets que cal respectar, podem començar a pensar en una solució. Ara per ara, això no és possible a l'Iraq.

—Per què aquest odi als cristians?

—Als cristians ens veuen com a prooc-

En els primers dies d'aquest any que acabem de començar, sis esglésies cristianes van patir atacs amb cotxes bomba. Aquestes agressions se sumen als segrestos i assassinats dels cristians, als quals els fonamentalistes islàmics consideren com a intrusos que cal eliminar. El P. Manuel Hernández fa cinc anys que comparteix el patiment del poble iraquí. Reconeix que té molta por, però en cap moment no es planteja abandonar els cristians de l'Iraq, dels quals destaca la profunda fe.

«Gràcies a la fe, els cristians mantenen el coratge de viure»

Proximitat de Benet XVI

Benet XVI ha enviat un missatge de solidaritat després de rebre la notícia de la nova onada d'atemptats contra esglésies i monestirs de l'Iraq, i ha constatat que atacar els cristians és atacar tot el poble iraquí. La missiva ha estat enviada en nom del Papa pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat, al cardenal Emmanuel III Delly, patriarca de Babilònia dels Caldeus. Adreçant-se al purpurat, el Bisbe de Roma «assegura la seva pregària fraternal, mentre mireu d'oferir esperança i força al vostre poble». A més, el Pontífex demana a Sa Beatitud Emmanuel III Delly «que transmeti la seva solidaritat als superiors de les comunitats religioses afectades per aquests atacs i a tots els membres de les comunitats cristianes a l'Iraq, catòlics i no catòlics». «Conscient que aquests atacs estan adreçats també contra tot el poble iraquí —constata—, Sa Santedat s'adreça als responsables perquè renunciïn a la violència que ha causat tant de patiment entre la població civil i encoratja els qui tenen autoritat perquè renovin els esforços orientats a una negociació pacífica, que promogui una solució justa de les dificultats del país i que respecti els drets de tothom.» El telegrama conclou assegurant les oracions del Papa «per un retorn a la convivència pacífica dels diferents grups que constitueixen la població d'aquest estimat país». (*Zenit*)

cidental, protegits pels americans, pel sionisme. Tot el que fa «olor» d'Occident ho veuen com un atac a l'islam. Els extremistes musulmans estan ancorats en el passat, on tot es definia i es defensava a través de la violència. Al segle XXI no podem resoldre els problemes amb la violència! A més, s'imposa una religió malinterpretada, perquè el Déu de l'Alcorà és el Déu entès com a bondat i misericòrdia.

—Quants cristians queden a l'Iraq?

—El gran atac contra els cristians va començar a partir del mes d'abril o maig del 2006. A Bagdad, milers de cristians

tar per la vida, per mantenir el coratge de viure en aquesta situació. Els cristians no som idealistes, però hem de donar gràcies a Déu perquè podem viure les situacions d'alegria i de tristesa de forma molt diferent dels que no tenen fe. Les veiem, les captem, les interpretem d'una altra manera. La fe il·lumina aquests moments. Sense la fe, totes les persones a l'Iraq serien neuròtiques i amb greus depressions. Això no obstant, gràcies a la fe, interpreten les situacions de conflicte i de terror en què vivim i això els permet seguir. Jesús ens dóna una força que no pot captar el qui no té fe, el qui no creu. Assumim aquestes situacions com a homes i dones de fe. Els cristians iraquians no tenen vocació de màrtirs, però accepten la situació en què viuen i esperen que un dia canviï.

—I vostè, no té por?

—Jo tinc moltíssima por, però no tant com per trencar tots els compromisos que vaig adquirir amb el superior dels carmelites, que em va enviar aquí, i amb els iraquians. No es pot abandonar la gent amb qui convius quan es donen situacions difícils. Els missioners no som «quixots», però si jo sabés que marxant del país s'acabarien els cotxes bomba i la mort, me n'aniria corrent... però no és així. Jo sóc aquí perquè estimo els iraquians, perquè la meua llei és la de l'amor i no vull deixar-los en perill. Si cau una bomba, ens mata a tots, i si arriba la pau, arriba per a tothom. Els missioners ens comprometem amb la gent amb la qual vivim, en temps de pau i en temps de guerra, en temps de fam i en temps de terror... En aquesta situació et desgastes molt perquè no pots fer-hi res, només pots resar i romandre units els uns amb els altres, sent solidaris.

—Senten el suport de l'Església universal?

—L'anterior nunci del Vaticà a l'Iraq, Fernando Filoni, no va voler abandonar el país durant la guerra perquè no volia deixar sols els iraquians i volia transmetre'ls la proximitat del Papa. Mons. Filoni deia que els cristians de l'Iraq no havien vingut de fora, que no eren convertits, que eren iraquians!, perquè des del segle I han viscut allí i tenen més història que els musulmans. Per què han de marxar del país? Una altra mostra de suport va tenir lloc durant el darrer consistori on es van crear els nous cardenals. Un d'ells era el patriarca caldeu Emmanuel III Delly. Benet XVI va voler reconèixer i honrar l'Església que pateix a l'Iraq. Va fer una al·lusió força extensa a favor dels cristians iraquians. Recordo que la gent va aplaudir moltíssim i que estava tremendament emocionada. Els cristians som sensibles al dolor dels germans pel simple fet de ser persones.

—L'esperança mai no es perd?

—Mai! Sabem que les coses són molt difícils, però sabem que Déu és amb nosaltres, com sempre hi ha estat. Cada dia, fins a la fi del món, com diu a l'evangelí. Mentrestant, els cristians aportarem davant d'una llei sense pietat la llei de l'amor, del respecte, de la convivència, del creure en l'altre... l'amor és un llenguatge que tothom entén. Als qui ens volen matar i aniquilar, els oposem la llei de la misericòrdia.

Rosa María Jané Chueca

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Homes i dones de vida consagrada

Des de l'inici de l'Església hi ha hagut cristians que s'han consagrat totalment a Déu. Aquesta manera de viure la vida cristiana existirà sempre en l'Església perquè la promou l'Esperit en el cor dels homes i les dones. És una vida de seguiment radical de Jesús amb la professió dels consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència.

Els qui coneixem amb el nom genèric de religiosos i religioses són persones que, dòcils a la crida de Déu, han escollit aquest camí d'especial seguiment de Jesucrist per dedicar-se a Ell amb un cor no dividit. Com els apòstols, també ells ho han deixat tot per estar amb Crist i per posar-se, com Ell, al servei de Déu i dels germans.

La història del nostre país no es pot escriure sense considerar atentament la presència i les obres dels monestirs i les congregacions religioses. Pensem en la construcció espiritual d'Europa i també en les institucions religioses en el camp de l'ensenyament, dels malalts, de la gent gran, dels pobres, etc.

Qui més qui menys, tots coneixem alguns religiosos i religioses perquè es dediquen a l'ensenyament, a l'assistència als pobres i marginats, a l'atenció als vells, a la cura dels malalts... Tanmateix, és vàlida la pregunta: Com valorem la vida religiosa lliurada plenament a Déu i al servei dels germans? El sentit i el contingut de la vida consagrada a Déu sols es pot entendre amb una profunda visió de fe que s'alimenta i que es manté amb l'oració. Per prendre major consciència del servei que fan els religiosos i les religioses és suficient pensar què passaria si aquests no existissin.

El Concili Vaticà II va fer una observació important: «Ningú no ha de pensar que els religiosos es desenten dels homes o bé són inútils a la societat», perquè «els religiosos ajuden els seus contemporanis ja que els tenen presents en les entranyes de Crist i col·laboren espiritualment amb ells a fi que la construcció de la ciutat terrenal es basi sempre en el Senyor i s'encamini a Ell, no fos cas que treballessin en va els qui la construeixen».

La vida consagrada és una prova eloqüent que com més es viu de Crist més se'l pot servir en els altres, arribant fins a les avançades de la missió i acceptant els riscos més grans. Per això els religiosos i les religioses arreu del món vetllen per la imatge divina deformada en els rostres de tants germans i germanes: rostres desfigurats per la fam, per la violència, pels maltractaments, per la injustícia, per la solitud, per la malaltia, per la droga, per la sida, etc.

La vida dels religiosos i les religioses consagrada totalment a Déu no és pas en absolut una alienació o una pèrdua d'aquella perfecció que és pròpia de qualsevol vida humana. Tot al contrari: aquest estil de vida significa seguir Jesús pel camí d'un amor total. Es tracta de fer opció de servir els altres per amor a Déu; és obrir el cor, del tot lliure, a les immenses potencialitats d'una gran caritat. Seguint aquest camí, un noi o una noia donen plena fecunditat a la seva vida i assoleixen la seva plenitud i felicitat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

Els signes de la litúrgia

Després d'explicar-nos que en la litúrgia el celebrant principal sempre és Crist, el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica s'atura en la consideració dels signes i símbols que entreteixeixen la litúrgia, el significat dels quals està arrelat en l'obra de la creació i en la cultura humana, i es revelen plenament en l'obra i la persona de Crist.

Si recordem d'una volada aquests signes —llum, aigua, pa, vi, foc, oli...— o les accions que els acompanyen —rentar, ungir, partir el pa...— o fins i tot aquells esdeveniments de l'Antic Testament que han passat a les accions litúrgiques —els sacrificis, la imposició de les mans, les consagracions, els ritus de la Pasqua...— ens adonarem que són coses plenament humanes, que ens entren pels ulls, que les podem entendre en el seu significat humà i que, assumides per Crist, esdevenen portadores de l'acció salvadora i de santificació.

Aquestes accions simbòliques tenen per elles matei-

xes un llenguatge, però els calen unes paraules que les acompanyin i les vivifiquin, paraules que ens vénen de Crist i que tenen força perquè són pronunciades pel ministre que ha rebut d'ell aquesta potestat. Per tant, en la celebració sacramental, paraules i accions van estretament unides; tan unides que són inseparables per poder així realitzar, en expressió clàssica de la teologia, allò que signifiquen: comunicar-nos la gràcia de Déu. El signe sacramental és, per tant, essencial en l'acció litúrgica.

Juntament amb el que és essencial, i donada la nostra naturalesa, que necessita dels signes i dels símbols, en la litúrgia trobem altres realitats que ens ajuden a la comprensió del Misteri que se celebra. Entre aquestes destaquem el cant i la música, que han d'unir a la bellesa i a la qualitat el caràcter sagrat i solemne de la celebració i la conformitat dels textos amb la doctrina —textos que preferentment seran presos de l'Escriptura i de les fonts

litúrgiques. És famosa l'expressió de sant Agustí que diu que «qui canta prega dues vegades».

Igualment, les imatges, especialment les de Crist, però també les de la Mare de Déu i dels sants —que signifiquen Crist que, en ells, és glorificat— són una gran ajuda per a la litúrgia, ja que proclamen el mateix missatge evangèlic que la Sagrada Escriptura transmet a través de la Paraula i ajuden a nodrir i enfortir la fe dels fidels. La immensa riquesa artística de les nostres esglésies, que conforma un grandios patrimoni cultural, n'és un gran testimoni.

Que aquestes senzilles però fonamentals pautes que ens transmet el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica ens ajudin a millorar la nostra participació en les cerimònies litúrgiques, per donar així un culte més digne a Déu nostre Senyor, i fer-nos mereixedors d'aquelles gràcies que Déu ens vol donar mitjançant la participació piadosa, atenta i devota en la sagrada litúrgia.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA

opinió

Punt de vista

Wifredo Espina
Periodista i advocat

Poden manifestar-se els bisbes?

No queda gaire estètic que els bisbes es manifestin al carrer. Tal vegada perquè no hi estem acostumats; fins i tot pot semblar còmic. Tal com els semblà als franquistes la famosa manifestació de capellans per la Via Laietana de Barcelona, en temps de la dictadura. Però això no és anar al fons de la qüestió.

La qüestió és si els bisbes poden manifestar-se. Si hi tenen dret, encara que no faci bonic. I els arquebisbes. I els cardenals. I els primats. I els Papes, si n'hi hagués més d'un. Sols o amb la seva gent, els fidels. Fins i tot amb els ciutadans no fidels, però que en el seu moment o tema determinats coincideixen amb les seves postures o tesis religioses, ètiques, morals o de concepció de la persona i de la societat.

Si en un país lliure i democràtic —així ens qualifiquem un dia sí i l'altre també— tothom té dret a organitzar manifestacions —des de governs, partits, sindicats, patronals, artistes, funcionaris, professionals, conductors d'autobusos, personal de la neteja, fins a prostitutes—, no trobem arguments gaire sòlids per negar als bisbes, fidels, simpatitzants i qui vulgui sumar-s'hi, expressar pacíficament la seva opinió, a favor o en contra d'altres, ja siguin del govern o de l'oposició. Manifestar-se no és imposar, és demanar amb energia.

És el que ha passat recentment amb la multitudinària manifestació a Madrid «a favor de la família», contra l'anomenat «divorci exprés» o a la carta, contra la consideració de matrimoni de les «unions d'homosexuals», contra l'«avortament» pràcticament lliure i contra l'adoctrinament ideològic dels joves estudiants per part de l'Estat amb l'excusa d'«ensenyar-los» a ser ciutadans. Ep!, l'Església no ha de pretendre imposar la fe per lleis, però tampoc els governs no han d'imposar legalment

doctrines polítiques a ningú, com feia el *Movimiento*.

Com que l'esmentada manifestació fou multitudinària i, a més, alguns bisbes es pronunciaren tan clarament —amb major o menor encert en les seves paraules— en contra de determinades decisions, laïcistes més que laïques, del Govern de Zapatero, han saltat totes les alarmes governamentals i s'ha disparat tota l'artilleria pesada contra l'Església, davant del temor de perdre vots a les properes eleccions. Vots que tampoc no tenen per què anar forçosament al Partit Popular; hi ha molts partits al país, alguns de caire democristià.

Sense entrar en la importantíssima temàtica que mobilitza tantíssima gent, i que merescu el recolzament personal del Pontífex, la qüestió a plantejar ara és si els ciutadans seguidors d'una determinada religió i, per tant, també els seus dirigents (bisbes, pastors, etc.) tenen dret o no a manifestar-se públicament com altres col·lectius ciutadans.

Contestar despectivament que l'Església —o les esglésies— es «presenti a les eleccions», com ha fet Pepe Blanco, sembla una solemne ximpleria. Primer, perquè ja es presenta a través dels ciutadans més o menys creients; i segon, perquè no és aquesta una funció que li permeti la Constitució, així com tampoc es presenten corporativament els sindicats o les patronals, els electricistes, els pallassos o els registradors de la propietat, per exemple. A Pepiño Blanco, que s'ha espantat, li falta clarividència i li sobra bilis; «amb la seva cara ja paga», com se sol dir.

I que consti que no m'entusiasma gens ni mica que els bisbes es manifestin —com tampoc que els conductors d'autobús deixin tirada la gent per fer vaga— per carrers i places. Però de vegades ens hem d'aguantar democràticament.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Aromateràpia

En Genís estudia Filologia Clàssica. Li agrada molt trobar les etimologies, és a dir, l'origen dels mots, amb la seva evolució fonètica, morfològica i semàntica. Això el porta, quan esbrina la significació de les paraules, a no quedar tranquil fins que no assoleix el significat que l'intriga.

Avui ha anat a l'església i ha sentit aquesta frase del llibre dels Actes dels apòstols: «Parlo de Jesús de Natzeret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder.» Després de la celebració de la missa m'ha vingut a saludar, com els altres diumenges, i m'ha demanat d'aclarir la paraula «unció».

Precisament havia repassat aquest concepte per a l'homília. Li allargo unes notes extretes d'un assaig homilètic. «Es tracta d'un concepte fonamental per a la fe cristiana. N'hi ha prou de dir que el nom *Messies* en hebreu i *Christos* en grec signifiquen exactament «Ungit». Nosaltres mateixos portem el nom de cristians perquè hem estat ungits a imitació de Crist, l'Ungit per excel·lència.»

A l'antigor s'ungien els atletes per tal de ser àgils i també, per la bellesa, s'ungien les persones amb olis perfumats. Tanmateix, cal atendre'n la significació religiosa. A Israel s'ungien els sacerdots, els reis i els profetes amb oli perfumat. Era el signe de la seva consagració al

servei de Déu. Diem que Déu unguí —consagrà— Jesucrist rei, profeta i sacerdot etern. L'ungí amb l'oli espiritual, això és, amb l'Esperit Sant, en el baptisme del Jordà.

«Ara entenc —ha dit en Genís— el significat de *cristià*; *cristià* vol dir ungit. Sí, ja comprenc la unció amb el crisma —oli perfumat— en el baptisme i sé per què la fórmula d'aquesta unció baptismal declara el nou cristià sacerdot, rei i profeta. És clar, participem de Crist.» Afegeixo que el cristià és ungit en el baptisme, la confirmació, l'ordenació sacerdotal i en la unció dels malalts, anomenada abans extremunció. Nosaltres participem en la unció de Crist, és a dir, en el do de l'Esperit Sant. Ungits amb el perfum de l'Esperit, hem de «difondre en el món la bona olor de Crist».

Se sol parlar avui de l'aromateràpia. Està de moda l'ús d'olis olorosos per mantenir la salut o per superar trastorns del cos. És una qüestió de medicina alternativa. Els cristians necessitem una aromateràpia espiritual, infal·lible i sense contraindicacions. Em refereixo a l'ungüent perfumat, que és l'Esperit Sant. Un cant espiritual fa: «Hi ha un bàlsam a Galaad que guareix les ànimes. De vegades em sento desanimat i penso que tot és en va, però, llavors, l'Esperit Sant revifa la meua ànima.» Ah, sí, Galaad era una població de l'Antic Testament, famosa pels seus perfums i ungüents.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

«Algummim»

He llegit la Bíblia set o vuit vegades i, això no obstant, vaig topar amb aquesta parauleta fa pocs dies, era com si mai l'hagués vista i em va sonar a fusta desconeguda. Perquè en el II Cròniques, es parla d'una fusta que es deia així i que era una de les matèries que va fer portar Salomó a la cort imperial. Aficionat des de menut a les manualitats i després d'haver treballat en una fusteria durant uns quinze anys, es pot entendre el meu interès per desxifrar l'enigma. Al simple lector no li importarà saber de quin arbre es tracta, a mi em va picar la curiositat i m'ha tocat consultar diverses traduccions i alguns diccionaris per tal de continuar escrivint.

L'emperador estava en l'apogeu del seu regnat. Havia rebut la visita de cortesia i de negocis de la poderosa i intrigant reina de Saba. Alternar amb gent important satisfà el vanitós. Calçar-se, cobrir-se i guarnir-se amb bellesa i exotisme crida l'atenció. Salomó prou bé que ho sabia i és en aquest moment en què el cronista ens diu que, d'entre les matèries que mana importar, mitjançant els bons oficis del veí rei del Líban, trobem la fusta que dona títol a l'article.

Aquest nom és el que li assigna una determinada traducció, que és minoritària, i desconeguda entre nosaltres. Alguna versió, segurament per tal d'evitar problemes, se surt per la tangent i ho tradueix com a «fusta olorosa». Les més habituals posen sàndal. Com que és difícil, per no dir impossible, trobar sàndal actualment, al Líban, algú pot dir que potser els navegants, bon coneixedors del comerç marítim, l'importaven de països llunyans, com els micos, els galls dindis i l'or. Dit això, podem estar convençuts, amb certa seguretat, que era sàndal allò que va sol·licitar l'emperador. Salomó va establir que els seus palaus es fessin de fusta de cedre i de xiprer. Algunes parts del mobiliari, inclòs el tron, estaven recobertes d'ivori i d'*algummim*, cosa ben pròpia dels fastos que exigien aquelles corts orientals. Podríem pensar que el tron estava fet d'una cuirassa de pi robust i recobert d'aquests materials preciosos. Se'ns diu també que amb l'esmentada fusta van fabricar instruments musicals. Cosa molt adient, si era sàndal, donada la seva duresa, tenacitat.

Actualment el sàndal és una fusta protegida a l'Índia. Talar l'arbre només està permès quan envella i és a punt de morir, és a dir quan té prop de 30 anys. No és una espècie de tronc gros, ni d'alçades prodigioses. Es distingeix per l'olor suau que conserva sempre. Podem tenir un objecte d'aquest material durant molt de temps a casa oblidat i quan el trobem en un racó, n'hi ha prou de fregar-ne la superfície per poder gaudir-ne de l'aroma. No és estrany que actualment sigui ingredient de perfums d'elevat preu. A Orient, expliquen, incineren amb sàndal els cadàvers, cosa no del tot certa, segons m'expliquen. Els personatges potentats es poden permetre aquest luxe, als vulgars fills de veí només els en posen un trosset a la pira, la resta és fusta normal i corrent. Una altra utilitat, potser la que coneixen els lectors, és fabricar palets que es cremen en actitud religiosa en temples o com a simple ambientador en qualsevol lloc. A la cort de Salomó es devia respirar un suau perfum de fustes de cedre, xiprer i sàndal. L'ambient cortesà devia ser luxós. Oblidem per un moment els seus injustos malbarataments, el seu harem, els impostos que tenallaven els súbdits, tal com fa l'autor. Van ser aquestes maneres, entre d'altres, les que van fer que després de morir, el seu regne es dividís. Però els luxes són injustos, fins i tot els nostres, quan sabem que tants coetanis pateixen penúries angiosants i dificultats per subsistir.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

«El camí és sempre sota els peus...»

Fa uns dies em vaig passar tot el matí en una mesquita de la comunitat islàmica Camí de la Pau. Ens havien convidat a una trobada entre diferents confessions religioses de cara a la formació dels joves i de tots aquells que hi volguessin assistir. Es tractava d'una taula rodona per una finalitat: «Teixir ponts amb totes les tradicions religioses representades a Catalunya i, a través del diàleg, conèixer-nos més bé i construir una societat més justa i en pau.»

Van ser moltes les coses que em van impressionar d'aquella trobada sense preses —la seva durada va ser de quatre hores—, però em referiré només a alguna. Deixaré de banda la formalitat amb què més de cinquanta nens i nenes de diferents edats van estar asseguts a les catifes llegint l'Alcorà instruïts per l'imam i els seus col·laboradors, l'assistència de gran quantitat d'homes a la pregària a les hores establertes, etc. No em vull ficar ara en les causes d'aquesta diferència amb les nostres esglésies, que pot respondre a diverses causes.

No, avui només vull posar en relleu aquestes paraules que va dir el germà hinduista Bhakti Das, atribuïdes a un dels seus mestres: «El camí és sempre sota els peus.» Què era el que ens podia unir en aquell moment a confessions tan diverses amb les seves tradicions i el pes dels segles? No es tractava d'una sèrie de disquisicions teològiques que segurament ens haurien portat a un debat estèril i sense cap conseqüència pràctica. Simplement es volia caminar junts, ja que vivim junts. I el camí és sota els peus, és a dir, es fa caminant.

Aquestes converses relaxades i enri-

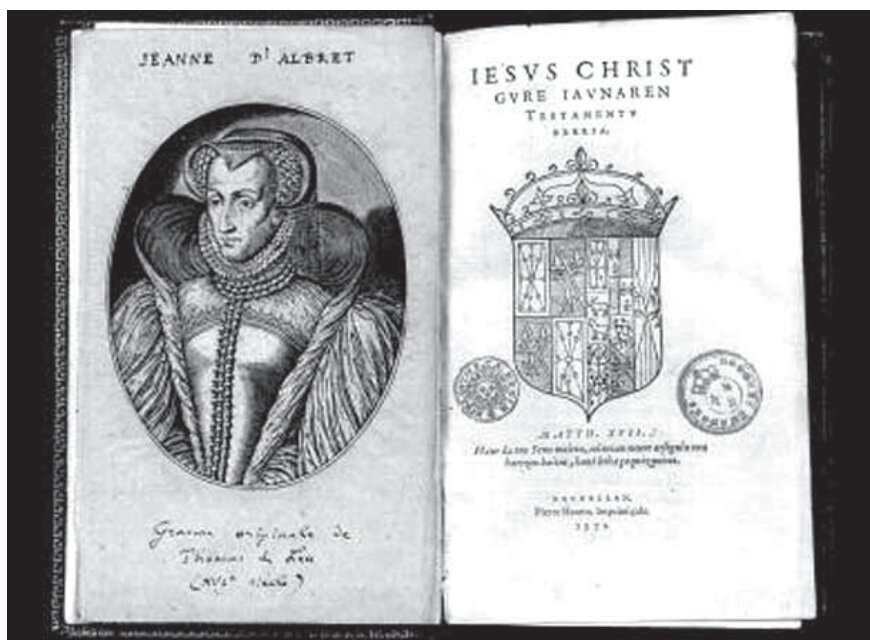
quidores, que van tenir lloc en un clima de germanor i que agraden a l'únic Déu, pare-mare de tots, no haurien estat possibles sense haver començat a caminar fa una pila d'anys des del món dels sentiments més humans, com ara la capacitat de comprendre l'altre, l'acollida, el diàleg... I és això el que, després d'aquests anys de reunions, de pregàries en comú, de festes i celebracions, podem fer junts per caminar com a germans. Potser ens hem perdut molts d'aquests passos en la nostra estimada Església i en altres institucions, perquè el punt de partida ha estat la discussió de temes més teòrics que no arriben a tothom de la mateixa manera.

Durant aquesta trobada interconfessional, vam veure plegats quins eren els fonaments de les nostres tradicions religioses per esbrinar què podíem compartir i quins compromisos podíem assolir en comú. Homes i dones amb una espiritualitat profunda, amb un desig de Déu i amb una capacitat d'interioritat gran només necessitaven estar d'acord en poques coses, aquelles que d'una manera o d'una altra afecten l'home i el fan més home i més feliç. Perquè és això el que Déu vol de tots nosaltres.

No es va parlar de normes ni es van fer apologètiques, però curiosament els joves que ens escoltaven van treure el tema en el diàleg. I ells mateixos van arribar a una conclusió neta: potser aquesta necessitat que els joves que hem conegut aquí tenen de cercar estímuls exteriors —es referien a l'alcohol i a les drogues— prové de no tenir la pau interior que dona el viure amb Déu i trobar-se amb Ell.

Zoom

Eduard Brufau

L'Acadèmia de la Llengua Basca, l'Euskaltzaindia, ha adquirit per 26.985 euros a la casa de subhastes Sotheby's un exemplar de la primera Bíblia en euskera. Concretament es tracta d'una edició del Nou Testament del 1571, de la qual només queden 12 exemplars, traduïda per Joanes Leizarraga i encarregada per la reina protestant de Navarra Joana III d'Albret. La coneguda com a *Bíblia de Leizarraga* també és la segona obra completa escrita en euskera i la primera que va intentar crear un estàndard literari per a aquesta llengua.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

Multiculturalitat

Es parla molt sovint que vivim en una societat multicultural. N'hi ha prou de passejar-se per la Rambla de Barcelona per adonar-se de la quantitat de races, llengües i indumentàries diverses dels qui hi caminen. Però resulta que Barcelona no és un espai asèptic sense definició pròpia, sinó que és la capital de Catalunya, un país mil·lenari amb una llengua pròpia, amb una història concreta, amb unes tradicions centenàries. Pretendre que totes les cultures tenen la mateixa importància en aquest mateix espai geogràfic i social condueix al relativisme i a l'espoli del país receptor.

La multiculturalitat implica, per definició, la coexistència de grups de persones que s'identifiquen amb cultures diverses en un espai social determinat. Reconèixer aquest fet constitueix un pas decidit en favor de la convivència. Però, si aquesta afirmació no es matisa, es cau en un progressisme fals, al qual tan aficionats es mostren determinats sectors. La multiculturalitat pot ser una font de riquesa, de visions pluralistes, d'horitzons amplis, sempre que es respecti profundament la cultura pròpia del país on conflueixen. Es tracta de la cultura base sobre la qual el multiculturalisme té sentit. Si es pretén anul·lar la cultura base, el projecte multicultural es transforma en colonització i genocidi cultural. La cultura base no és una més entre les altres. Requereix un tracte diferenciatiu. Aquest fet s'oblida sovint.

Diem que les persones són lliures, però la seva llibertat es fonamenta sobre la necessitat, sobre la manca de llibertat. Jo no sóc lliure de venir a la vida, tot i que sóc lliure (relativament) de mantenir-me viu. Jo no sóc lliure de tenir una llengua materna determinada (no he pogut triar la meua mare biològica), però sóc lliure de poder parlar (relativament) la llengua que vulgui. Si dic «tots els homes i dones són mentiders», també m'incloc i llavors, quin sentit té la frase? Per això, s'ha establert el que s'anomena el *metallenguatge*, com un recurs per parlar d'un altre llenguatge. Quin sentit té dir «tot és relatiu»? Amb el fet multicultural passa el mateix si no sabem trobar el metallenguatge de la cultura base.

A Catalunya hi ha una llengua pròpia (el català), dues llengües oficials (el català i el castellà). Tenim una identitat històrica, forjada al llarg dels segles i teixida a manera d'ordit amb fils de procedències diferents que l'han enriquida, però que no l'han desnaturalitzada. El cristianisme, arrelat en el territori molt anteriorment a la creació de Catalunya com a nació, es troba en les seves mateixes arrels (fet indiscutible més enllà de les creences personals). La tradició no és paràlisi sinó arrel. L'arrel no impedeix l'horitzó sinó que el resitua en un context de sentit. La consciència nacional catalana sorgeix d'un mateix origen i d'una sèrie d'elements que la configuren com a tal.

Sobre aquesta base i no sobre cap altra, es pot edificar una multiculturalitat que no impliqui la pèrdua d'un mateix. Una implantació perversa conduiria inexorablement a l'anihilació d'una cultura, d'una llengua i d'una nació. Catalunya ha d'esdevenir una espècie protegida perquè la seva capacitat d'absorció, no regulada per ella mateixa sinó dictaminada a centenars de quilòmetres, no la devori a ella mateixa de manera que se'n perdi la identitat i es fusioni en l'entorn. D'acord amb rebre immigrants i constituir un espai d'acollida per a estrangers, però sense haver d'amagar els nostres signes d'identitat. El món educatiu, alguns membres del qual han perdut a vegades els papers, té una gran responsabilitat, així com els polítics, alguns dels quals frivolitzen amb el tema buscant rèdits electorals. Multiculturalitat? Sí, però a partir de la cultura base. Sense aquesta distinció, estem abocats a la pèrdua d'identitat.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

CARTES DEL LECTOR

■ En defensa del teatre nadalenc

Com a autor de *La Flor de Nadal*, espectacle teatral nadalenc conegut també com *Els Pastorets de l'Ametlla*, i guardonat amb la Creu de Sant Jordi, em sento obligat a protestar de les vergonyoses representacions que per Nadal ha presentat TV3 en els programes *Polònia* i altres, que són un escarni i una befa d'unes tradicions ben catalanes i cristianes. No es poden qualificar de *pastorets* aquelles bestieses, bajanades i indecències emeses per la televisió. Els qui estimem les tradicions pastorívoles ens sentim ofesos. En nom del teatre *amateur* de Catalunya, i en la seva defensa, manifestem el nostre rebuig i queixa.

Els pastorets de Betlem són uns personatges històrics, unes persones senzilles i humils que pel seu bon cor van ser escollits pels àngels per anar a adorar l'Infant Jesús, col·locat en un pessebre, nascut d'una donzella anomenada Maria. Això és el que explica l'Evangeli. Sabem que hi ha gent que no creu aquesta història, però als descreguts no els és lícit burlar-se d'aquest fet transcendental que milions de persones creuen i han cregut de fa dos mil anys. Exigim, doncs, un respecte en tractar els personatges, anomenats *pastorets*.

El cançoner popular ha compost, inspirat en ells, prodigioses cançons i un enfilall de poesia, literatura i música que ens recorden aquella nit de meravella i fan reviure espiritualment i sentimentalment el primer Nadal. Arreu de Catalunya es representa amb dignitat el teatre de *pastorets* durant el cicle nadalenc.

Nosaltres creiem en el missatge evangèlic de «pau a la terra als homes que tenen la bona fe de dir la veritat, estimen la història i les tradicions que fan gran i digne el nostre poble».

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

■ «Fugir de la teranyina»

A l'ombra humida
de la vella cova
l'aranya refila
teixits de plata i or.
Simetria de parany.
Inesperada mort.

Bellugadissa agonia
d'insectes que volen l'aventura
del risc, el misteri i l'amor.
Atrapats, enganyats
són el signe dels humans
com ratpenat que fuig de la llum i del sol.
Essencial desgràcia. La pitjor.
En el desert del món
jo espero el verd oasi
com lloc de formosor.
En la mar embrogida
jo miro la talaia
com port de salvació.
I la talaia-oasi ets Tu,
Amic i Redemptor.

J. BLANC i BAHIMA
Tortosa

■ «El sant Rosari»

Vet ací una devoció
amb aromes d'antigor,
tanmateix sempre gemmada:
el Rosari marià,
un seguit d'Avenaries
tot contemplant els Misteris
de Goig, Glòria i Dolor
de la Mare de Jesús,
Redemptor nostre.
I al final, la lletania
com bell escampall de flors
de sempiterna sentor.
Mare de Déu del Roser,
Verge Santa de Tardor.

PERE ROCA GARRIGA
Sabadell

■ La divinitat de Déu

En el més enllà de la vida humana,
ens n'anem cap a una vida nova, com
és la divinitat de Déu. No hi ha expli-
cació millor que ho pugui designar,
només la fe et porta fins a aquest lloc
tan misteriós.

En l'Evangeli de sant Joan (11,25),
Jesús va dir: «Jo sóc la resurrecció i la
vida. Qui creu en mi, encara que mori,
viurà.» La divinitat de Jesucrist és un
fet molt transcendent i meravellós, i
amb una sola veritat com és el verita-
ble amor.

Per això, ens hem d'estimar els uns
amb els altres com ell ens estima,

perquè ha vingut a aquest món per
redimir-nos del mal, salvar les nostres
vides de la maldat i guiar-nos cap al
bé, que és la bondat i l'amor a tot ésser
vivent que ens envolta.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

■ Els polítics pregunten

El 3 de gener es va iniciar la cam-
panya electoral als Estats Units i s'aca-
barà el 4 de novembre. Onze mesos de
feina intensa, una de les exhibicions
més grans de l'orbe: la batalla per la
Casa Blanca.

Hillary Clinton, Barack Obama i
John Edwards pregunten cada dia. Els
tres principals candidats demòcrates
a la presidència dels Estats Units no
tenen objeccions a confessar que la
religió influeix en la seva vida i en la
seva política.

En un fòrum popular, organitzat
per Sojourners, els senadors Obama i
Clinton i l'exsenador Edwards van
contestar durant quinze minuts cadas-
cú preguntes de la moderadora de la
CNN Soledad O'Brien i d'un grup de
ministres i líders religiosos.

Sense objeccions i coneixent la
importància que té la religió en la
primera potència mundial, els tres fa-
mosos polítics es van definir com a
persones creients que pregunten. Clin-
ton i Edwards ho fan diàriament.
Edwards va afirmar que la pregària ha
desenvolupat un paper important en
la seva vida i que l'ha ajudat a superar
moments dolorosos en la seva famí-
lia, com la mort del seu fill de 16 anys
el 1996.

La participació al fòrum mostra el
seu afany per conquerir els votants
interessats en els temes de valors mo-
rals. Creuen que ho aconseguiran par-
lant sense embuts de la seva fe. No
van mal encaminats. Els evangèlics
blancs van votar per Bush en un 80 per
cent. I els catòlics, que abans votaven
majoritàriament als demòcrates, van
apostar pels republicans perquè eren
més pro-vida.

Cap dels tres candidats va defen-
sar postures contràries a l'ortodòxia
del Partit Demòcrata, però la seva
obertura per parlar de la fe va ser
desacostumada.

CLEMENTE FERRER ROSELLÓ
Madrid

■ Barcelona: sigues optimista

Avui la Diagonal estava embussada. No hem pogut
anar a 80, ni a 50... Al pas! Temps per pensar, temps per
escoltar la ràdio, temps per apagar-la, per no posar-nos
nerviosos. 2008, temps de reflexió... Any d'impotència
política? Malgrat els obstacles em sento optimista.
Pitjor no podem anar! Estic segura que els polítics, a
més d'estudiar el seu costat més fotogènic, es posaran
a pensar solucions per a tants problemes que tenim al
damunt.

Sempre m'han ensenyat que els esglaons són per

pujar-los, no per «trencar-s'hi el nas». Senyors polítics,
tingueu la humilitat d'aprendre dels errors propis i
aliens, i estudeu solucions. Escolteu també la veu del
poble (manifestacions, signatures, cartes); també té dret
de ser escoltat, i a vegades sona, a través d'ell, la veu de
l'experiència i la saviesa.

Democràcia és convivència: escoltar-nos, no cridar-
nos. Aquest any sí, definitivament, serà d'allò més
fantàstic per a Barcelona i segurament per a tot Catalunya.
És un any d'esperança...

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Dubtes diversos

—M'ha caigut a les mans un exemplar en-
darrerit de «Catalunya Cristiana» i, en ell, un
escrit seu que m'ha suscitat uns quants dub-
tes. Diu vostè que a l'Església catòlica hi
trobarem tots els elements instituits per Crist
mateix. Jo no els veig enlloc; ni llegint els
evangelis i les epístoles que Crist hagués
instituit el culte a Maria i als sants. Molt
menys, que els fes de mitjancers entre Déu i
els homes. Però sí que trobo passatges que
afirmen el contrari. Tampoc no trobo cap
element que em permeti pensar que Maria
va ser concebuda lliure del pecat original i,
en canvi, sí que trobo elements que em
diuen que ningú no ha vingut lliure d'aques-
ta tara.

—Rebo un extens correu del qual recullo
avui una part. Jo crec que els dubtes que em
proposa el meu interlocutor, més que susci-
tats pels meus escrits, ja s'agitaven en la seva
ment. En la resposta a la qual al·ludeix jo
afirmava que a l'Església catòlica trobem
tots els elements necessaris per a la salvació:
la comunitat de creients guiada pels legí-
tims successors dels apòstols; la Paraula de
Déu, escrita i transmesa en tota la seva
integritat i en la seva autèntica interpreta-
ció; els sacraments de la salvació... Només
cal obrir els ulls per veure-ho. Potser el
problema del meu interlocutor rau en una
adequada comprensió del lloc i missió de la
Mare de Déu i dels sants en el disseny salva-
dor de Déu. Cal deixar clar que la mediació
cabdal és la de Jesucrist, però, com ensenya
el Concili Vaticà II i tota la Tradició, aquesta
mediació del Senyor en suscita, associades a
la seva, d'altres. Així, la mediació de Maria,
lluny de fer ombra a la del Crist, la posa en
evidència i d'ella en treu l'eficàcia.

La veritable devoció i culte a Maria i als
sants ens apropen més a Jesucrist. Diu que
no veu cap text del Nou Testament que
fonamenti aquesta missió de Maria. A vega-
des, els arbres no ens deixen veure el bosc.
Déu, en la seva revelació, es manifesta *verbis
et factis*. En paraules i obres. I potser no és
una obra esplèndida i a la vista de tots la
constant i fidel unió de Maria amb Crist, des
de Natzaret fins al Calvari i als mateixos
iniciis de l'Església? Sovint una lectura miop
de la Bíblia, lectura fonamentalista i d'arrels
d'un protestantisme ranci, no permet cop-
sar la riquesa que s'amaga en els llibres
sagrats. Afortunadament, avui ja són molts
els cristians de moltes confessions cristianes
que tornen a redescobrir amb goig la figura
de Maria i la seva missió maternal que Crist
mateix li va confiar quan ens la va donar com
a Mare, de la creu estant, en la persona de
Joan. I des d'aquest lloc que Déu assigna a
Maria en la història de la salvació podrà
entendre també que la seva exempció del
pecat original no és una arbitrariedad de
Déu, sinó l'articulació del seu disseny de
salvació en el Crist a favor de tots. Ho consi-
derarem més endavant amb més deteni-
ment.

• Si voleu enviar les vostres consultes al
Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

La força d'una fotografia

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

14 de gener, les portades dels diaris

Amb una intencionada coincidència, les primeres pàgines dels periòdics del passat 14 de gener proposaven una gran fotografia del moment de la consagració de la missa celebrada pel papa Benet XVI el diumenge, festa del baptisme de Jesús, a la Capella Sixtina. Perquè aquesta unanimitat? Perquè consideraven que aquella fotografia representava «la» notícia. El papa Benet havia celebrat l'Eucaristia a l'altar de la capella, presidit pel magnífic crucifix, i amb la gran pintura del Judici, de Miquel Àngel, com a fons. Aquest altar està adossat a la paret, i per tant el Papa va celebrar l'Eucaristia, com es diu habitualment, d'esquena al poble. Si a la Capella Sixtina ja hi ha un altar, per què calia posar una taula per aquella celebració? El gest del Papa és un gest de crida a la veritat de les coses, a la simplificació, a la no-absolutització del que no és absolut. Per a alguna agència de notícies, aquella fotografia era l'indici d'una «reculada» en l'aplicació del Concili... Però, què saben i pensen de la renovació

litúrgica els qui formulen i creuen aquestes afirmacions? Estem contemplant com judiquen sobre la conciliarietat o no d'una pràctica —o d'una idea!— persones que tenen un coneixement molt superficial del que fou el Concili Vaticà II, i del que avui continua representant en l'Església.

La plasmació d'una actitud

El que la fotografia en qüestió transmetia era en realitat una instància d'adoració. El Papa està fent la genuflexió ritual després de l'elevació de les sagrades espècies, els concelebrants fan també la inclinació profunda prescrita en aquest moment. Aquests gestos d'adoració adquireixen relleu en la fotografia pel caràcter imponent de l'altar on se celebra l'Eucaristia. Però són gestos que pertanyen a la celebració de qualsevol missa, i es pot obtenir una fotografia paral·lela, si el fotògraf se situa darrere del celebrant.

L'adoració de l'Eucaristia no és una pràctica que comença després de la missa, amb el santíssim sagrament exposat a la custòdia, amb ciris encesos especial-

ment, etc. El misteri eucarístic atrau la nostra actitud d'adoració, perquè és la presència del Senyor ressuscitat entre nosaltres, perquè és «contemporaneïtat» del misteri pasqual, comunió amb la mort i la vida de Jesús. És la celebració eucarística mateixa la que suscita la nostra adoració, i per això els signes visibles d'aquesta adoració interior són, en certa manera, espontanis per als qui viuen a fons el sentit de l'Eucaristia.

Com altres moments de la celebració, també aquest dels gestos d'adoració entorn de la presència del misteri ha d'ésser revisat sovint, tant per part dels celebrants com dels fidels que formen l'assemblea. Per començar, cal advertir la importància de donar temps al gest. Evidentment, no es tracta de fer uns gestos «a càmera lenta», o de quedar-se amb el genoll a terra una estona... Però tampoc de fer una genuflexió o una inclinació que es converteixin en un gest banal i desmenjat, com una gesticulació sense sentit. També els fidels que formen l'assemblea haurien d'estar més atents a sintonitzar amb aquests gestos d'adoració. Si estan agenollats durant la consa-

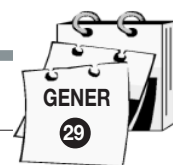
gració, ja és una manera de sintonitzar. Si estan drets, haurien d'acostumar-se a fer, ells també, com els concelebrants a l'altar, una inclinació profunda en aquest moment de la celebració.

L'altar?

El cardenal Lercaro, president del «Consilium», en una de les seves cartes oficials als presidents de les Conferències Episcopals sobre el procés de la reforma litúrgica, amb data 25 de gener del 1966 (fa 42 anys!), deia: «Per a una litúrgia viva i participada, no és pas necessari que l'altar sigui de cara al poble... Molts altres factors, tant de part del celebrant com dels ministres i de l'ambient, han de jugar la seva part per a una celebració realment digna... Per altra banda, els altars provisionals, situats davant de l'altar major en vistes a la celebració de cara al poble, haurien d'anar desapareixent de mica en mica per donar pas a una organització fixa convenient del santuari.» Per la significació de l'altar, és més important que sigui un de sol —l'altar és Crist— que no pas que sigui vers el poble.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Tortosa l'any 1836
- ☐ Va crear el col·legi de Sant Josep per a seminaristes
- ☐ Fundador dels Sacerdots Operaris Diocesans
- ☐ Va inaugurar el Col·legi Espanyol de Roma
- ☐ Va morir a Tortosa el 1909
- ☐ Beatificat per Joan Pau II el 1987

Aquest beat tortosí va ingressar al seminari amb 15 anys, va continuar els estudis a València i finalment va ser ordenat sacerdot quan tenia 24 anys, el 1860. La seva primera destinació va ser a l'Aldea, i després va tornar a Tortosa per ser rector de Sant Jaume, vicari del convent de Santa Clara i confessor a la Puríssima, Sant Joan i Sant Blai.

Per la seva capacitat d'iniciativa va ser nomenat director de la Congregació Mariana i de Sant Lluís, on va poder entrar en contacte amb els joves. Preocupat per la formació dels nois va publicar una revista, *El Congregant*, i va obrir un centre recreatiu. L'any 1873 va conèixer un seminarista molt pobre que li va explicar les penúries que passava. Colpit per aquest testimoni, i conscient que no era un cas únic, va prendre la iniciativa de resol-

Beat Manuel Domingo i Sol

dre-ho creant un centre per a seminaristes amb dificultats econòmiques. Amb la col·laboració del bisbat va obrir diversos centres a Tortosa que el 1879 es van unificar en l'anomenat Col·legi de Sant Josep.

L'èxit de l'empresa va fer que ràpidament s'implantés a altres ciutats com ara València, Oriola, Tarragona i Barcelona però va obligar el beat Manuel Domingo a buscar algú que dirigís els col·legis. Amb aquesta finalitat, va crear la Germandat dels Sacerdots Operaris Diocesans, aprovada pel bisbat l'any 1884. Més tard, el 1892, també va fundar el Col·legi Espanyol de Roma, per formar els futurs sacerdots de les diferents diòcesis de l'Estat, i encara va tenir temps de crear un projecte d'una nova església per a Tortosa, que es va construir entre el 1901 i el 1903, el Temple de la Reparació.

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

GENER

27. Diumenge

III de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 8,23b-9,3 / Salm 26 / 1 Corintis 1,10-13.17 / Mateu 4,12-23
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Enric d'Ossó i Cervelló, prev. i fund.; Vitalià, p.; Emer, ab.; Julià, b.; Santes, Àngela Mèrici, rel. i fund.
Festa Major: a Subirats.

28. Dilluns

Sant Tomàs d'Aquino (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 5,1-7.10 / Salm 88 / Marc 3,22-30. Lleida: *Sant Valeri (MO), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tomàs d'Aquino, prev. i doctor; Flavià, mr.; Tirs, mr.; Julià, b.; Leònides, mr.; Santes, beata Gentil, Giusti.

29. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 6,12b-15.17-19 / Salm 23 / Marc 3,31-35. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: *Sant Pere Nolasc (MLI), Blanc.* Tortosa: *Beat Manuel Domingo i Sol* (ciutat, MO / diòcesi, MLI). Lleida: *Sant Tomàs d'Aquino (MO), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valeri, b. i mr.; Sulpici Sever, b.; Julià, b.; Santes, beata Arcàngela Giriani, rel.

30. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 7,4-17 / Salm 88 / Marc 4,1-20
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adelelm, b.; Mucià-Maria Wiaux, rel.; Santes, Martina, vg. i mr.; Jacinta de Mariscotti, rel.

31. Dijous

Sant Joan Bosco (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,18-19.24-29 / Salm 131 / Marc 4,21-25
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc X. Maria Bianchi; Santes, Marcel·la, viuda.

FEBRER

1. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Samuel 11,1-4a.5-10a.13-17 / Salm 50 / Marc 4,26-34
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cecili, b. i mr.; Santes, Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otlia Baumgarten, rel.

2. Dissabte

La Presentació del Senyor (F), Blanc. Lectures: Malaquies 3,1-4 (o bé: Hebreus 2,14-18) / Salm 23 / Lluç 2,22-40
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Corneli, b.
Festa Major: l'Aleixar, l'Ametlla de Mar, Botarell i Vila-sacra.

Lectures bíbliques

III Diumenge de durant
l'any

Lectura primera

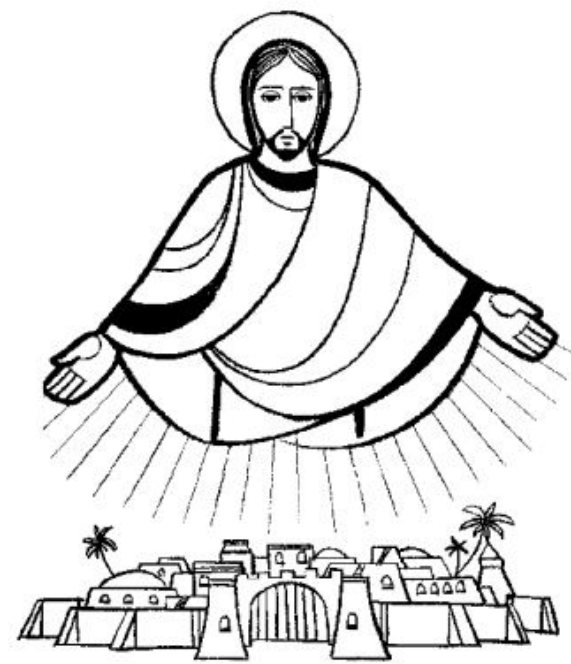
Is 8,23.9,1-3

*A Galilea dels pagans,
el poble ha vist una gran llum*

Lectura del llibre d'Isaïes:

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans.

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espalla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

Salm responsorial

26

El Senyor m'il·lumina i em salva,
qui em pot fer por?
El Senyor és el mur que protegeix la meva vida,
qui em pot esfereir?

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

Una cosa he demanat al senyor,
i la desitjo amb tota l'ànima:
poder viure a la casa del Senyor
i vetllar pel seu temple. **R.**

N'estic cert, fruité en la vida eterna
de la bondat que em té el Senyor.
Espera en el Senyor!
Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi.
Espera en el Senyor! **R.**

Lectura segona

1Co 1,10-13.17

*Poseu-vos d'acord i que no hi hagi divisions
entre vosaltres*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «doncs jo, d'Apol·ló», «jo, de Quefes», «jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau?

Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangelí, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

Al·leluia

Mt 4,23

*Jesús predicava la Bona Nova del Regne,
i guaria en el poble tota malaltia.*

Evangelí

Mt 4,12-23

*Anà a viure a Cafar-Nahüm,
perquè s'havia de complir allò que anunciava
Isaïes*

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natxaret, sinó a Cafar-Nahüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.»

Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

Tot vorejant el llac de Galilea, Jesús veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell.

I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

Tarragona

diòcesis

Magí Mejías i Jordi Sánchez ja són ministres de l'Església de Fructuós

■ Mons. Jaume Pujol: «El Senyor és qui dóna eficàcia al nostre ministeri i als nostres esforços»

TARRAGONA.— La catedral de Tarragona ha estat de bell nou el temple on dos servents de Déu, Mn. Magí Mejías Sendra, de 29 anys, i Mn. Jordi Sánchez Pellicer, de 44, han rebut l'orde del presbiterat de mans de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, per formar part de l'estol de successors dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, màrtirs de l'Església local. L'ordenació va tenir lloc el diumenge dia 13 de gener, a les cinc de la tarda, una setmana abans de la solemne inauguració de l'Any Jubilar per commemorar el 1.750è aniversari del martiri dels sants tarragonins.

Els fidels i els amics dels ordenands, que en bon nombre van acudir a la catedral, van ser testimonis de l'aspecte inusual que oferia el temple, en plena fase de restauració. Les xarxes de grans dimensions, calades a la volta de la nau central, esdevenien com una al·legoria evangèlica i embolcall dels qui, cridats a ser pescadors, avançaven en processó cap a l'altar del Senyor.

El toc de gralla va interrompre els primers acords de l'orgue per donar pas a l'enlairament d'un pilar de quatre aixecat per la colla castellera dels Xiquets de Tarragona, el qual va ser coronat amb

que continuï desvetllant vocacions, tot recordant que «l'aspecte de la pastoral vocacional és un dels objectius de l'Any Jubilar», tal com l'arquebisbe ha reflectit en la carta pastoral recentment publicada.

El prelat va exaltar el ministeri sacerdotal i, dirigint-se especialment als ordenands, els va dir: «El sagrament de l'orde us donarà una participació en el sacerdoci de Jesucrist, cap de l'Església; rebreu un vincle ontològic específic que us unirà a Ell per sempre, de manera que esdevindreu imatge real, viva i transparent de Crist sacerdot i tindreu la capacitat de portar la gràcia de la salvació a tot el po-

Magí i Jordi, radiant en iniciar la celebració.

ble. Actuant en la persona de Crist sereu dispensadors de la gràcia, anunciareu l'evangeli de la salvació i acompanyareu els fidels en el camí de la santedat.»

En un altre moment de l'homilia,

Mons. Jaume Pujol va exhortar els preveres «a mantenir viu el nostre ministeri amb una vida espiritual ferma, evitant descurar-la a causa de les diverses activitats que hem de portar a terme. Aquesta vida espiritual ha d'encarnar-se en l'existència de cadascú a través de la litúrgia, la pregària personal i la pràctica de les virtuts cristianes», per afegir posteriorment: «No us descoratgeu si els fruits triguen a ve-

nir o si us sembla que la vostra acció pastoral no té prou ressò. Confieu en el Senyor. És Ell qui dóna eficàcia al nostre ministeri i als nostres esforços.»

Per acabar, Mons. Pujol va felicitar les mares i els familiars dels ordenands i els va demanar la pregària. «Pensareu que són ells els qui han de pregar per vosaltres, i així ho faran cada dia, però ells necessiten constantment la vostra oració per complir la missió que se'ls ha confiat», va concloure l'arquebisbe.

En començar el ritu de l'ordenació, els candidats van proclamar les seves promeses davant del bisbe i, abans de procedir als signes majors del sagrament de l'orde, l'assemblea va invocar Santa Maria i els sants, amb els elegits prostrats davant de l'altar del Senyor. Els encara diaques es van agenollar davant de l'arquebisbe, que, reprenent el gest dels apòstols, els va imposar les mans, acció que també van fer els preveres com a signe d'acceptació i de comunió amb el mateix ministeri, enmig d'un silenci corprenedor. Va ser així com, per la invocació de l'Esperit Sant i la pregària de la fe, el Magí i el Jordi van ser partícips del do i del ministeri del presbiterat.

Ja revestits, van ser ungides les mans dels nous sacerdots i van rebre l'ofrena del pa i del vi per a l'Eucaristia, que es va iniciar després de l'òscul de comunió i de pau del bisbe i dels germans preveres.

Un cop acabada la cerimònia, va arribar l'hora d'exterioritzar l'alegria de tot hom, poder felicitar personalment Magí Mejías i Jordi Sánchez, al claustre del Seminari, i compartir un refrigeri. Tots dos preveres exerciran el seu ministeri pastoral a les mateixes parròquies on han estat treballant fins ara com a diaques. Mn. Magí, vicari de la parròquia de Sant Joan Baptista de Valls, i Mn. Jordi Sánchez, a la de Sant Francesc d'Assís de Reus.

Joan Boronat

Els dos candidats al sacerdoci es van presentar davant del bisbe.

En acabar la cerimònia, van tenir paraules d'agraïment i profunda alegria.

aplaudiments. Una vuitantena de sacerdots diocesans, amb el bisbe, va ocupar el presbiteri, mentre Magí i Jordi ho feien als primers bancs, al costat de les seves mares i familiars.

En la festivitat del baptisme de Jesús, en la litúrgia de la paraula, es va proclamar el text de l'Evangeli de sant Mateu que narra el baptisme del Senyor. Seguidament els candidats al sacerdoci van ser presentats a l'arquebisbe i, a continuació, Mons. Jaume Pujol va pronunciar una homilia en la qual va indicar que aquell mateix Esperit de Déu que va baixar cap a Jesús en el baptisme «és el que ara invocarem perquè davalli en vosaltres, Magí i Jordi, i us ompli de tota gràcia».

La pastoral vocacional, objectiu de l'Any Jubilar

Al mateix temps, va manifestar la joia de poder ordenar-los i va demanar a Déu

«El dia més gran i feliç»

«Avui és, de ben segur, el dia més gran i més feliç de les nostres vides, per això, per aquest do tan gran i tan immerescut, donem gràcies a la Santíssima Trinitat.» Amb aquestes paraules, Mn. Magí Mejías i Mn. Jordi Sánchez, de forma conjunta, van iniciar el breu parlament, dirigit a l'assemblea, en acabar la cerimònia de l'ordenació.

Tots dos van voler agrair a les seves mares i germans com els han acompanyat i fet costat en la vida i en la vocació sacerdotal, a la vegada que van tenir un emocionat record pels respectius pares, Nicanor i Josep, «els quals ja fa una colla d'anys que ens acompanyen des del cel i avui més que mai han estat presents entre nosaltres».

Així mateix, van tenir paraules d'agraïment envers l'arquebisbe Jaume, els seus mestres, formadors i rectors, «gràcies a tots i a totes, ja que és per vosaltres que som preveres i gràcies a vosaltres i amb la vostra pregària feu possible que les vocacions al ministeri ordenat siguin cada dia més, en especial aquells que ho feu d'una manera més concreta, com la gran família sacerdotal».

Els flamants sacerdots van acabar dient: «Avui la nostra arxidiòcesi està de festa, ja que som dos els nous pastors que té a la seva disposició i, com nosaltres, de ben segur n'hi haurà molts més. Només ens resta pregar amb confiança i tenir presents les paraules del nostre bisbe Fructuós: "No us mancarà mai pastor."»

Lleida

Mateo Hidalgo, nou diaca permanent de la diòcesi

■ El bisbe Salinas el va convidar a exercir el ministeri des de l'experiència d'espòs i pare de família

LLEIDA.— La catedral de Lleida va acollir la tarda del diumenge 13 de gener, festa del Baptisme de Jesús, l'ordenació de diaca permanent del lleidatà Mateo Hidalgo San-nicolás, de 60 anys d'edat, casat i pare de dues filles.

L'Eucaristia d'ordenació va ser presidida pel bisbe administrador apostòlic, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada pel capítol catedral i un bon nombre de preveres diocesans, assistida en el seu ministeri per cinc diaques, quatre d'ells permanents.

En la primera part de la celebració Mateo Hidalgo va seure al primer banc del temple, vora la seva esposa, Rosa Mari, les seves dues filles i familiars més propers. Abans de l'homilia i responnent a la crida d'un dels diaques, va pujar al presbiteri i es va apropar al bisbe Salinas, que el va acollir per a l'ordenació després d'haver escoltat la petició que d'acord amb el ritual va fer Mn. Jaume Montaña, director del Secretariat diocesà del Diaconat Permanent.

El bisbe Salinas va fer tot seguit l'homilia, centrada en la festa litúrgica del Baptisme de Jesús. Referint-se al diaconat va dir que és una antiga i alhora nova realitat molt benvinguda a l'Església, expressió de la diversitat de ministeris i serveis.

Mons. Salinas va centrar la reflexió en el caràcter de «servei» que tenen els diaques i de col·laboradors propers del bisbe i dels preveres, anunciant la Paraula, servint l'altar i distribuint l'Eucaristia: «Si el prevere presideix l'Eucaristia, el diaca és qui l'ha preparada perquè sigui una realitat viscuda en la comunió i el servei als altres. El diaca fa visible i representa el Crist diaca i servidor.»

Mons. Salinas, amb sentides paraules, va agrair a Mateo Hidalgo la seva disponibilitat de servir l'Església com a diaca permanent i el va convidar a viure i exercir el seu ministeri també des de l'experiència d'espòs i pare de família.

Finalitzada l'homilia, es va iniciar el ritu d'ordenació amb la promesa d'obediència que el candidat va fer davant del bisbe i de «servir l'Església amb humilitat i amor; de guardar, predicar i viure l'Evangel·li; d'imitar Crist i servir l'altar».

Com en tota ordenació, també en la de diaca es canten les lletani-

El bisbe Salinas en el moment d'imposar les mans al nou diaca permanent.

es dels sants, un dels moments més simbòlics i viscuts amb més intensitat per tothom. També va ser així a la catedral de Lleida, amb el nou diaca prostrat a terra com a signe d'humilitat i d'acollida de la gràcia de Déu, mentre ressonaven els noms dels sants més oficials de l'Església i també els més propers, com els beats lleidatans Francesc Castelló i el P. Francesc Palau, o la fundadora de les germanetes dels Ancians Desemparats, santa Teresa Jornet, o el mateix patró de la ciutat de Lleida, sant Anastasi.

L'ordenació va continuar amb la imposició de mans i l'oració consecratòria. Mateo Hidalgo, ja diaca i revestit amb l'estola creuada i la dalmàtica, ornaments propis del diaconat, va rebre de mans del bisbe Salinas el llibre dels Evangelis perquè «cregui el que llegeix, ensenyi el que creu i prac-

tiqui el que ensenya».

L'ordenació va culminar amb un fort aplaudiment que va iniciar espontàniament el mateix bisbe i que van continuar tots els concelebrants i els fidels que omplien la catedral. El nou diaca va exercir tot seguit el seu ministeri preparant l'altar per a l'Eucaristia i distribuint la comunió.

Finalitzada la celebració, Mateo Hidalgo va rebre la felicitació en primer lloc de la seva esposa, de les filles i familiars, així com d'amics i també feligresos de la seva parròquia de Sant Ignasi de Loiola dels jesuïtes de Lleida.

Amb aquesta ordenació la diòcesi de Lleida compta amb cinc diaques permanents, tres d'ells casats, i un, religiós franciscà.

Jordi Curcó

Fotos: Josep Manel Prada

Durant la lletania dels sants, Mateo Hidalgo es va prostrar a terra com a signe d'humilitat.

MATEO HIDALGO HA REBUT L'ORDENACIÓ DIACONAL

El nou diaca, ja ordenat, amb la seva esposa, filles i familiars més propers.

«L'opció al diaconat ha estat fruit d'un procés de vida i de coherència amb la fe»

El nou diaca permanent de la diòcesi de Lleida, Mateo Hidalgo, fa més de vint anys que participa activament en les diferents pastorals i serveis a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola dels jesuïtes de Lleida. Actualment forma part del Consell Pastoral, de la Comissió Permanent del Consell, d'un grup anomenat En Missió i molt especialment en l'acollida dels pares i mares que demanen el Baptisme dels seus infants.

—Com ha viscut vostè i la seva família l'ordenació?

—Com un esdeveniment molt important i desitjat. Tant jo com la meua família vivim aquests moments amb molta alegria i emoció.

—Per què ha optat al diaconat permanent?

—Feia temps que havia pres la decisió, però per circumstàncies laborals no em va ser possible dur-la a terme. Aquesta opció és fruit d'un procés de vida, és a dir, el resultat de ser coherent amb la teua fe, que cada cop et demana una mica més.

—Com s'ha preparat fins a arribar al moment de l'ordenació?

—Quant a estudis, he fet la diplomatura en Ciències Religioses, actualment estic fent la llicenciatura, a més he anat preparant la formació a través de Mn. Jaume Montaña. Des de la seva responsabilitat de director del Secretariat del Diaconat Permanent, m'ha anat explicant els continguts del Concili Vaticà II referits al diaconat, la litúrgia de les hores i altres documents que s'ocupen d'aquest ministeri. També he rebut formació litúrgica del consiliari de la delegació de Litúrgia, Mn. Gerard Soler. I sobretot, vivint intensament la meua fe i prenent consciència de la meua condició de batejat.

—Com explicar què és un diaca permanent a tots els que encara no entenen aquest ministeri?

—El servei del diaconat a l'Església data des dels temps apostòlics, com podem llegir als Fets dels Apòstols 6,1-6 i a les cartes de sant Pau als filipencs 1,1 i en la primera a Timoteu 3,8-13. Aquest servei diaconal es va dur a terme a l'Església d'Occident fins al segle V, després va experimentar una lenta decadència fins a esdevenir només una etapa intermèdia per als candidats a l'ordenació sacerdotal. El Concili de Trento va intentar restablir-lo, sense aconseguir-ho. El Concili Vaticà II el va restablir com un grau propi i permanent.

El diaca permanent és un membre de la comunitat cristiana que, havent rebut l'orde sagrat, en comunió amb el bisbe i els preveres, està al servei del Poble de Déu en la diaconia de la Litúrgia (en la pregària, administració del baptisme, conservació i distribució de l'Eucaristia, assistència i benedicció del matrimoni, presidint els ritus dels funerals i sepultura i en l'administració dels sacraments), de la Paraula (proclamar l'Escriptura i instruir i exhortar el poble) i de la caritat (dedicació a les obres de caritat i assistència, animació de comunitats).

El diaca és el servidor més proper del bisbe i en depèn directament. És el bisbe qui m'enviarà a exercir el meu ministeri allí on cregui més oportú.

Barcelona

«La nostra Església és plena de persones que podrien ser diaques»

■ **Jordi-Albert Garrofé, casat i pare de tres fills, va rebre l'ordenació diaconal**

Fa 25 anys Jordi-Albert Garrofé va ser testimoni d'un fet crucial en la seva vida, un fet que arrelaria en el seu cor i que acabaria portant-lo tant de temps després a fer un pas decisiu. «Un dia que anava a missa a la meua parròquia de Sant Francesc de Sales em vaig trobar amb una de les primers ordenacions diaconals que es feien a Barcelona d'ençà de la reinstauració del

diaconat permanent, la de Mn. Aureli Ortín.» Va ser així com l'anhel de Jordi-Albert Garrofé de formar una família cristiana i alhora de servir l'Església va trobar la seva realització en el diaconat. El 13 de gener passat, amb el suport incondicional de la seva esposa, la Marta, i amb la complicitat dels seus tres fills, va rebre amb 42 anys l'ordenació diaconal.

—Han passat 25 anys d'ençà de l'ordenació de Mn. Aureli Ortín. En quin moment va decidir seguir-ne les passes?

—Fa 25 anys em vaig plantejar per primera vegada la possibilitat de servir l'Església com a diaca i aquesta ha estat una opció que al llarg dels anys ha anat madurant. Fa tretze anys em vaig casar amb la Marta, que ja d'ençà que érem nuvis coneixia el meu anhel, som pares de tres fills d'11, 10 i 3 anys, i professionalment em dedico a Comunicació, Màrqueting, Relacions Públiques i Protocol. Finalment, fa cosa d'uns nou anys vaig comentar-li al rector de la meua parròquia actual, la de Crist Redemptor (arxiprestat del Guinardó), la meua inquietud de servir l'Església com a diaca. A partir d'aquí, vaig ingressar al grup d'aspirants al diaconat i després d'un llarg procés de formació l'arquebisbe de Barcelona em va considerar prou preparat per rebre l'ordenació.

—Va sentir una mica de vertigen quan el cardenal li va donar dia i hora per a l'ordenació?

—M'ho va dir el dia 22 de desembre i recordo que en sortir del Palau Episcopal vaig sentir una certa basarda de la responsabilitat que tindria després de l'ordenació diaconal.

Mentre pujava el Portal de l'Àngel i contemplava la munió de persones que en aquell moment anaven atrafegades amunt i avall, no vaig poder més que preguntar-me com podria parlar-los de Déu i d'un Déu que els estima.

—Feta aquesta reflexió, com comunicar Déu a una societat que se n'allunya?

—Hem de posar l'accent en un Déu que és un pare que ens estima moltes vegades amb la mateixa tendresa de la mare, que ens ha donat la vida i que espera que responguem al seu amor. Aquest és un dels grans accents que hauríem de posar en la nostra predicació d'obra i de paraula, perquè si només parlem i no actuem el missatge no té gaire efectivitat.

FE D'ERRORS

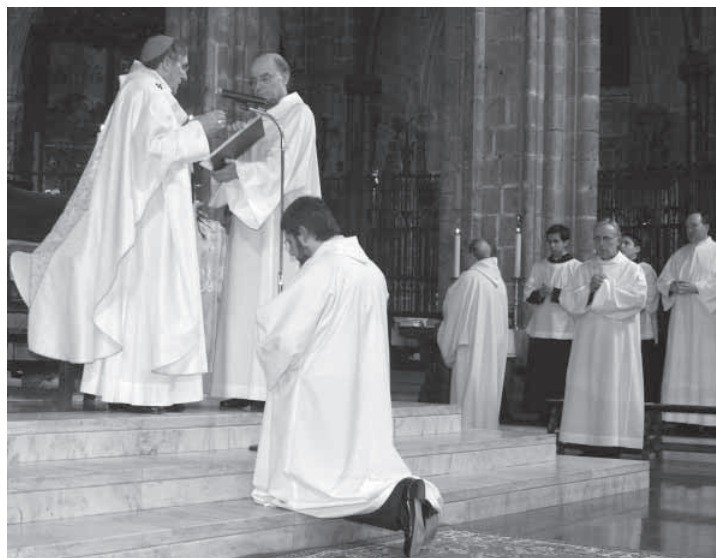
En el reportatge sobre campanars publicat el 20 de desembre passat un dels peus de foto estava equivocat ja que en realitat corresponia a l'Església de Sant Hipòlit de Voltregà i no al santuari de la Gleva.

—I com descobrir l'amor de Déu en la nostra vida?

—El descobrim en el silenci de la pregària, en petites coses del dia a dia en què notem la seva intervenció, en les persones que ens anem trobant... Fa temps que col·laboro amb el Servei diocesà per al Catecumenat i és molt interpellador veure grups tan nombrosos d'adults que volen rebre el Baptisme. Aquí és evident que hi ha la mà de Déu que d'alguna manera ha fet interpel·lar aquestes persones i les ha portades a anar més a fons en la crida.

—Com aconseguir fer encaixar a l'agenda les múltiples ocupacions?

—Com puc. És evident que arriba un dia en què t'has passat vuit, nou, deu hores treballant, arribes cansat a casa i resulta que aquell dia tens consell pastoral, tens

Jordi-Albert Garrofé va rebre l'ordenació de mans del cardenal.

dona i per als meus fills. Per tant, el toc d'atenció, per dir-ho d'alguna manera, ens el marquem tots. D'altra banda i un cop superada aquesta etapa, les hores que dedicaré a partir d'ara a serveis pastorals seran si fa no fa les mateixes com fins ara, amb l'avantatge que no hauré d'estudiar. Per tant, vull pensar i així ho desitjo que l'esforç que fins ara he demanat als de casa serà molt menor del que els hauré de demanar ara.

—Quina sensibilitat específica aporten a l'Església els diaques casats i amb fills?

—Hi ha un seguit de camps d'actuació en els quals la nostra experiència vital ens pot ajudar a ajudar altres persones. La pastoral de la família, la problemàtica al voltant de la bioètica... són qüestions que una persona casada, en algun moment de la seva vida, ha hagut d'afrontar i reflexionar més que una persona que no està casada, i això ho dic amb tots els respectes per als preveres que són experts en teologia moral o en biomèdica. Nosaltres, per exemple, hem tingut la nostra filla gran molt malalta i, per tant, la meua experiència de pare que ha patit aquesta problemàtica també em pot ajudar a ajudar altres persones que passen per situacions semblants. Per això també col·laboro amb la Pastoral de la Salut a l'Hospital de Bellvitge i a l'Hospital Oncològic Duran i Reynalds.

—Com animaria altres homes a fer el pas cap al diaconat?

—Estic segur que a la nostra arxidiòcesi hi ha moltes persones que no s'atreveixen a fer el pas ja sigui per desconèixerment o perquè no saben cap a on adreçar-se. La nostra Església és plena de

persones que, si algú els ho planteja i els donés una petita empenya, podrien ser diaques. Per tant, el qui porti al cor la intenció de servir Nostre Senyor com a diaca que parli amb el seu rector o que es posi en contacte amb el Servei per al Diaconat Permanent i els Ministeris Laïcs (933 015 835).

—És un ministeri que té molt camí per recórrer?

—És un ministeri jove. Hi ha bisbats a l'Estat espanyol que encara no tenen diaques permanents. Amb tot, gràcies a Déu és un ministeri que va avançant, i ho fa tant per convenciment del que significa el diaca com a reflex del Crist servidor com per les circumstàncies actuals de manca de ministres que puguin ajudar i complir

certs serveis.

Hem de continuar pregant per les vocacions presbiterals però també hem de continuar buscant la manera de tirar endavant certs serveis.

—Com voldria que els fidels el veiessin com a diaca?

—M'agradaria que em veiessin com fins ara, intentant fer tot el que puc per ells, perquè la parròquia tiri endavant i perquè la comu-

nitat on jo serveixi sigui cada vegada més Església, més evangèlica, especialment en un temps en què viure dins de l'Església de vegades és més complicat del que voldríem. Per tant, m'agradaria que em veiessin com una persona que tenen a la seva disposició per parlar de Déu, per servir l'Església en la litúrgia, en la paraula i en la caritat (els tres ministeris que tenim encomanats).

—Finalment, com li agradaria que el veiessin els seus fills en aquest servei que fa a l'Església?

—Ho han de veure i anar-ho descobrint a poc a poc. El dia de la meua ordenació a la catedral en les paraules de comiat li deia a la meua filla segona: «Alegria, ja sé que de vegades et costa entendre el que fa el pare, però pensa que estimar l'Església i estimar Déu és un dels pocs regals que et podré deixar.» Malgrat el temps que no puc passar amb ells, m'agradaria que els meus fills entenguessin que no ho faig perquè em dona la gana o simplement perquè sí, sinó perquè hi ha un motiu que és estimar Déu i estimar l'Església.

Carme Munté

Fotos: Agustí Codinach

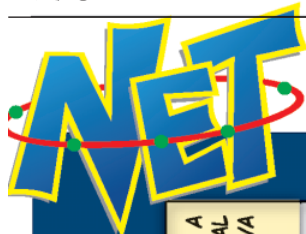
ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

L'ID: 73 204433

ERA COSTUM FER BALLS ON PARTICIPAVA TOT EL POBLE. LA PRIMERA SETMANA JOAN ES VA DEDICAR A PASSEJAR PEL POBLE I CONVIDAR TOT HOM A ASSISTIR A MISSA EL DIUMENGE. TOT ESTAVA A PUNT PER AL BALL DEL DIUMENGE; PERO PER A SORPRESA DELS QUE HAVIEN ORGANITZAT EL BALL... NINGÚ NO HI VA ANAR! GAIREBÉ TOT EL POBLE ERA A L'ESGLÉSIA.

ELS SEUS ÚLTIMS ANYS EL VA PASSAR AL CONFESSIÓ. PASAVA FINS A VINT HORES AL DIA CONFESSANT. LA SEVA FAMA COM A CONFESSOR ES VA ESTENDRE. ARRIBAVEN A ARS PROP DE 500 PERSONES CADA DIA ESPERANT EL CONSELL D'AQUEST BON MOSSÈN, CARACTERITZAT PER UNA GRAN HUMILITAT I UN GRAN AMOR A LA MARE DE DÉU. ALGUNS ESPERAVEN DIES SENCERS PERQUE ELS TOGUÉS EL TORN PER CONFESSAR-SE. EL SANT MOSSÈN D'ARS NO TENIA TEMPS NI PER MENJAR, NI PER DORMIR, DURANT AQUESTES LLARGUES HORES AL CONFESSIÓ.

UN DIA LI PREGUNTAREN: "SI POGUÉS ESCOLLIR ENTRE ANAR EN AQUEST MOMENT AL CEL O CONTINUAR A LA TERRA FINS A LA FI DEL MÓN, QUÈ ESCOLLIRIA?" EL MOSSÈN VA DIR QUE PREFERIRIA SEGUIR A LA TERRA PER PODER AJUDAR MÉS PERSONES DES DEL SEU CONFESSIÓ, QUE JA TINDRIA TEMPS PER DESCANSAR A L'ETERNITAT. EL MOSSÈN D'ARS SE VA CONVERTIR EN EL PATRÓ DE TOTS ELS MOSSÈNS DEL MÓN.

El Sant Mossèn d'Ars

Nom: Joan Maria Vianney

Data de naixement: 1786

Lloc de naixement: Dardilly, França.

ELS EXTRAORDINARIS

EL SANT MOSSÈN D'ARS VA SER UN HOME EXTRAORDINARI PERQUE, TOT I QUE SEMPRE VA TENIR DIFICULTAT AMB ELS ESTUDIS, VA SER CONSTANT I ES CONVRTI EN UN GRAN SACERDOT.

QUAN ERA PETIT, JOAN VA VIURE LA PERSECUCIÓ RELIGIOSA EN EL SEU PAÍS. NO PODIA ENTENDRE PER QUÈ LES ESGLÉSIES ESTAVEN TANCADÉS, NI PER QUÈ ELS CRISTIANS EREN PERSEGUÏTS. CADA DIA ARRIBAVEN NOTÍCIES DE CRISTIANS QUE HAVIEN MORT PER LA SEVA FE I D'ESGLÉSIES QUE EREN INCENDIADÉS PELS ENEMIGS DE CRIST.

ALS 19 ANYS JOAN VA VOLER SER SACERDOT, PERÒ NO ERA BO PER ALS ESTUDIS I NO VA PODER ENTRAR AL SEMINARI. MALGRAT AIXÒ, NO ES VA DONAR PER VENCUT PERQUE SABIA QUE TOT EL QUE VAL COSTA I QUE PER ARRIBAR A LES FITES MÉS ALTES ÉS NECESSARI EL SACRIFICI.

AL FINAL VA PODER ENTRAR AL SEMINARI, PERÒ NO ACONSEGUIA APRENDRE EL QUE LI ENSENYAVEN. JOAN VA PATIR MOLT. EN UNA OCASIÓ ELS SEUS SUPERIORS LI ACONSELLAREN DEIXAR EL SEMINARI, PERQUE TREIA MOLT MALES NOTES. PERÒ NI AIXÒ EL VA ATURAR; GRÀCIES A LA SEVA CONSTÀNCIA I VOLUNTAT, VA ACONSEGUIR ORDENAR-SE SACERDOT.

QUAN ES VA ORDENAR SACERDOT EL VAN ENVIAR AL POBLE D'ARS. LES PERSONES QUE VIUEN ALLÍ ESTAVEN ALLUNYADES DE JESÚS. HI HAVIA MOLTA ENVEJA, VICIS, MENTIDES I CRÍTQUES.

FAMÍLIA MISSIONERA

És una organització internacional formada per famílies catòliques al servei de l'Església, que busquen evangelitzar recolzant els bisbes i els mossens en el què necessitin.

Missions de Setmana Santa: del 19 al 23 de març en els pobles de la serra d'Albaracín (Terol) i en els pobles de Folgueroles, Vilanova de Sau i Tavèrnoles (Vic)

Informa't en el 636944901 o calzadoqarcia@gmail.com

La Comunitat promou marxades i activitats per la pau a gairebé 400 ciutats d'arreu del món

Sant Egidi comença l'any amb un clam de pau

La Comunitat de Sant Egidi va convocar l'1 de gener passat una nova marxa mundial per la pau pels carrers de 380 ciutats d'arreu del món, entre elles Barcelona. És la seva particular manera de començar el nou any amb un pas de pau: «Junts, units, malgrat les distàncies geogràfiques, formem una única gran manifestació, una única gran invocació

de pau, en diferents idiomes, però amb el mateix esperit, tot recordant els països encara martiritzats per la guerra.» A la marxa de la Ciutat Comtal, que es va tancar a la plaça de Sant Jaume amb lectura del manifest de la Comunitat i diversos testimonis, s'hi van adherir nombroses associacions, comunitats i moviments.

Ja fa sis anys que la Comunitat de Sant Egidi promou el dia 1 de gener les manifestacions «Pau arreu de la terra», amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau. Precisament enguany se celebra la memòria del 40è aniversari des d'aquell primer 1 de gener del 1968, en el qual el papa Pau VI va adreçar per primera vegada el seu missatge de pau al món. Eren temps diferents, però la necessitat de la pau encara és gran en moltes parts del món.

És per això que els de Sant Egidi han decidit promoure —cada primer de gener de manera especial— marxades, assemblees, iniciatives diverses, moments de pregària... a moltes ciutats d'arreu del món (a Europa, Àfrica, Àsia i Amèrica). A Roma, més de quinze mil persones van formar una processó que va arribar fins a la plaça de Sant Pere per escoltar les paraules del papa Benet XVI. Després de l'Àngelus, el Pontífex va saludar els participants a la marxa promoguda per la Comunitat de Sant Egidi «Pau arreu de la terra».

La Comunitat de Sant Egidi treballa des de fa anys per la construcció de la pau en moltes terres del món, sovint les més oblidades. La seva demanda de pau —i el seu treball per la pau— recull les esperances de molts homes, dones, infants i ancians que pateixen el drama de la guerra, a causa de massa conflictes encara oberts, o bé són colpits per la violència. Són els conflictes dels quals fan memòria els rètols que es porten en aquesta manifestació.

Moratòria universal de la pena capital

Aquest és el primer any en el qual la Comunitat de Sant Egidi ha pogut festejar un important esdeveniment a favor de la vida. Es tracta de la resolució per una Moratòria Universal de la pena capital, aprovada en l'Assemblea general de les Nacions Unides el 18 de desembre passat. Aquesta resolució marca una etapa decisiva per a l'afirmació d'una justícia capaç de respectar sempre la vida, una justícia sense mort: «És una pedra angular que marca un nou estàndard moral llargament compartit i que cada vegada serà més difícil i vergonyós ignorar a nivell internacional. És el senyal d'un canvi important en la consciència del món, que de manera creixent creu que no és acceptable i que és una humiliació

fonamental dels drets humans, el dret a la vida, la mort infligida per l'estat.»

Al mateix temps la Comunitat vol continuar lluitant per la pau. «Encara hi ha massa guerres, massa violència al món! —afirmen amb convicció— Sí, cal intervenir amb generositat i amb intel·ligència, perquè la vida de molts pobles no sigui engolida per aquell monstre que és la guerra.» I afegeixen: «La guerra vol dir condemna a mort per a molts homes i dones, infants i ancians. La guerra és el rostre més monstruós i violent de la història. La guerra és inútil i deixa el món pitjor de com l'ha trobat.» Però la guerra no és inevitable: hi ha molt treball per a la Comunitat internacional, per als homes i les dones de bona voluntat. El papa Benet XVI ha escrit en el seu missatge per a

aquesta jornada: «Els pobles de la terra estan cridats a instaurar entre ells relacions de solidaritat i de col·laboració, com els que corresponen als membres de l'única família humana.»

Les tradicionals marxades per la pau de l'1 de gener volen ser una crida a tots els cristians, als creients de tota religió i a tot home i dona de bona voluntat, perquè s'uneixin a Sant Egidi en aquest renovat compromís per la pau. «La pau és irrenunciable, també quan sembla difícil o desesperat aconseguir-la —asseguren des del moviment fundat per Andrea Riccardi—. Volem ajudar tot home i tota dona, a qui té responsabilitat de govern, a aixecar els ulls més enllà del pessimisme i descobrir com l'esperança és propera si se sap viure l'art del diàleg.» (C.C.)

TESTIMONIS

«Gestos de pau per un món millor»

«Em dic Flor i vaig néixer a Cochabamba (Bolívia). Allà es viu una situació de molta pobresa i violència. Per això, per poder tenir un futur millor, l'any 1998 vaig emigrar a l'Argentina amb la meua filla petita. L'any 2001, l'Argentina va patir una gran crisi i vaig haver de tornar a Bolívia a deixar allà la meua filla petita i vaig emigrar sola a Espanya, concretament a Barcelona, perquè hi tenia familiars. De mica en mica vaig anar construint la meua vida aquí: vaig trobar feina, casa... i vaig poder endur-me la meua filla. Els meus fills grans encara són a Bolívia però poden viure millor, estudiar... gràcies als diners que els puc enviar.

Una mica abans que la meua filla arribés a Barcelona vaig conèixer la Comunitat de Sant Egidi i quan ella va arribar va començar a anar a l'Escola de la Pau. L'Escola de la Pau és un lloc on es construeix l'amistat i on els infants treballen per la pau. Jo també hi col·laboro amb les iniciatives de pau que fa la meua filla, ja que amb aquests petits gestos de pau aconseguim construir un món millor on el somni és que tothom pugui viure en pau.»

«Cal començar defensant els més febles»

«Em dic Xavier Padilla. Per treballar per la pau cal començar defensant els més febles. Per això he après a ser amic de tothom, sobretot dels més pobres de la meua ciutat. Normalment els més agraïts i sol·licitos a l'amistat i als gestos de solidaritat són els més pobres. Penso en molts amics meus que viuen al carrer...

L'amistat amb els pobres és un signe de pau amb els qui la societat fa la guerra, un gest de pau gratuït envers aquells que no ens poden donar res a canvi. Per això, un grup d'amics anem cada setmana a trobar els ancians que estan sols, els malalts... És un itinerari de coneixença personal per construir una ciutat més humana, per reconstruir els llaços que la soledat, la malaltia o la manca de treball han trencat. Perquè ningú no es quedi sol i deslligat. Si vols la pau, practica la gramàtica del diàleg començant per aquells més pobres que tens al voltant. És una invitació per fer una ciutat millor i un món millor.»

Barcelona

Mn. Gregori Manso s'erigeix en defensor dels desnonats

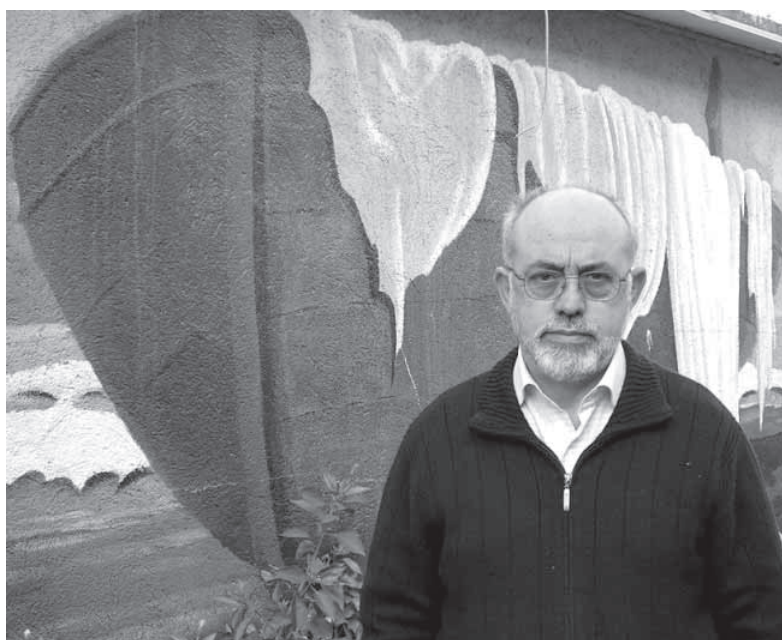
■ El rector de Sant Miquel Arcàngel de Cornellà aconseguix aturar el desnonament d'un disminuït psíquic

CORNELLÀ DE LLOBREGAT.— Mn. Gregori Manso no s'ho va rumiar gaire quan un veí del barri va acudir a la parròquia per demanar-li ajuda. Juan José Gaona, de 52 anys, disminuït psíquic i amb un lloguer de renda antiga, estava angoixat perquè era a punt de quedar-se sense casa després que el jutjat núm. 2 de Cornellà n'hagués decretat el desnonament. «No pateixis que no et faran fora perquè nosaltres t'ajudarem», va dir-li Mn. Gregori Manso, que gairebé contra rellotge va començar a buscar ajuda.

Calia trobar la complicitat i la col·laboració d'altres persones i Mn. Gregori Manso la va trobar entre els parroquians de Sant Miquel Arcàngel, entre els veïns dels barris del Pedró i de la Gavarra, on Juan José Gaona és una persona molt coneguda i estimada, i entre els membres de la Coordinadora contra la Marginació de Cornellà, el secretari general de la qual és el jesuïta Josep Rambla.

Eren les dotze del dilluns 7 de gener, l'hora i el dia en què s'havia de fer efectiu el desnonament, i un grup cada cop més nombrós de persones esperava entre impaciència i angoixada davant de la porta de l'edifici on viu Juan José Gaona. Els funcionaris del jutjat van arribar finalment i es van trobar amb la força passiva però decidida d'una gernació que els barrava el pas. La solidaritat de tots havia guanyat la primera batalla.

Mn. Gregori Manso és rector de Sant Miquel Arcàngel de Cornellà.

«Amb tot, no es tracta de guanyar o de no guanyar, és una qüestió de dret», afirma Mn. Gregori Manso en el sentit que el cas de Juan José Gaona no va ser ben defensat durant el judici que havia acabat amb la sentència de desnonament. «L'advocat d'ofici no va tenir temps de preparar-se el cas i durant el judici no es va requerir en cap cas un certificat del grau de minusvalidesa de Juan José Gaona, que és del 65%, i que n'hauria evitat el desnonament.»

Conscient que el cas no s'havia portat bé, Juan José Gaona va contractar un

advocat de pagament, va aconseguir de seguida el certificat del seu grau de minusvalidesa i va presentar un recurs d'apel·lació a l'Audiència de Barcelona, que encara ha de dictar sentència. Això, però, no va ser suficient per aturar el desnonament provisional dictat pel jutge de Cornellà i per això va acabar demanant l'ajuda de Mn. Gregori Manso, que des de fa tretze anys és rector de Sant Miquel Arcàngel de Cornellà. «He parlat amb molts metges», afegeix, «i tots coincideixen a dir que és molt perjudicial per als malalts psíquics quedar-se de cop i volta

sense l'ambient al qual estan acostumats i que els dona seguretat».

Dies després d'haver impedit el desnonament, el rector de Sant Miquel Arcàngel, ja amb més calma, ha encapçalat altres iniciatives per ajudar Juan José Gaona. Va voler anar a veure en persona el jutge que havia dictat sentència de desnonament, juntament amb la regidora de Serveis Socials de l'Ajuntament i la presidenta de les Associacions de Veïns de Cornellà, visita que no va tenir èxit, i ha fet les gestions pertinents davant del Síndic de Greuges, que ha presentat la respectiva súplica davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

«L'ideal seria que l'Audiència de Barcelona anul·lés el judici que va acabar amb la sentència de desnonament de Juan José Gaona i en celebrés un altre», manifesta Mn. Gregori Manso a *Catalunya Cristiana*, alhora que també confessa que arran d'aquest cas altres persones han arribat a la seva parròquia amb problemàtiques similars. El rector de Sant Miquel Arcàngel de Cornellà, que també és delegat diocesà de Confraries i Germandats de l'arquebisbat de Barcelona, mai no s'havia imaginat que acabaria erigint-se en defensor dels desnonats i, si bé no sap exactament què hi pot fer, el que sí que sap és que no pot quedar-se de braços creuats davant d'una qüestió tan seriosa.

Carme Munté

Als cent anys de Pregària per la Unitat dels Cristians

La pregària ha estat de sempre un tret característic de l'experiència creient. La pregària personal, individual o en comú, i, per tant, com a tensió interna de creixement i afirmació per causa dels valors del Regne de Déu, que mai no passen, més enllà de configuracions religioses, jeràrquiques i doctrinals, en directa connexió amb la vida. En pregar, com afirmà amb lucidesa un bisbe de Kíev, els creients anticipen damunt la terra el Regnat de Déu per damunt de les fronteres i, d'una o altra manera, en fan visibles els signes.

Entre els cristians, a mesura que el distanciament entre les comunitats eclesials s'ha fet dissortadament més evident, amb el gran escàndol de les separacions i confrontacions, s'han adonat finalment que per aquest camí negaven Jesucrist amb el seu missatge evangèlic de reconciliació i pau. Per això, l'anomenat moviment ecumènic nasqué amb força a principis del segle passat justament entorn de la pregària. Ho féu des de totes les Esglésies i, en especial, des de les Esglésies de la Comunió Anglicana, de bon començament, amb l'objectiu del retorn i, més endavant, amb l'objectiu que el Senyor vol i pels mitjans que Ell hagi establert, amb el benentès que en pregar junts els cristians, fidels a la unitat i a la diversitat en l'amor, són la seva heretat.

Actes previstos

La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians se celebra del 18 al 25 de gener. Han estat molts els actes organitzats fins ara, com la pregària interconfessional organitzada per la Delegació diocesana d'Ecumenisme a la catedral de Barcelona, però a continuació en destaquem altres que encara han de tenir lloc.

DIA 24 DE GENER.

Església evangèlica Ebenézer (passatge Gaiolà, 19, 08013 Barcelona). Pregària ecumènica. 19.30 h.

Sants Just i Pastor (Barcelona). Pregària interconfessional a càrrec de la Comunitat de Sant Egidi, amb homilia del representant ortodox grec a l'ONU. 20 h.

Església catedral de Sant Llorenç (Pl. de la Vila, 2 bis, 08980 Sant Feliu de Llobregat). Pregària interconfessional presidida pel bisbe. Comentaris d'Aurel Bunda, ort., i Felip Carmona, prot. 20 h.

DIA 25 DE GENER.

Catedral basílica de Terrassa. Pregària per la Unitat presidida pel bisbe acompanyat de representants anglicà i evangèlic. 19 h.

Església dels Cristians Adventistes del Setè Dia (Comte d'Urgell, 133, 08036 Barcelona). Pregària interconfessional a càrrec del Centre Ecumènic de Catalunya amb intervencions anglicana, catòlica, ortodoxa i protestant. 19.30 h.

Monestir de la Mare de Déu dels Àngels i Santa Clara (Santa Clara Nova, 62, 08240 Manresa). Pregària interconfessional amb comentaris de Felip Carmona, prot. 20 h.

A casa nostra, poc avesats com som a la pregària, la tímida introducció d'aquesta modalitat de pregària costà llàgrimes. Faig referència als anys cinquanta del segle passat. El clima relacional entre els cristians catòlics romans i els cristians de les confessions de la Reforma, minimitzades, era senzillament irrespirable. Als exponents de l'Església majoritària els era impossible de fer entendre a la resta de germans catòlics, especialment si ostentaven càrrecs jeràrquics, que es disposaven a pregar amb algú que, tot i ser batejat amb el mateix baptisme i prendre com a referent de la seva vida Jesucrist i el seu Evangeli, o no existia, o era un exclòs, per infidel, tant per l'església maridada amb el poder com per l'administració de l'estat confessional.

Ara les circumstàncies han canviat. Uns i altres, els cristians, ens podem mirar a la cara, parlar, pregar i cooperar. Som protagonistes d'un procés de reconciliació en benefici propi i de la societat de la qual formem part, amb els creients d'altres tradicions religioses i espirituals i els no creients. Ens ha seduït, finalment, la pregària, l'obertura al misteri de Déu i dels germans i germanes. Som en el bon camí. En donem gràcies tot esforçant-nos cada dia per fer-nos lliures i fidels a la més alta crida. (Joan Botam)

Girona

Relleu a la Delegació de Mitjans de Comunicació

■ Josep Casellas substitueix Carles Sánchez, que ingressa a la comunitat cistercenca de Solius

GIRONA.— L'any nou ha portat a la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social uns certs canvis. Són conseqüència de l'ingrés a la comunitat cistercenca de Solius (Baix Empordà) del fins ara delegat, Carles Sánchez, que ocupava el càrrec d'ençà del mes d'agost del 1994, quan va ser nomenat pel bisbe Jaume Camprodon, confiança que li va renovar el seu successor, Mons. Carles Soler.

Així mateix, des del 1996 i fins fa pocs mesos, Carles Sánchez havia ocupat la direcció del Simcos (Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social). D'altra banda, abans d'incorporar-se a la delegació s'havia responsabilitzat de la direcció de diferents emissores de la cadena COPE al Principat d'Astúries, les Balears i Figueres. Fidel a una vocació de joventut que

Mn. Josep Casellas, nou delegat de Mitjans de Comunicació Social.

per circumstàncies familiars no havia pogut portar a terme fins aquest moment, Carles Sánchez ha escollit la vida monàstica, a la qual s'incorpora plenament d'ençà d'aquest nou any.

El bisbe de Girona, després de testimoniar públicament el seu agraïment personal i de l'Església de Girona a Carles Sánchez, ha nomenat nou delegat de Mitjans de Comunicació Social el Dr. Josep Casellas i Matas, rector de Sant Jaume de Salt (Gironès), doctorat en Ciències de la Informació i que compaginarà aquesta nova responsabilitat amb la direcció de la revista diocesana *El Senyal*, càrrec que ocupa d'ençà de la seva fundació, el 1999.

Una vegada nomenat el nou delegat, s'ha procedit a una reestructuració de la Delegació que integra les següents persones i càrrecs: Mn. Enric Roura, nou responsable del *Full Parroquial*, del qual ja era assessor; J. Víctor Gay, secretari de la Delegació i coordinador de publicacions; Àngel Rodríguez i Vilagran, coordinador del departament d'audiovisuals i internet, i Olga Inglada, secretària administrativa de la Delegació.

La realització dels programes religiosos de televisió anirà a càrrec de Mn. Jordi Callejon, darrer prevener ordenat a la diòcesi i també delegat del Secretariat de Pastoral de Joves i vicari de la parròquia de Sant Josep de la capital.

La Delegació es complementa amb els membres dels consells de redacció de les diferents publicacions, departament d'audiovisuals i programació de televisió.

Víctor Gay

Carles Sánchez ha ingressat al monestir cistercenc de Solius

«La meva vida ha fet un gir de 360 graus»

Per a moltes persones la decisió de Carles Sánchez d'ingressar al monestir cistercenc de Solius després de tants anys treballant en l'àmbit dels mitjans de comunicació ha estat una gran sorpresa. Els qui el coneixen més profundament, en canvi, saben que finalment ha pogut fer realitat un anhel que va germinar fa molts anys en el seu cor i que ha arrelat ara que les condicions personals així li ho han permès.

—Tothom es preguntarà: per què has trigat tant a fer aquest pas?

—Quan tenia 17 anys ja vaig sentir la crida de Déu a la vida monàstica, concretament havia pensat d'ingressar al monestir cistercenc de Poblet, però diferents circumstàncies familiars difícils de superar van fer que no fos així. A partir d'aquell moment comença tot un recorregut summament variat de la meva vida. Estudis a la Normal de Magisteri i a l'escola de Ràdio de Barcelona em porten a treballar en el món de l'educació i del periodisme radiofònic. Mentrestant feia de catequista i col·laborava en les activitats de la meua parròquia a la Florida de Santa Perpètua de Mogoda. Ara fa un any, més o menys, i després de 41 anys, les circumstàncies familiars m'ho han permès i he decidit fer el pas. Sempre he cregut en la crida de Déu i és Ell qui, a fi de comptes, ens condueix on vol. Això sí, nosaltres hem d'estar receptius als seus desitjos.

—En quins moments has sentit amb més força aquesta crida?

—Penso que hi ha un primer moment per copsar la crida i ser conscient del que Déu et demana. A partir d'aquí, facis el que facis, aquesta consciència es va refermant fins que finalment t'has de fer la pregunta clau: «Què he de fer?» A aquesta pregunta vaig respondre un sí sense condicions.

—Al llarg de la teua vida has passat per diversos estats civils i, a més, tens una filla. Com tot aquest

procés ha acabat per confluïr en la vida religiosa?

—Quan Déu crida insistentment és difícil obviar-ho. D'altra banda, la meua filla ja feia uns anys que coneixia les meves intencions d'ingressar a Solius i n'està molt contenta.

—No és paradoxal que després d'una llarga trajectòria al capdavant de la Delegació de Mitjans, amb tot el que això implica, ara optis per la calma i la tranquil·litat de Solius?

—Sempre he estat amant de la calma i de la tranquil·litat. Passa que la meua

feina al capdavant del gabinet de comunicació del bisbat de Girona i també del Secretariat Interdiocesà de Catalunya em portava a una vida amb gran activitat però el meu temps lliure el vivia força tranquil: una motxilla, un llibre, uns entrepans, una ampolla d'aigua, un rosari... i a caminar tot sol per la muntanya. No em ve de nou.

—En un lloc tan tranquil com Solius és més fàcil entrar en contacte amb Déu? Les ciutats i les múltiples ocupacions del dia a dia ens n'allunyen?

—No hauria de ser així, perquè als carrers i a les places d'una gran ciutat, en la seva gent, també hi ha Déu. Hem de sentir-ne la presència a tot arreu perquè realment és a tot arreu i, si ens ho proposem, sempre podem trobar un raconet del dia per a la pregària. D'altra banda, també és cert que en un lloc com Solius, amb el seu silenci i el seu entorn natural, hi ha menys distraccions.

—És difícil entendre avui dia, en la nostra societat consumista i allunyada de Déu, una decisió com la teua. En algun moment t'has sentit incomprès?

—Sí, perquè la decisió de deixar-ho tot, i quan dic tot és tot, no s'entén fàcilment. Ens fa por perdre seguretats i, és clar, optar per la vida monàstica suposa alliberar-nos de tot allò que dificulti el poder compartir amb els germans la pregària, el silenci i el treball. És posar-se en mans del Pare. Si Déu ens crida no ens pot deixar pel camí, ruta que no sempre és fàcil, però segur que no ens deixa.

—Fins a quin punt s'ha modificat el teu dia a dia?

—Ja era conscient del canvi que su-

portaria la meua vida, en realitat ha estat un gir de 360 graus.

—Quins objectes i records més preuats t'has endut a l'hora de fer el trasllat?

—Sempre he estat una persona de carregar amb poques coses, no calen objectes per gaudir dels bons records. Simplement m'he endut roba, uns quants llibres i l'ordinador portàtil. Tot el que tenia ho he donat a la família, amics i persones que ho poguessin necessitar. L'opció per la vida monàstica implica no posseir res en propietat.

—Què és el que més trobaràs a faltar de la teua vida anterior?

—Trobar a faltar? Res, perquè en tractar-se d'una opció voluntària no és lògic que trobi a faltar res, en tot cas parlaria de records. Recordaré molt el mar, m'agradava veure el mar sobretot a l'hivern, relaxa molt.

—A l'hora de fer aquest canvi, per què has optat per l'orde cistercenc i justament pel monestir de Solius?

—Recordo que la meua primera visita a un monestir va ser a Poblet, on vaig fer amistat amb uns quants monjos. Més tard vaig conèixer Solius, on també em vaig trobar molt ben acollit. Potser, doncs, ha estat per això i perquè es tracta d'una comunitat petita dedicada a la pregària, al treball artesanal de restauració i d'enquadernació de llibres, i oberta a totes aquelles persones que sol·liciten passar uns dies a l'hostatgeria o que assisteixen a qualsevol de les celebracions litúrgiques. Recordo que un dia vaig pensar que si alguna vegada prenia la decisió d'entrar a la vida monàstica seria a Solius.

Carme Munté

Lleida

Càritas celebra «60 anys al servei dels pobres»

■ Fins a 120 persones van participar en l'assemblea general

Josep Manel Prada

El paranimf de l'Acadèmia Mariana va acollir l'acte commemoratiu.

LLEIDA.— Càritas diocesana de Lleida va celebrar el 15 de desembre la seva assemblea general amb 120 assistents entre socis, voluntaris diocesans i parroquials amb el lema «Creure és comprometre's / Compromís per la justícia social». Ja a la tarda, al paranimf de l'Acadèmia Mariana, es va fer la commemoració de Càritas, 60 anys al servei dels pobres, amb la participació de testimonis de l'entitat i un acte de reconeixement als voluntaris. Emotiu i molt especial va ser el record pòstum de Mn. Jaume Rubió, que en va ser delegat.

L'administrador apostòlic, Mons. Xavier Salinas, acompanyat pel director de l'entitat, Ramon Baró, i el consiliari, el marista Benet Arbués, va presidir l'assemblea general, que va començar amb una celebració de la paraula, plena de símbols.

Tot seguit es va fer balanç de l'etapa preparatòria de l'assemblea, ja que des del 2 d'octubre un total de 20 grups de Càritas parroquials, 2 grups d'assessors externs, els diferents equips responsables de cada programa i les treballadores de l'entitat van fer les seves aportacions a fi i efecte de donar-li contingut.

Aquesta etapa preparatòria ha motivat al voltant d'un 300 persones que han manifestat el seu parer referent a les realitats de pobresa i d'injustícia social. Han denunciat aquestes situacions i han fet propostes concretes d'actuació.

Durant l'assemblea també es va presentar el model d'acció social de Càritas diocesana de Lleida mitjançant un petit document que recull

els principis bàsics —«la mística»— que n'inspiren la raó de ser i són el motor d'arrencada que n'impulsa els projectes i els programes. A més, es va fer una crida a totes les persones que el comparteixen a col·laborar amb Càritas.

L'assemblea també va servir per presentar el pla d'acció de l'entitat per als propers anys i les accions més significatives, com són presentar un nou organigrama funcional, crear un consell assessor de Càritas de Lleida, així com un programa d'innovació i d'estudis i un altre de cooperació internacional. Així mateix, l'assemblea va veure necessari revitalitzar les Càritas parroquials com a cèl·lules de base per portar a terme les finalitats de Càritas. Finalment, es va inaugurar l'exposició *Càritas Lleida 2007* i es va presentar la litografia de pintor lleidatà Víctor P. Pallarès *Càritas, 60 anys*, que es pot adquirir a la seu de l'entitat, a la plaça Sant Josep número 2 de Lleida.

Jordi Curcó

La professió de fe de Càritas

Creiem que la dignitat de cada persona és inalienable.
 Creiem que cada persona és un tot integrat.
 Creiem que la caritat rau a testimoniar l'amor de Déu a les persones.
 Creiem que la fe esdevé morta si no va acompanyada de les obres.
 Creiem que som cridats a ser signes de la presència de l'Esperit en els pobres.
 Creiem que Càritas té la doble missió de projectar-se cap enfora, estimant els pobres i col·laborant en l'acció transformadora del món, i d'actuar dins de la comunitat cristiana per sensibilitzar-la i aportar-li el dinamisme evangèlic.
 Creiem que hi ha petjades de la presència de Déu en la història, en els esdeveniments, en la naturalesa i en cada persona.
 Creiem que el clam angixant dels qui sofreixen les conseqüències d'un ordre injust és un signe que interpel·la Càritas.
 Creiem que el sofriment de tants germans i germanes d'arreu és una crida de Déu a la comunitat cristiana.
 Creiem que tota persona mereix ser tinguda en compte en la seva situació concreta.
 Creiem que la realitat —el món— és el lloc d'encarnació on Déu continua habitant entre nosaltres.
 Creiem que Càritas necessita una bona i àgil organització i gestió internes.
 Creiem en la utopia evangèlica de la fraternitat universal.

SOLSONA

La diòcesi celebra la Jornada de la Vida Consagrada

SOLSONA.— El proper diumenge 3 de febrer, la diòcesi de Solsona celebrarà la Jornada de la Vida Consagrada, jornada en la qual les comunitats parroquials pregaran especialment pels consagrats i consagrades de la diòcesi. En una carta adreçada als religiosos, religioses, membres dels instituts seculars, laics i laiques consagrats i a la diòcesi de Solsona en conjunt, el P. Josep Sesma i León, delegat per la Vida Consagrada, ha convidat tots els fidels a participar en les trobades vespertines de cada zona arxiprestal, animant els germans i germanes consagrats amb la «vostra presència» i compartint «fraternament l'oració i berenar amb els sacerdots i els cristians que vulguin acompanyar-nos».

Amb aquesta finalitat s'han preparat uns punts de trobada a Navàs, Berga, Súrria, Solsona, Cervera, Tàrraga i Mollerussa, per facilitar la participació, així com materials tramesos per la Secretaria General de la URC com a ajuda per aquestes celebracions.

El convent de Sant Francesc a Berga i les Carmelites Missioneres de Navàs acolliran les vespres

i un berenar de germanor el 3 de febrer, a les 17 i a les 18 h respectivament. La Companyia de Maria, de Solsona, celebrarà el 2 de febrer, a la tarda, un berenar de germanor, les vespres i una missa. La casa del Seminari, a Solsona, celebrarà les vespres i el berenar de germanor, el dia 3 a la tarda.

L'església parroquial de Súrria acollirà una missa el dia 3 a les 12 h i les vespres i el berenar de germanor a les 17 h.

La comunitat de les Missioneres Cordimarianes de Cervera oferirà un col·loqui vocacional i les vespres i el berenar de germanor la tarda del dia 3. Una missa clourà la jornada.

El monestir de les Carmelites Descalces de Mollerussa i les monges Carmelites del santuari de Fàtima a Tàrraga també han preparat actes per aquesta jornada del dia 3.

D'altra banda, el 2 de febrer tindrà lloc el recés espiritual de Quaresma dirigit pel P. Manel Bonilla, religiós carmelita de la comunitat de Tàrraga. Serà a la Casa Seminari de Solsona, començarà a les 10.30 amb l'oració de laudes i acabarà a les 17 h amb les vespres. (R.E.)

El líder espiritual de la comunitat copta visita el bisbe Traserra

Mikhail Ibrahim, Mons. Jaume Traserra i el rector de Cervera, Antoni Bonet.

CERVERA.— La comunitat copta de Cervera torna a comptar amb la presència d'un bisbe d'aquesta branca ortodoxa del cristianisme: el pare egipci Mikhail Ibrahim, que ha establert la capital de la Segarra com el seu lloc de residència, malgrat que és el nou responsable de la comunitat copta de tot l'Estat espanyol. Mikhail Ibrahim, que fa tot just dos mesos que és a Cervera, ha decidit instal·lar-se aquí perquè la ciutat reuneix la comunitat egípcia cristiana més gran de tot l'estat, que actualment ronda les 300 persones, i disposa d'un lloc de culte després que des de fa uns anys la mateixa parròquia de Cervera cedís a la comunitat copta local l'ús de l'església dels Dolors per a les seves celebracions religioses. Des de la Segarra farà visites periòdiques a altres poblacions, com les que té previst dur a terme aviat a Barcelona, Lleida, Madrid i Alacant. Recentment va visitar el bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra.

El rector de Cervera, Mn. Antoni Bonet, qualifica les relacions de la comunitat copta amb els fidels de Cervera de totalment cordials: «Són cristians i és molt més el que tenim en comú que el que ens separa.» I és que la diòcesi de Solsona, a Cervera, ja fa un temps que estreny lligams amb altres comunitats cristianes amb la cessió d'una església als ucraïnesos. També cal destacar la relació amb la comunitat romanesa. (R.E.)

Sant Feliu de Llobregat

Cloenda de la visita pastoral a l'arxiprestat del Garraf

■ Més de 250 feligresos s'apleguen al santuari de la Mare de Déu del Vinyet

SITGES.— El diumenge 13 de gener va tenir lloc al santuari de la Mare de Déu del Vinyet de Sitges l'acte de cloenda de la visita pastoral a l'arxiprestat de Garraf del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés Soriano. Més de 250 feligresos de l'arxiprestat es van aplegar al voltant de la Mare de Déu per posar el punt final, amb joia i satisfacció, a la primera visita pastoral del bisbe Cortés a la zona.

A l'inici de l'acte, el coordinador d'aquesta demarcació, l'arxiprest Mn. Rafael Maroto, va donar la benvinguda als assistents i va fer una valoració del que havia suposat aquesta visita pastoral al Garraf, destacant sobretot la figura de Mons. Cortés. «Durant la visita pastoral —afirmava Mn. Maroto— tots hem pogut compartir amb el bisbe Agustí les nostres activitats pastorals i tots hem pogut comprovar el seu zel apostòlic, la seva dedicació i el seu interès per tot el que des de cadascuna de les nostres parròquies i comunitats anem fent per viure amb coherència evangèlica.» L'arxiprest del Garraf va qualificar la visita com a «ocasió d'aturar-nos i mirar cap endins de tot el que anem fent, del que volem fer i del que hauríem de ser enmig del nostre entorn». Finalment, Mn. Rafael Maroto va destacar l'enrobustiment de la jove diòcesi de Sant Feliu, «que de mica en mica va agafant un tot i una personalitat, amb aquest caràcter proper i senzill del bisbe i dels seus col·laboradors, que és un al·licient per sentir-nos membres vius d'un projecte comú que compta amb tots i cadascun de nosaltres i que valora de forma real els petits esforços que anem fent i que ens empeny a fer-ne de més grans».

Després de la presentació de la trobada, es va celebrar l'Eucaristia presidida per Mons. Agustí Cortés i concelebrada pels rectors i vicaris de les parròquies de Canyelles, Cubelles, el Garraf, les Roquetes, Oliveïlla, Sant Pere de Ribes, Sitges i Vilanova i la Geltrú, juntament amb el secretari general del bisbat, Mn. Joan Pere Pulido, i alguns diaques. La celebració va ser animada pel grup instrumental de la parròquia de Santa Maria de la Geltrú i l'organista de la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges, Francesc Pi.

A la seva homilia, el bisbe Agustí Cortés, aprofundint en el significat de la visita pastoral, va assenyalar que, «cercant la contemplació de Jesús personalment i en els altres, també podem reflectir Jesús a tots els nostres germans». «A través d'aquesta contemplació —va afegir— ha augmentat el coneixement de les diverses parròquies del Garraf.»

Acabada la celebració eucarística, el secretari general i canceller, Mn. Joan Pere Pulido, va llegir un extracte del document elaborat amb les conclusions de la visita pastoral, fent esment als aspectes més significatius.

Finalment, i després de saludar la Mare de Déu del Vinyet al cambril del santuari, els assistents van gaudir d'un refrigeri de germanor, durant el qual es va fer entrega al bisbe Agustí d'una imatge de la Mare de Déu del Vinyet com a recordatori de la visita. Aquest obsequi va ser un detall de part del Consell arxiprestal de Garraf, òrgan format per catorze representants de totes les realitats eclesials de l'arxiprestat, entre els quals hi ha deu laics, tres

El Consell arxiprestal del Garraf va obsequiar Mons. Agustí Cortés amb una imatge de la Mare de Déu del Vinyet.

sacerdots i una religiosa, que coordinen la vida de l'Església local.

La visita pastoral de Mons Agustí Cortés a l'arxiprestat del Garraf es va iniciar el 3 de desembre passat i és la segona que du a terme com a bisbe de Sant Feliu. La primera va tenir lloc fa uns quants mesos a l'arxiprestat de Sant Feliu. I sense gairebé marge per descansar una mica, el pròxim 29 de gener el bisbe Cortés iniciarà la seva tercera visita pastoral, aquesta vegada a l'arxiprestat de Sant Boi. Fins al 8 de març el prelat recorrerà les parròquies, comunitats i associacions de Sant Boi de Llobregat i Santa Coloma de Cervelló, per tal de conèixer *in situ* la realitat eclesial i social d'aquest territori. (C.C.)

Mor Mn. Lluís Ferret

OLESA/TERRASSA.— La matinada del dimecres 9 de gener moria a Olesa de Montserrat Mn. Lluís Ferret Altisench, a l'edat de 73 anys. La missa exequial, presidida per Mons Josep Àngel Saiz, va tenir lloc l'endemà, dia 10 de gener, a la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa, de la qual va ser rector des de l'any 1993 fins al 2007. El temple parroquial es va omplir de feligresos de la mateixa parròquia i d'altres que Mn. Lluís havia servit al llarg dels seus 44 anys de ministeri presbiteral.

Mn. Lluís Ferret va néixer a Barcelona, al barri del Poble Nou, el 9 de gener del 1935. Va ingressar al Seminari de Barcelona l'any 1952 i va rebre l'ordenació sacerdotal el 19 de desembre del 1964, a la parròquia de Sant Pius X, al barri del Congrés, a Barcelona. Va ser destinat primerament, l'any 1965, com a vicari a les parròquies de Sant Esteve de Castellar del Vallès i Sant Feliu del Racó. L'any 1967 va ser enviat també com a vicari a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. El 1969 va ser nomenat ecònom de Sant Julià de Lliçà d'Amunt i l'any 1973 de Santa Eulàlia de Ronçana. El 1975 va ser traslladat com a regent i després com a rector, a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat, on va estar-s'hi fins a l'any 1993. Durant aquesta època es va ocupar també, per un breu període de temps, de Sant Pere de Monistrol de Montserrat. Va ser arxiprest de l'arxiprestat de Montserrat entre els anys 1979 i 1991 i membre de la Comissió Assessora de Nomenaments entre els anys 1979 i 1983. L'any 1993 va ser nomenat director de l'Obra Benèfica Assistencial, càrrec que va exercir fins a l'any 2002.

L'any 1993 va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Cristòfol, al barri de Ca n'Anglada, a Terrassa. A Terrassa va col·laborar també com a consiliari del Grup Avant, de la Federació de Cristians de Catalunya, i com a consiliari de l'arxiprestat de Càritas i de Justícia i Pau, manifestant una preocupació preferent envers el món dels necessitats. L'any 1998 va ser nomenat membre del Consell Presbiteral de Barcelona. El 2001 va ser administrador parroquial de Sant Martí del Sorbet, a Viladecavalls.

Amb la creació de la diòcesi de Terrassa, el 15 de juny del 2004, hi va quedar incorporat i l'any 2005 va ser nomenat membre del primer Consell Presbiteral del jove bisbat. La malaltia el va obligar a renunciar al càrrec de rector l'any 2007 i va passar a la situació de prevere jubilat. Mn. Lluís Ferret va passar els últims temps de la seva vida a Olesa de Montserrat, a la residència Fundació Santa Oliva, de la qual ell havia estat membre fundador. (C.C.)

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

Testimoni

«Dono testimoni que l'Església llatinoamericana és missionera»

■ El rector del Pont de Suert agermana les parròquies de l'Alta Ribagorça amb la diòcesi colombiana de Valledupar

El rector del Pont de Suert, Mn. Daniel Gómez, viu aquests dies en plena celebració de la festa de Sant Sebastià, la més antiga i arrelada de la Ribagorça. Cada any convida un mossèn a predicar el tridu del patró i, enguany, Mn. Daniel Gómez li ha encomanat les predicacions a Mn. Pere Fibla, missioner a

Colòmbia. En aquest país hispanoamericà el mateix Daniel Gómez va ser-hi l'estiu passat, compartint experiències missioneres i humanes que l'han enriquit com a prevere i com a persona, alhora que va agermanar les parròquies de l'Alta Ribagorça amb la diòcesi colombiana de Valledupar.

Mn. Daniel amb un grup d'infants d'un poblat dels indis Araucos.

Una de les seves tasques va ser donar classe d'Història de l'Església.

—Mn. Daniel, quin fou el motiu de la seva anada a Colòmbia?

—Vaig anar-hi de primers de maig a primers d'agost. Com a objectiu, hi havia poder realitzar el desig de tenir una experiència missionera; desig personal i també de l'associació del Seminari del Poble de Déu, a la qual pertanyo. El bisbe Ciurana, quan li vaig plantejar la possibilitat d'anar a Colòmbia, aviat farà un any, em va animar molt a fer-ho tenint en compte que una experiència d'aquestes característiques sempre és molt enriquidora per l'amplitud d'horitzons que comporta i pel fet de compartir l'experiència eclesial i personal amb la dels cristians del que anomenem Tercer Món. Val a dir que, si hi he anat, ha estat també per substituir un prevere missioner espanyol, perquè pogués tenir uns mesos lliures per venir aquí. Durant aquest temps, a mi, a l'arxiprestat de la Ribagorça, van substituir-me altres preveres del bisbat de Lleida, als quals estic molt agraït, ja que sense la seva col·laboració potser no hauria pogut anar-hi.

—Aquest objectiu, com l'ha realitzat?

—Substituint Mn. Àngel B. Millán, prevere diocesà d'allà i germà de comunitat. Vaig poder participar, des de dins, en la vida eclesial de la diòcesi de Valledupar, amb una relació propera amb el bisbe del lloc, Mons. Óscar José Vélez Isaza, i el seu presbiteri, en reunions i celebracions diocesanes, en actes de religiositat popular, en les celebracions litúrgiques de les parròquies Sant Pere Apòstol, lloc on principalment celebrava, i Maria Auxiliadora. Totes dues parròquies són portades pel nostre equip. També vaig participar en

alguna activitat del Seminari Laical Diocesà, realitat nova que ha sorgit en aquella diòcesi.

—Aquesta missió de tres mesos era particular o d'agermanament entre les parròquies de l'Alta Ribagorça i les de Valledupar?

—Podríem parlar d'un cert agermanament entre les parròquies de l'arxiprestat de l'Alta Ribagorça amb les parròquies Sant Pere Apòstol i Maria Auxiliadora. Encara que no va ser una missió oficial, hi anava amb la consciència d'ésser enviat des de l'Església de Lleida i el seu bisbe, sabent que portava també la comunió eclesial, amb ajudes concretes, de moltes persones de l'arxiprestat, que col·laboraren per a aquesta missió.

—Què és el Seminari del Poble de Déu?

—És una comunitat laical que aplega homes i dones, i especialment joves. Bàsicament, és un «seminari» en el sentit de «fer créixer» el do del baptisme, que no és altra cosa que incorporar-se a la comunitat cristiana diocesana. Per això treballem a les parròquies, inserits en la pastoral de conjunt. I intentem oferir les condicions per a aquesta formació «completa» del cristià de carrer. Seminari, sí, però «del Poble de Déu», és a dir, de l'Església en la línia del Concili Vaticà II: quan parla de l'Església, comen-

ça pel «poble de Déu» i parla de l'experiència de llibertat viscuda com a comunitat unida a Jesús ressuscitat.

—Abans parlava de les activitats d'un Seminari Laical Diocesà, de què es tracta?

—El Seminari Laical Diocesà seria una institució pública diocesana. És a dir, un seminari per als cristians, per als laics, per aprendre a ser cristià madur en la comunitat diocesana. Nosaltres ho promovem oferint un servei de pedagogia. Així, la diòcesi pot tenir un lloc on els cristians creixen en la fe i prenen consciència de la seva vocació específica. I el bisbe hi posa el segell diocesà i li dona les característiques pròpies del lloc. A Valledupar, això està germinant de manera humil però constant. Personalment, m'ha fet pensar en allò que Benet XVI va dir a

El rector del Pont de Suert amb els escolans de Sant Pere Apòstol de Valledupar.

l'episcopat llatinoamericà, a Aparecida (Brasil): «L'Església llatinoamericana ja no ha de ser només «missionada», sinó que s'ha de convertir en «missionera»».

He constatat que a les parròquies hi ha moltes petites comunitats cristianes. S'hi veu un creixement en la fe. S'alterna la formació amb l'evangelització. Catequesi, celebració de la Paraula, ministeris laicals... Des de la meua petita perspectiva, dono testimoni que l'Església llatinoamericana és missionera.

—Quina és la realitat humana i cristiana de Colòmbia?

—Aquesta és una pregunta de força amplitud. Jo només puc parlar del que he viscut, concretament a la diòcesi de Valledupar. He trobat, d'una banda, una gran escalfor humana, un acolliment espontani, en gent que pateix necessitats bàsiques a causa d'una mala distribució dels béns materials. Quant a la realitat cristiana, he trobat una Església diocesana amb gran força missionera, amb molts catequistes i amb petites comunitats cristianes que fan un bon treball d'evangelització. Cal destacar que compta també amb el Seminari Diocesà Joan Pau II, que actualment té 120 seminaristes. Això cobra més relleu si tenim en compte que el clergat diocesà està conformat per uns 60 preveres, amb una mitjana d'edat de menys de 50 anys. És un contrast molt gran si ho comparem amb el

que veiem aquí a Europa.

—Com va el tema de les sectes en l'Església particular on ha col·laborat?

—És un fenomen estrany. Te'n trobes, com qui diu, una a cada cantonada. S'hi crida bastant. Les prèdiques, molt mediàtiques, fan agafar por i, alhora, anuncien moltes promeses. Però atrauen força gent, com una mena de negoci.

Fa pensar. Un home gran d'allà em va dir que les sectes tenien tant d'èxit perquè l'evangelització, al principi, no va dedicar prou esforços a la formació de les persones. Ho comparava amb altres llocs on les sectes no s'hi han pogut posar.

El que sí que puc dir és que es tracta d'una de les grans preocupacions de l'Església. El mètode més efectiu que empenen per combatre-ho és sectoritzar les parròquies i fer presència d'Església en cada sector per mitjà de les petites comunitats, que hi fan celebracions de la paraula, catequesi d'infants i d'adults, i campanyes de preparació per als sagraments, etc.

—En tornar aquí, quins són els fruits que es poden oferir a la nostra diòcesi i en particular a l'arxiprestat de la Ribagorça?

—De manera immediata, hem fet unes jornades on he explicat com ha anat tot. Personalment m'agradaria que aquest agermanament anés endavant, pensant especialment en els nens i joves d'aquí i d'allí, per crear llaços de reciprocitat. Això també ens pot ajudar a nosaltres a ser comunitats parroquials vives i vivificadores. Tot ho anirem concretant, amb l'ajut de Déu i l'entusiasme de tots.

Jordi Curcó

Fotos: Daniel Gómez

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- ■ Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

cultura

La catedral de Tarragona amaga probablement el temple d'August

■ Segons les prospeccions geofísiques practicades al subsòl de la seu

Digitvision

Reconstrucció del Pla de la Seu segons les prospeccions geofísiques realitzades.

L'equip d'arqueòlegs amb Mons. Jaume Pujol i Mn. Francesc Gallart.

Joan Boronat

TARRAGONA.—Els primers resultats de les prospeccions geofísiques practicades al subsòl de la catedral de Tarragona ja s'han fet públics. Els experts que treballen en la localització de vestigis del temple de culte imperial construït al segle I

dC i de l'*Episcopium* cristià aixecat a inicis del segle VI han explicat que «és aviat per fer una descripció acurada de les restes que s'han detectat». No obstant això, les conclusions preliminars obtingudes durant aquesta fase permeten ser

optimistes, arran del fet que es confirma la presència d'una estructura arquitectònica localitzada geofísicament que, per dimensions i posicionament urbanístic, cal interpretar com el temple central del recinte de culte a l'emperador August.

En aquest sentit, l'arqueòleg Andreu Muñoz apunta que les dades recollides fins ara «deixen poc espai a altres interpretacions diferents de la localització del temple de culte a l'emperador romà». Posen de manifest que les restes del subsòl de la catedral pertanyen al pòdium d'un temple devastat i que el seu fonament es trobaria a un metre i mig de profunditat. Així, el nivell de la plaça romana porticada, d'unes dues hectàrees de cabuda, al bell mig de la qual s'hauria aixecat probablement el temple d'August, estaria situat per damunt de la superfície actual, concretament a 68 metres sobre el nivell del mar, comenta Muñoz.

Com reflecteixen les monedes romanes de l'època, el temple tindria vuit columnes a la façana principal i estaria situat sobre un podi amb escales. Segons Isabel Rodà,

directora de l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, el temple tindria uns 25 metres d'alçada i uns 40 d'amplada, tot i que fins que els equips que treballen en el projecte no puguin delimitar les restes detectades al subsòl de la catedral no es podran confirmar les dimensions del monument ni se'n podrà fer una restitució hipotètica. Tot i la importància de la descoberta, els responsables de les prospeccions han demanat «prudència» per tractar-se d'uns resultats preliminars de la troballa que també podria correspondre a les restes de la catedral visigoda.

Per evidenciar que les restes detectades pertanyen a l'antic temple de l'emperador August, caldrà procedir a una excavació selectiva que es podria dur a terme entre finals del 2008 i començaments del 2009,

«que coincidirà amb l'inici de la quarta fase de restauració de la catedral, aprofitant el període en què s'haurà de suspendre el culte a causa de la neteja de la nau central», va assenyalar Mn. Francesc Gallart, degà del Capítol Catedral. En aquest mateix sentit es va manifestar l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, durant l'acte de presentació dels resultats, fent palesa la seva decidida voluntat de donar suport a la investigació «per poder conèixer més bé la nostra història i la de la catedral».

Tres han estat els mètodes utilitzats en les prospeccions: tomografia de resistivitat elèctrica, amb l'aplicació d'un corrent elèctric al subsòl per esbrinar la naturalesa dels materials; cartografia de conductivitat EM, que genera mapes de variació, i

radar de subsòl, que permet obtenir la informació estructural. Albert Casas, catedràtic de Prospecció Geofísica de la Universitat de Barcelona, va explicar que, amb l'aplicació simultània de més de 350 electrodos a la nau central, s'ha pogut obtenir una imatge tridimensional de les entranyes de la catedral.

D'altra banda, Mn. Francesc Gallart, va informar que, com a conseqüència de les obres de restauració de la teulada de la catedral, han aparegut dues peces d'importància arqueològica. Una d'elles és la base d'una estàtua que porta una inscripció dedicada al déu romà Mart, que data del segle II dC. L'altra és un tambor d'una columna de granit datada del segle I dC, de considerables dimensions.

Joan Boronat

Antonio Paolucci.

Antonio Paolucci, nou director dels Museus Vaticans

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha nomenat nou director dels Museus Vaticans el professor Antonio Paolucci, antic ministre italià per a Béns Culturals i conegut periodista. Substitueix en el càrrec Francesco Buranelli, nomenat recentment pel Sant Pare secretari de la Comissió Pontifícia per als Béns Culturals de l'Església i inspector de la Comissió Pontifícia d'Arqueologia Sagrada.

El professor Paolucci va néixer a Rímini el 1939. Després de llicenciar-se en Història de l'Art, va desenvolupar diferents càrrecs directius en institucions artístiques italianes, particularment a la Toscana. De 1995 a 1996 va ser ministre de Béns Culturals. Arran del terratrèmol que

va sacsejar Assís el 1997, va ser comissari governamental de les obres de restauració de la basílica de Sant Francesc d'Assís. Paolucci és cavaller de la Gran Creu de la República italiana i cavaller de la Legió d'Honor de la República francesa. Ha escrit diversos llibres sobre grans artistes italians, com Michelangelo Buonarroti o Luca Signorelli.

En una entrevista publicada recentment per *L'Osservatore Romano*, Paolucci afirma que un dels seus reptes com a director dels Museus Vaticans és mostrar que són «molt més que la Capella Sixtina». «He descobert amb tristesa —assegura— que la gran part de la gent que ens visita, més de dos terços, ignora fins i tot

Rafael.» Davant d'això, Paolucci s'ha proposat «fer entendre que els Museus Vaticans són, sens dubte, Buonarroti, però també molt més: el Pius Clementí, l'Octàgon, el Laocoont, l'Apol·lo de Belvedere, els mosaics...» I afegeix: «La principal fascinació dels Museus Vaticans consisteix a ser *speculum mundi* (mirall del món).»

Els Museus Vaticans, que es troben dins de la Ciutat del Vaticà, exposen les obres que formen part de la immensa col·lecció promoguda al llarg dels segles pels Pontífexs com a expressió de l'humanisme cristià. Van ser fundats pel papa Juli II al segle XVI. Cada any reben més de quatre milions de visitants. (C.C.)

Les claus de la teologia paulina

■ Presentació del llibre «Maestro de los pueblos», de Mn. Jordi Sánchez Bosch

BARCELONA.—Recentment va tenir lloc a la llibreria Paulines de Barcelona la presentació del llibre *Maestro de los pueblos. Una teología de Pablo, el Apóstol*, editat per Verbo Divino. El biblista Javier Velasco va ser l'encarregat d'introduir l'autor del llibre, Mn. Jordi Sánchez Bosch. Basant-se en les cartes de l'«apòstol dels gentils», en aquest nou llibre de l'expert paulí es tracten temes de la teologia de Pau com el misteri pasqual de Crist, els seus títols de *Fill de Déu i Senyor*, la justificació o els dons de l'Esperit.

En primer lloc, va prendre la paraula Javier Velasco, llicenciat en Estudis Eclesiàstics i en Teologia, especialitat en Sagrada Escripura, el qual va presentar Mn. Jordi Sánchez Bosch als assistents. Professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya i membre de la Comissió Bíblica Pontifícia, entre molts altres càrrecs, Mn. Sánchez Bosch és també autor de nombrosos llibres paulins.

«*Maestro de los pueblos* —va explicar Javier Velasco— és un intent d'aproximar-se a la teologia de Pau; el pensament de Pau és tot teològic.» «El llibre de Mn. Jordi Sánchez Bosch està basat en els textos indubtables de Pau i, en concret, en la carta als cristians de Tessalònica, autèntica i preciosa catequesi que descriu la vivesa de les primeres comunitats cristianes», va manifestar Velasco.

El llibre es divideix en quatre parts. La

Javier Velasco presenta l'autor del llibre, Mn. Jordi Sánchez Bosch.

primera fa referència a la revelació del Déu únic —reflectit en la teologia jueva, en l'Antic Testament—; un Déu transcendent, creador, Pare i esperit. La segona part se centra en la figura de Jesús com a fill de Déu. Aquí es destaquen els aspectes humans de Jesús així com els seus títols de *Crist, Messies o Senyor*. La tercera abasta l'ésser humà i la seva salvació, el fracàs de la Torà per a la salvació definitiva i la justificació pel camí de la fe en Crist. El darrer bloc descriu l'Església com a poble de Déu.

Al llarg de l'obra de Sánchez Bosch es tracten temes de gran actualitat als quals Pau «es va preocupar de donar una resposta en les diferents comunitats en els inicis dels cristianisme». «El matrimoni, com a carisma a la mateixa alçada que el celibat, la dignitat igual de l'home, de la

dona i de qualsevol persona, la lectura positiva de la natura com a poema de la mà de Déu que també necessiten redempció» són alguns dels temes que va enumerar Javier Velasco en la seva introducció.

Predicador de la veritat

De la seva banda, Mn. Jordi Sánchez Bosch va celebrar poder presentar el seu llibre en l'any en què es commemora el dos mil aniversari del naixement de sant Pau. També va explicar que el títol del llibre va ser pres de l'ofici de vespres de sant Pau,

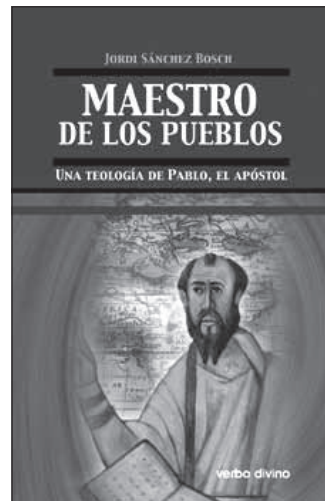
l'antífona del qual descriu Pau com a «predicador de la veritat i mestre dels pobles». L'autor va assenyalar que a l'obra no s'havia limitat a « cercar només un esquema del que ja està muntat com a argument a les cartes de Pau, sinó a anar més enllà ». Així, l'«esquema teològic que es troba en la carta als Romans permet muntar la teologia de Pau, que explica, per exemple, el pas del pecat a la salvació a través de la fe». L'expert paulí també va destacar la imatge que Pau dona de Jesús: «No li interessa el Jesús històric. Quan Pau esmenta Jesús l'anomena "El Senyor", glorificat ja aquí a la terra.»

Maestro de los pueblos considera, en definitiva, l'apòstol Pau com algú que, a més de dur l'Evangeli a nombroses nacions i posar en marxa diferents comunitats cristianes, reflexiona de manera personal

sobre la catequesi comuna a tota l'Església a fi i efecte de conformar una teologia específica, diferent per exemple de la de Joan. Pau assumeix així la catequesi primitiva i l'enriqueix amb la seva pròpia reflexió. El llibre mira d'abastar i sistematitzar tot el que és teològicament rellevant en les grans cartes de Pau, on assoleixen un relleu especial els temes de la revelació de Déu, la vida terrenal de Jesús, la teologia d'Israel i el ministeri

de la Paraula com a clau de tota l'eclesiologia paulina.

Mónica García

La Diputació de Tarragona restaurarà el Primer Misteri de Glòria de Montserrat

MONTSERRAT.— La Fundació Abadia de Montserrat 2025 i la Diputació de Tarragona han acordat una col·laboració que té com a objectiu la restauració del monument corresponent al Primer Misteri de Glòria, *La resurrecció de Jesucrist*, l'obra més famosa del rosari monumental de Montserrat, projectada per Antoni Gaudí i que es troba al camí de la Santa Cova. L'acte, que va ser presidit pel president de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, P. Josep M. Soler, va tenir lloc recentment al monestir de Montserrat, i va comptar amb la presència del president de la Diputació de Tarragona, Josep Poblet, i del director general de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, Josep Sinca.

A través d'aquest acord, la Diputació de Tarragona es compromet a finançar les obres de restauració del conjunt artístic Primer Misteri de Glòria, projectat per Antoni Gaudí i en la realització del qual hi van participar artistes catalans de relleu com Josep Llimona, autor de les escultures de l'àngel i de Jesús ressuscitat. A

L'acte va ser presidit pel P. Josep M. Soler.

partir d'aquest conveni de col·laboració, es programarà la realització d'exposicions i publicacions relatives a l'important fons d'art del Museu de Montserrat i amb una forta presència d'artistes vinculats al Camp de Tarragona.

L'objectiu de la restauració del Primer Misteri de Glòria és recuperar la seva imatge, eliminant-ne totes aquelles modificacions ja siguin voluntàries o involuntàries que l'obra ha anat experimentant amb el pas del temps. (C.C.)

La bona notícia...

El somriure d'un malalt d'Alzheimer

El periodista Antoni Puigverd, després d'impartir un parell de conferències a les Aules de Barcelona, va mantenir una conversa amb un treballador del centre. Aquest diàleg el va reproduir fa poc a les pàgines de *La Vanguardia*.

El transcric literalment: «Em va explicar que la seva dona té Alzheimer i que amb prou feines el reconeix. Ara ella és a l'hospital perquè va patir una caiguda, i malgrat que ell la visita diàriament, se sent molt sol a casa sense ella. Especialment a la nit. Està desitjant que li donin l'alta per tenir-la novament a casa. Sensibilitzat pel que ja havia sentit explicar sobre la dificultat de cuidar aquests malalts en fase avançada li vaig dir: "Vostè és un home molt valent i generós." A la qual cosa ell va contestar: "Em decep vostè, Puigverd." Per què? "Perquè em parla de valentia i generositat, com si cuidar-la significués un esforç per a mi. També els meus fills em parlen així. Vostè no pot saber com gaudeixo quan la veig somriure!"»

Antoni Puigverd acaba el seu article amb una frase del seu interlocutor: «Per més que jo faci ara per ella, mai no aconseguiré donar-li ni una mil·lèsima part del que ella m'ha donat.» Penso que és positiu donar a conèixer aquest tipus de notícies: el bon cor d'aquest home que s'encarrega personalment de la cura de la seva esposa, malalta d'Alzheimer des de fa molts anys.

Francesc Gamissans

La força lumínica i colorista de la geografia mediterrània

■ El Museu Diocesà de Barcelona acull obres de la pintora Maria Teresa Huguet

«Pia Almoína».

«Mans al cel (Montserrat)».

BARCELONA.— Fins al proper 17 de febrer es pot visitar l'exposició *Huguet. Llum del Mediterrani* al Museu Diocesà de Barcelona. Organitzada per Caja Mediterráneo i el mateix museu, la mostra presenta una quarantena d'obres de la pintora barcelonina Maria Teresa Huguet. Del 8 al 20 de desembre passat els quadres van ser exhibits a la Galerie Thuillier de París.

Maria Teresa Huguet és deixeble del gran pintor Ramon Rogent i destaca pel seu extraordinari domini de la llum i del color. Ha realitzat nombroses exposicions, tant individuals com col·lectives, a Catalunya, Aragó, Andalusia, València, Galícia, Portugal, França, etc. Ha estat mereixedora de premis com el de Pintura de l'Ajuntament de Tiana (1999) i el d'Arte Fama de Torremolinos (2007).

Els quadres d'Huguet que es poden veure a l'edifici de la Pia Almoína, seu del Museu Diocesà de Barcelona, reflecteixen la particular visió de l'artista de diversos indrets de Catalunya, sobretot de la Ciutat Comtal, i els seus sentiments vers el món del circ, en un homenatge explícit a Pablo Picasso. Aquestes obres (*Mans al cel*, *Claustre de la catedral de Barcelona*, *Les flors de la Rambla de les Flors*, *Del*

rosa al blau, *Soroll blanc*, *Ballarina i cadira*...) han tingut una gran acollida en la seva darrera mostra de París. El públic se sent atret per la notable força lumínica i colorista que la pintora aconsegueix reflectir en els seus quadres; una força que ella sap transmetre de forma càlida, mai abassegadora, fruit dels seus orígens mediterranis.

«Maria Teresa Huguet és una pintora que té, sens dubte, l'ànima rica en colors i sentiments, els quals sap plasmar magistralment en les seves obres», va afirmar Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, en la inauguració de l'exposició, que va tenir lloc el 15 de gener passat. Va comentar que es tractava d'«una mostra que proporciona un gran goig interior quan contemplem la immensa lluminositat i brillant colorit dels seus olis».

Mn. Martí Bonet va explicar que a la primera planta de la Pia Almoína s'hi podien observar retaulles «del gran mestre renaixentista Jaume Huguet». «Curiosament, en aquesta tercera planta —va afegir— exposen els quadres d'una gran artista que porta també el cognom Huguet. Una felicitat coincidència.» El director del Museu Diocesà de Barcelona va aconsellar als assistents a l'acte que estiguessin una bona estona mirant el quadre *Pia Almoína*, de Maria Teresa Huguet, atès que «és una obra magnífica, preciosa».

Tot seguit, va prendre la paraula l'ar-

tista. Huguet va donar les gràcies a Mn. Martí Bonet per haver acollit la seva exposició a les dependències de la Pia Almoína i a Caja Mediterráneo per l'organització. Davant del nombrós públic que assistia a la inauguració, Maria Teresa va anunciar que regalava el quadre *Pia Almoína* al

Museu Diocesà de Barcelona. Aquest gest va ocasionar que tothom li dedicés un fort aplaudiment, sobretot Mn. Josep M. Martí Bonet, el qual se sentia molt satisfet per l'obsequi rebut.

Alegria de viure

«Crec que la meua obra té llum i *Llum del Mediterrani* així ho palesa en els cels taronja: càlids, acollidors, radiants, testimoni de l'alegria de viure, del Sud. Per a mi, com a artista, el color és la mateixa vida; sense el color i la llum que el vesteix, l'ésser humà s'angoixa i esdevé feble, infeliç...», va manifestar Huguet. L'artista va assenyalar també que «en aquesta exposició presento un conjunt d'olis amb pobles, ciutats i racons, verídics o imaginaris d'arreu del Mediterrani, aquest mar antic, bressol de la civilització, del pensament filosòfic i de la modernitat».

Per la seva banda, J. Llop escriu en el catàleg de la mostra el següent: «El món del circ, visions urbanes de petits pobles mediterranis, París, Barcelona, flors com a homenatge a la natura i com a símbol de Catalunya; ampli temari que reflecteix el món íntim de Maria Teresa Huguet, plasmat pictòricament amb força expressiva, extrovertida, de gran intensitat cromàtica. Mirada pura d'una realitat interpretada a través d'un accentuat lirisme, que se serveix d'un "ingenuisme" sincer, explicat amb pinzellada segura d'àmplia paleta que estima els colors contrastats, vestint un dibuix recreat fins al punt just.»

Miquel Àngel Codina

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El cuiner Pelayo

«Sempre et fiques amb mi. Que si semblo una llepafils quan menjo, que si semblo una anguila de prima que estic...», es queixava la Rosa, l'ajudant de cuina d'en Pelayo. «Au, va, Pelayo, deixa estar la Rosa, que bé prou que t'ajuda sempre a fer els canelons a metres. A més, no li diguis anguila en to despectiu. L'anguila, des del punt de vista culinari, és molt apreciada i saborosa i pot arribar a fer fins a un metre de llargada», vaig dir a en Pelayo, defensant la Rosa. «Gràcies, Joan, sempre tens una resposta per a tot», em va agrair la Rosa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Catedral de Colònia

Alemanya va dedicar el 2003 aquest segell a la catedral de Colònia. La seva construcció es va iniciar al segle XIII i va trigar, amb interrupcions, més de sis-cents anys a acabar-se. Es va edificar damunt d'un temple romà de base quadrada del segle IV, conegut com la «catedral més vella». Una segona església, també en aquest lloc, anomenada la «catedral vella», es va acabar l'any 818; va patir un incendi el 1248. La catedral actual va ser aixecada per acollir les relíquies dels tres Reis Mags, portades des de Milà per l'emperador Fredrick Barbarossa i lliurades a Rainald de Dassel, arquebisbe de Colònia, el 1164.

La geografia eclesial espanyola, en xifres

■ Apareix el llibre «La Iglesia católica en España. Estadísticas. Edición 2007»

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha presentat recentment el llibre *La Iglesia católica en España. Estadísticas. Edición 2007*, elaborat per l'Oficina d'Estadística i Sociologia de l'Església (OESE) i publicat per l'Editorial EDICE. La publicació la formen tretze capítols que mostren dades compreses entre els anys 2001 i 2005 de les diverses diòcesis que conformen la geografia eclesial espanyola. Alhora, apareixen les xifres més rellevants dels organismes i les institucions que operen al si de l'Església catòlica a Espanya.

Després de la presentació escrita pel secretari general de la CEE, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, trobem la introducció detallada per capítols, efectuada pel director de l'OESE, Jesús Domínguez Rojas. Al final del volum trobem un índex general desglossat en les diferents seccions que conformen l'obra.

La geografia eclesial d'Espanya la formen 14 províncies eclesiàstiques, 69 diòcesis i l'arquebisbat castrense. Actualment exerceixen el seu ministeri a Espanya 5 cardenals, 9 arquebisbes, 52 bisbes residencials i 12 bisbes auxiliars, juntament amb 2 cardenals emèrits, 9 arquebisbes i 31 bisbes emèrits. Els temes tractats a les assemblees plenàries es troben disponibles fins a l'any 2006.

Destaca l'estabilitat en el percentatge de contribuents que assenyalen l'opció de

l'Església catòlica en la declaració de l'IRPF: 39,12% el 2001; 33,28% el 2002; 34,32% el 2003; 33,46% el 2004 i 32,92% el 2005, a nivell global amb les dades disponibles proporcionades per l'Agència Estatal de l'Administració Tributària. A més, es disposa de les dades de les Hisendes Forals de Navarra i del País Basc.

El nombre de parròquies s'ha incrementat lleugerament al llarg del període mostrat fins a assolir les 23.060 de l'actualitat. Pel que fa al nombre de capellans, hi ha una estabilització entorn dels 19.500. Els religiosos no preveres i les religioses mantenen comportaments numèrics semblants. Els primers experimenten un lleuger descens fins a assolir el 2005 la xifra de 4.543, mentre que en el nombre de religioses es produeix un descens del 6,9%

Portada de la publicació.

en els cinc anys (fins a assolir les 54.160). En relació amb els futurs capellans, cal assenyalar una lleu disminució en dades globals, si bé una estabilització en percentatges sobre la població d'aquestes edats.

Tasca missionera

L'any 2005 es troben exercint les seves tasques pastorals fora de les nostres fronteres un total de 105 bisbes espanyols, distribuïts en 31 països d'arreu del món. Un total de 903 preveres, diocesans i religiosos, realitzen la seva tasca missionera en més de 40 països dels cinc continents.

Prop de dos milers, concretament 1.870, són els preveres diocesans que treballen o que han treballat a Hispanoamèrica, sota els auspicis de l'OCSHA (Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana). La recaptació destinada a missions, i recaptada per les Obres Missionals Pontifícies, varia entre els 22 mili-

ons d'euros del 2001 i els poc més de 40 milions d'euros del 2005.

La important tasca caritativa i social de l'Església catòlica troba el seu reflex fidel en els projectes atesos per Càritas i Mans Unides que, juntament amb els centres que es dediquen a atendre els més desfavorits, ajuden a compensar les greus desigualtats existents a la nostra moderna societat. D'aquesta manera, Càritas ha augmentat la seva dedicació als més necessitats en multitud de projectes en què ha destinat el 2005 gairebé 170 milions d'euros.

Per la seva part, Mans Unides ha experimentat un augment significatiu en la recaptació de les seves campanyes contra la fam i ha passat de gairebé 43 milions d'euros el 2001 als gairebé 61 milions d'euros el 2005.

Dins del procés de secularització que viu la societat espanyola, així com passa en altres països desenvolupats, apareix una mostra de la presència de l'Església catòlica als centres d'educació, observable en els percentatges d'elecció de l'opció de l'ensenyament religiós escolar en els diferents nivells educatius. Una mitjana propera al 80% dels estudiants, inclosos en els diferents tipus de centres (99% als centres de titularitat eclesiàstica, 78% als centres privats no confessionals i un 70% als públics), opten per rebre ensenyament religiós. Aquest percentatge no es veu significativament modificat en els diferents anys acadèmics.

Els baptismes pateixen variacions oscil·lants provocades principalment pel ritme de variació dels naixements cada any, tot i que es mantenen per sobre dels 304.000 batejats l'any, alhora que s'ha produït un increment en el nombre de batejats amb edats superiors a l'any. Pel que fa als matrimonis eclesiàstics, han anat experimentant disminucions d'acord amb la dels matrimonis generals. (C.C.)

Calendari 2008 de la Fundació Adsis

BARCELONA.— Santos de Veracruz, il·lustrador de la banda Muchachito Bombo Infierno, ha cedit a la Fundació Adsis les il·lustracions fetes en els concerts per elaborar el seu calendari 2008. La Fundació Adsis és una organització sense ànim de lucre que des de fa més de deu anys desenvolupa projectes per millorar el futur laboral i social de persones en risc d'exclusió, principalment joves. Anualment atén més de 9.000 persones a Espanya.

Cada any, la Fundació Adsis sol·licita la col·laboració d'un jove artista per il·lustrar el calendari de l'entitat. D'aquesta manera, l'organització vol

animar altres joves a creure en els seus somnis i treballar per fer-los realitat. Totes aquelles persones que ho desitgin poden descarregar-se des de la pàgina web de la Fundació Adsis (www.fundacionadsis.org) el calendari com a fons de pantalla. Més informació: tel. 932 688 760. (C.C.)

Anguila amb salsa de verdures

INGREDIENTS:

una anguila, farina, 1 ceba,
1 pebrot vermell
2 albergínies, 1 carbassó
4 cullerades de tomàquet
fregit
1 litre de fumet de peix
picada: 3 grans d'all, safrà
i pinyons, oli i sal

PREPARACIÓ:

Tallarem l'anguila a rodanxes després d'haver-ne tret l'espina. L'enfarinarem i la fregirem. La reservarem en una safata. A part, sofregirem a foc lent la ceba tallada a juliana, juntament amb el pebrot vermell i les albergínies i el carbassó. Passats deu minuts, hi afegirem les cullerades de tomàquet fregit i un litre de fumet de peix. Hi incorporarem l'anguila i ho deixarem bullir lentament per espai de mitja hora. Cinc minuts abans, hi afegirem una picada amb els alls, el safrà i els pinyons.

La iniciativa que el 1982 va sorgir a la parròquia de Sant Mateu d'Esplugues de Llobregat per ajudar la gent sense feina és avui la Fundació Engrunes, dirigida per Diego Arias Rejón, i formada per 14 persones més cohesionades i equilibrades. Fa 25 anys que un grup de 12 persones van decidir fermament «fer

alguna cosa amb els pobres i no fer coses per als pobres». «Es treballava en l'àmbit parroquial», explica el responsable de voluntariat, Inocencio Sánchez, «no es parlava gens ni mica de reinserció i es va començar fent de drapaires i recollint cartrons, coure, ferro, paper». D'aquí va sorgir també el nom de la Fundació, «atès que recollien

el que la gent no volia, el que sobrava», explica Inocencio. Això no obstant, aquell grup de la parròquia de Sant Mateu va fer un pas més: les persones que hi ajudaven no eren simplement aturats, sinó que rere de l'atur hi havia sovint situacions difícils d'alcohol, de drogues, d'emigració...

Fundació Engrunes, un «no» rotund a la marginació

■ Engrunes contracta persones amb risc d'exclusió social que no poden accedir a un lloc de treball normalitzat

Durant els 10 primers anys d'Engrunes transcorre una «etapa ocupacional», en què l'objectiu principal és l'acollida, motivació, formació compensatòria i rehabilitació terapèutica per afavorir la inserció laboral. Els beneficiaris i promotors del projecte no tenien contractes laborals, sinó que les bones intencions tiraven endavant el pla. «Al començament tot ho fèiem de manera gratuïta», afegeix el responsable de voluntariat, «però més endavant va caldre cobrar pels serveis de recollida per mantenir els locals, els vehicles, etc.» Llavors també va caldre que els responsables i beneficiaris d'Engrunes disposessin de contractes laborals.

Des del 1997 la Fundació treballa a Barcelona i Sant Cugat del Vallès, en obres, botigues i punts verds. Per a aquells que tenen contracte laboral l'objectiu principal és la inserció laboral externa. Són beneficiaris de la Fundació tots els homes i dones que, per la crisi de la feina, per poca formació, pel fracàs escolar o altres circumstàncies de la vida, es troben immersos en un estat de pobresa personal i econòmica, marginació social i exclusió laboral, amb les conseqüències de soledat, família desestructurada o poca autoestima que tot això comporta.

Engrunes du a terme la inserció laboral fonamentalment a través de tres àmbits: la construcció, el medi ambient i el comerç. En els darrers anys s'han realitzat obres de manteniment i de rehabilita-

La rehabilitació es du a terme mitjançant la creació de llocs de feina i un seguiment personalitzat.

ció, d'adequació d'habitatges per a minusvàlids o de tapiats a diferents barris de Barcelona. Sovint aquestes obres es fan mitjançant adjudicacions públiques, convenis amb importants constructores del sector de la construcció o amb l'Institut Català del Sòl. Pel que fa a la gestió de residus, es realitzen activitats tant privades com públiques. Els serveis privats consisteixen en la retirada de residus i buidatge de pisos i locals de particulars, empreses, etc. i la gestió de botigues de

segona mà que comercialitzen els materials recuperats. Els serveis públics es basen en la recollida selectiva de residus com ara cartró, piles i voluminosos i en la gestió d'abocadors municipals. També treballen conjuntament amb empreses públiques en la gestió de residus: els ajuntaments de Sant Cugat del Vallès o Caldes de Montbui compten amb la feina d'Engrunes per fer la recollida selectiva municipal. A Barcelona, la Fundació fa una recollida selectiva de roba de segona mà i voluminosos a diferents districtes de la ciutat. Finalment, Engrunes compta avui dia amb sis botigues, quatre a la Ciutat Comtal, una a Sant Cugat i una altra a Rubí.

«**Tant de bo no haguéssim d'existir!**»

«Considerem un èxit d'Engrunes cada cop que una persona es reintegra», afirma Sánchez, «la resta no és més que paper». «La nostra lluita també és mos-

trar a la societat i a les entitats públiques que aquestes persones necessiten que se'ls ajudi, millorar-ne les condicions», continua Inocencio, «nosaltres no pretenem fer diners, sinó una integració social real i que se'ns reconegui pel que som». De tota manera, el treballador d'Engrunes no dubta a proclamar el seu somni en veu alta: «Tant de bo no haguéssim d'existir!»

Fins i tot amb el gran creixement que ha experimentat la Fundació en 25 anys, les dificultats han estat patents, especial-

ment perquè «abans no hi havia lleis que ens reconeguessin i era molt difícil participar-hi socialment», explica el treballador d'Engrunes. Tot i que l'entitat accepta donatius, Inocencio reconeix que prefereix que els donin feina i afegeix: «Dóna'm feina i no pa.» Malgrat les dificultats, Sánchez opina que el «balanç social és ben positiu: hem passat de 15 persones el 1982 a 200 en l'actualitat; i ara hem de plantejar-nos si continuar creixent o aturar per revisar les nostres actuacions». El responsable d'Engrunes es congratula que «la societat vagi empenyent: abans cap empresa estava obligada a tenir persones especials a la seva empresa i ara de mica en mica es va obrint aquest àmbit».

Com a entitat, Engrunes assumeix el repte d'«estar allà on calgui, sent reconeguda i aconseguint suport social i institucional». Aquest suport, ja sigui logístic, econòmic o laboral, és fonamental «per tirar endavant...», és un món molt dur», lamenta Inocencio Sánchez, «que evoluciona molt fort i de manera constant».

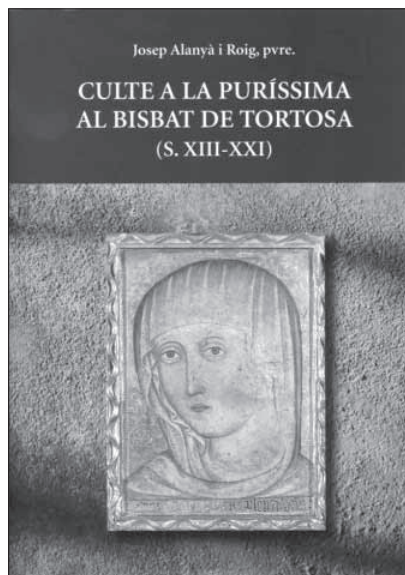
Els voluntaris sempre són necessaris i tothom té capacitat per ajudar. «Què saps fer i quant de temps vols dedicar realment a Engrunes?» Aquestes són les dues preguntes que qualsevol persona que s'acosti al'associació es plantejarà i a partir d'aquí començarà a col·laborar-hi de manera compromesa. «El que és bàsic, el realment important és adonar-se que la persona és el més important i no hi ha res per damunt», assenyala Inocencio Sánchez, «la resta no és més que tramoia».

Mónica García

FUNDACIÓ ENGRUNES
C/ ROCA PLANA, 14-16
(NAUS 2 I 3)
POLÍGON INDUSTRIAL
COLL DE MONTCADA
08110 MONTCADA I REIXAC
(BARCELONA)
Tel. 902 360 387
www.engrunes.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

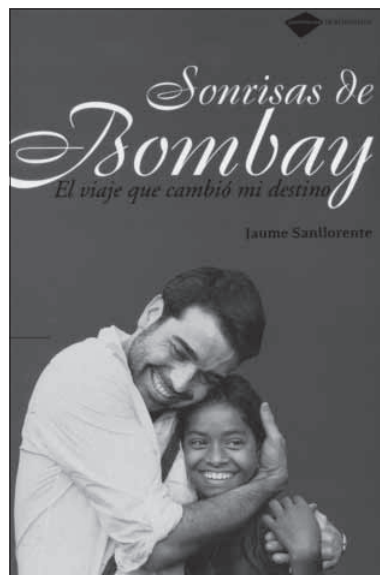
Llibres

Devoció mariana

Amb motiu del 150è aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció, Mn. Alanyà ha elaborat aquest estudi que parteix del monestir de la Puríssima Concepció Victòria de Tortosa. L'obra repassa, al llarg dels segles, la devoció a la Immaculada al bisbat tortosí des de diversos aspectes: esglésies parroquials, santuaris, ermites, advocacions, iconografia, documents, festes... i la Companyia de Jesús com a difusora de l'immaculisme a les Terres de l'Ebre. (Ramon Ribera)

Josep Alanyà i Roig, pvr. *Culte a la Puríssima al bisbat de Tortosa. Segle XIII-XXI*. Capítol Catedral de Tortosa, Tortosa 2007, 355 pàg.

L'àngel de Bombai

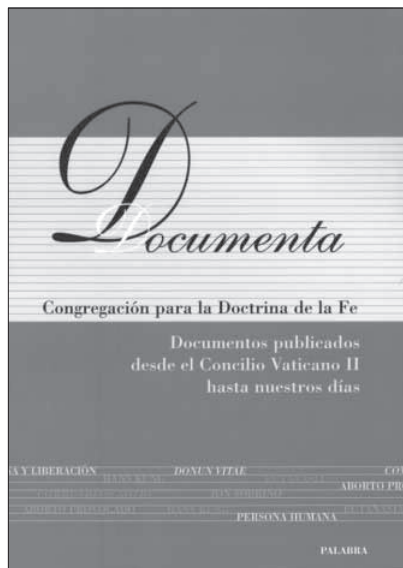
Mentre era de vacances a Bombai, el jove periodista Jaume Sanllorente coneix l'orfenat Karuna, que tancarà les portes, amb els seus quaranta infants a punt de tornar als prostíbuls de la ciutat. Decideix aleshores fer-se càrrec de l'orfenat, una decisió que li canvia la vida. La seva incansable tasca l'ha portat a fundar l'ONG Somriures de Bombai, que avui dia dona educació i possibilitats de futur a més de 2.700 infants. Part de les vendes d'aquest llibre estan destinades íntegrament a aquesta ONG. (C.C.)

Jaume Sanllorente, *Sonrisas de Bombay. El viaje que cambió mi destino*. Plataforma Editorial, Col·lecció Testimonio, Barcelona 2007, 181 pàg.

Pensament teològic

Aquest volum recull la major part dels documents publicats per la Congregació per a la Doctrina de la Fe en els darrers quaranta anys, és a dir, des del Concili Vaticà fins avui. El lector hi trobarà les teories que han configurat el pensament teològic de la segona meitat del segle XX. Aquests documents pretenen reafirmar veritats de la fe i de la doctrina catòlica, precisant-ne les bases doctrinals per conservar la integritat del dipòsit de la fe. (C.C.)

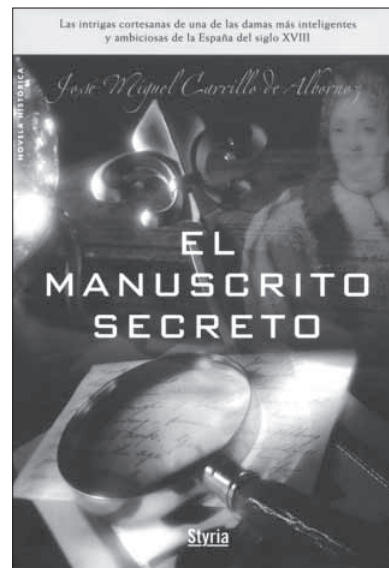
AA.DD., *Documenta. Documentos publicados desde el Concilio Vaticano II hasta nuestros días*. Ediciones Palabra, Madrid 2007, 582 pàg.

Ambició pel poder

Des del segle XVIII està dipositat en un moble el diari secret d'Ana Maria de la Tremoille, princesa dels Ursinos, un dels personatges més fascinants de la història d'Espanya. La dama aboca tota la seva ànima en aquest relat commovedor que arrenca amb la seva expulsió fulminant del regne després de l'arribada d'Isabel de Farnesio, la segona esposa de Felip V, la nit de Nadal del 1714. Aquest és l'argument de la novel·la del cèlebre historiador José Miguel Carrillo. (C.C.)

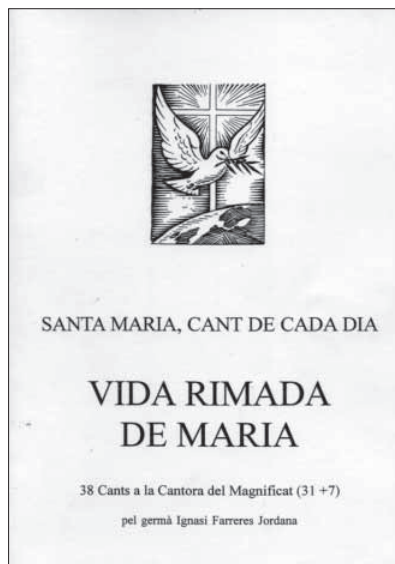
José Miguel Carrillo de Albornoz, *El manuscrito secreto*. Editorial Styria, Col·lecció Novela Histórica, Barcelona 2007, 285 pàg.

Maria, música de Déu

El germà marista Ignasi Farreres és l'artífex d'aquests trenta-vuit cants dedicats a la Mare de Déu, a través dels quals relata la vida de la Mare de Jesús. El mateix autor aconsella al pròleg del llibre assaborir amb calma aquests cants per, d'aquesta manera, comprendre'ls més bé i reflexionar-hi. Maria és la música de Déu, afirma el Gmà. Ignasi. Qui estigui interessat a adquirir un exemplar del llibre, pot escriure directament a l'apartat 6 - 08300 Mataró. (C.C.)

Gmà. Ignasi Farreres Jordana, *Santa Maria, cant de cada dia. Vida rimada de Maria*. Autoedició, Mataró 2007, 74 pàg.

Estudis lingüístics

L'origen d'aquest llibre és el II Col·loqui Internacional «La lingüística de Pompeu Fabra», que va tenir lloc a Tarragona del 7 al 9 d'abril del 2003, organitzat per la Universitat Rovira i Virgili. Aquí es recullen vint-i-vuit ponències i comunicacions, revisades minuciosament per garantir-ne al màxim la possible complementarietat, la cohesió interna i l'actualització a data d'avui. Es tracten temes històrics i socials, així com gramaticals i lexicogràfics. (C.C.)

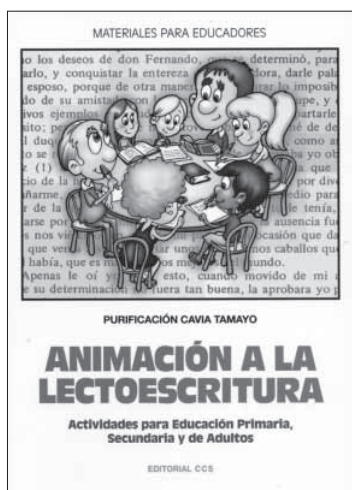
Anna Montserrat i Olga Cubells, *Entorn i vigència de l'obra de Fabra*. Cossetània Edicions-Universitat Rovira i Virgili, Col·lecció Antines, Valls 2007, 398 pàg.

Treballant les paraules

Aquest llibre pretén ser una ajuda eficaç per als educadors i per a qualsevol persona que valori la importància de l'expressió escrita en el seu àmbit professional i en la comunicació personal. No es tracta d'un text dogmàtic, sinó obert. S'hi inclouen tota mena d'exemples i d'exercicis per practicar, llegir i millorar l'escriptura. L'objectiu final és que l'alumnat sigui capaç d'estructurar un paràgraf, crear un poema i desenvolupar globalment les seves habilitats de comunicació. (C.C.)

Purificación Cavia Tamayo, *Animación a la lectoescritura. Actividades para Educación Primaria, Secundaria y de Adultos*. Editorial CCS, Col·lecció Materiales Para Educadores, Madrid 2007, 136 pàg.

Els secrets d'una emoció

És possible parlar d'una existència feliç sense considerar el que significa l'amor? Pas a pas, en un estil a l'abast de tots els lectors, *El viaje al amor* descobreix revelacions fonamentals sobre aquesta emoció. Amb el seu habitual mestratge i saber, Eduardo Punset desgrana les claus per comprendre l'amor: els seus canals d'expressió en la bellesa, la química i la imaginació, les raons evolutives de la vida en parella... Inclou un qüestionari per descobrir la nostra capacitat d'estimar. (C.C.)

Eduardo Punset, *El viaje al amor. Las nuevas claves científicas*. Ediciones Destino, Col·lecció Imago Mundi, Barcelona 2007, 254 pàg.

Llibres per als més joves

Una casa encantada

Rere de les reixes desballestades i cobertes de malesa del número 76 del carreró de la Por, trobem l'anomenada Mansió de la Làpida. Llegeix aquest relat esgarrifós, juga amb els personatges truculents (el doctor Menudillos, el baró Von Colmillo, l'oncle Igor...) i descobreix deu habitacions aterridores que cobren vida mitjançant unes lletgetes. El llibre es pot transformar en una original casa encantada, atès que és desplegable. Recomenable per a infants a partir dels set anys.

Els llibres de l'Editorial Timun Mas són concebuts perquè siguin una oportunitat de joc i d'aprenentatge per als més petits de la casa. Tots ells destaquen per la seva alta qualitat i pels seus formats originals: amb textures, amb sons, amb desplegables i amb elements sorpresa. (C.C.)

Chris Mould (text i il·lustracions), *76. El callejón del Miedo*. Editorial Timun Mas, Barcelona 2007, 8 pàg.

Un oncle força eixerit

La Júlia és una nena de quatre anys que té por a les nits, a vegades és mandrosa i fins i tot pot arribar a ser una mica tossuda. Per sort, el seu oncle Xesc sempre està al seu costat per ajudar-la i fer-la reflexionar. Quina sort té de comptar amb un oncle com aquest! Aquesta col·lecció, que explica històries amb molta tendresa, té com a objectiu principal que els infants reconeguin els seus petits conflictes. També inclou consells adreçats a tota la família. Per a infants a partir de quatre anys. (C.C.)

Ricardo Alcántara (text) i Sebastià Serra (il·lustracions), *L'oncle Xesc i el jersei verd*. Combel Editorial, Col·lecció L'Oncle Xesc, Barcelona 2007, 16 pàg.

El «botí» dels pirates

En Daniel, en Lluís, l'Oriol i en Carles són pirates. Viuen en una illa deserta, amb quinze palmeres i un riu amb cascada. Tots quatre s'ho passen d'allò més bé. Pesquen, salten d'arbre en arbre amb unes lianes molt llargues i neden al mar. Un dia decideixen abordar un vaixell, segrestar una princesa i demanar-ne un rescat. Això no obstant, la noia que van segrestar, la Marta, no era una princesa sinó... una nena normal i corrent. Què en faran, de la Marta, els quatre pirates? (C.C.)

Mercè Maure (text) i Pep Brocal (il·lustracions), *Pirates*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Primers Contes, Barcelona 2007, 16 pàg.

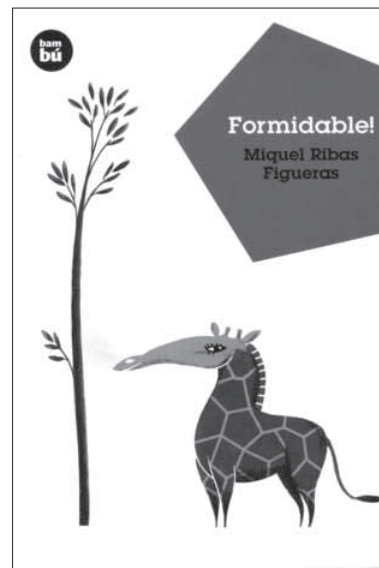

Avi i nét, grans amics

En Martí i l'avi Mateu van sovint a jugar al parc. L'avi ha inventat el joc del fem com si fóssim... pirates o cavallers, cuiners o mags. Un dia, però, l'avi Mateu no recorda el camí per tornar a casa. És el principi d'una malaltia que es diu Alzheimer. Passa el temps i els records se'n van; l'avi Mateu, malauradament, ni tan sols reconeix qui té al davant. Toca a en Martí, que ara ja és gran, trobar una manera nova de jugar amb ell. Recomanat per a infants a partir de sis anys. (C.C.)

Silvia Roncaglia (text) i Mariateresa Zattoni (il·lustracions), *Fem com si fóssim...* Editorial Claret, Col·lecció Paraules Per Dir-ho-Claret Kids, Barcelona 2007, 28 pàg.

Una girafa excepcional

La Fina Formiga és una girafa eixerida com n'hi ha poques. Com s'explica si no, que, a pesar de ser la més petita del ramat, sigui la que viu més aventures? Poques companyes seves s'atreveixen a entrar en una cova més fosca que la gola d'un llop; i hauríem de veure com s'ho farien per sobreviure tota una nit, perdudes enmig de la sabana i envoltades de feres. Però la Fina Formiga és una girafa realment excepcional i capaç de sortir airosa de les situacions més compromeses! (C.C.)

Miquel Ribas Figueras (text) i Marc Torrent (il·lustracions), *Formidable!* Editorial Bambú, Col·lecció Joves Lectors, Barcelona 2007, 77 pàg.

La ruqueta preferida

En Joan és un nen que viu amb els seus pares, la seva germana Berta, que és quatre anys més gran que ell, i el seu germà Martí, de només sis mesos. Tots viuen en una casa de pagès, envoltats de rucs, vaques, gallines, conills i altres animals. A l'escola li han demanat que escrigui una redacció. En Joan ha decidit escriure sobre la Xurra, la seva ruqueta preferida. La Xurra té «el pèl marró i espès, la panxa i el musell d'un color claret i les orelles llargues i molt peludes», explica el vailet. (C.C.)

Lola Casas i Francesc Chiva (text) i Subi (il·lustracions), *La Xurra*. Editorial La Galera, Col·lecció Grumets, Barcelona 2007, 70 pàg.

Conèixer els taurons

Aquest llibre revela algunes llegendes sobre els taurons, quins eren els seus avantpassats (van fer acte de presència sota el mar molt abans de l'aparició dels dinosaures), les diferents espècies de taurons (més de quatre-centes) que hi ha al món i moltes altres dades científiques sobre aquests animals marins que desperten la curiositat de petits i grans. L'autora, Catherine Vadon, és conferenciant del Museu Nacional d'Història Natural de França. Per a infants a partir dels sis anys. (C.C.)

Catherine Vadon (text) i Vincent Boyer, Charles Dutertre i Julien Norwood (il·lustracions), *Els secrets del tauró*. Combel Editorial, Col·lecció Llibres de Coneixements, Barcelona 2007, 45 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Assaborir la veritable poesia

Començar un any assaborint veritable poesia és un autèntic privilegi. No és fàcil poder assolir-ho perquè el món dels poetes, a força de ser complex, és tan personal que pots trobar-te aïllat al laberint de la seva inspiració més perdut que en plena selva amazònica... i això sense comptar que, de sobte, esdevé tot un desert, on predomina la sorra de la vulgaritat o de la falsedat de la quincalla pretesament sublim.

Francesc Malgosa ens ha deixat un text relativament breu, on resumeix en una lírica impressionantment madura tot el que és l'autèntic rerefons de la seva visió del món i de la vida. *Ploro, estimo i prego* sintetitza, en tres paraules fonamentals, tota la «palpitació íntima de la seva vida». Que així va definir Antonio Machado el que era per a ell la poesia.

Se sent pel plor constant de l'univers: «L'univers, un plor continu.» I neix en el seu interior la resposta personal irrefrenable: «Dins meu colpeja un plor que m'esborrona.» Res d'allò humà li és aliè, perquè està immers en un «gran corrent torrencial» «que brolla a doll del cor de tots els pobles».

Francesc MALGOSA I RIERA

Ploro, estimo i prego

Claret, Barcelona 2006, 156 pàg.

Aquesta afirmació primera ja ens dona la dimensió d'absolut que sent que bateja en la seva inspiració. No és una poesia que sorgeix d'una intimitat tancada, sinó d'un esperit alerta, que viu i que pateix en un món compartit, que abraça totes les dimensions de la realitat i de la Història.

La seva afirmació inicial estarà present en la progressió de la seva paraula, que és afirmació d'una actitud sincera —insisteixo, a més, molt madura i adulta— que ens fa pensar en molts dels poemes de Joan Maragall i la seva recerca de resposta, encara més enllà de la pròpia finitud («sigui la mort una millor naixença»).

Això, però, no el convida a la fugida, sinó que l'estimula a sentir-se més que mai «al carrer major del viure». Es veu acompanyat d'altres éssers, germans en camí: «Al carrer major del viure / tot són ulls en mi, en els altres...»

Profunda, totalment identificat amb els altres, els seus germans els homes, immersos en la voràgine agradable i embogidora de l'amor («en el més íntim teu, sigues humà») i serà el cor el que dictarà les actituds, les iniciatives, l'afecte: «El teu anhel més preuat sigui: estimar.»

Sentirà, alhora, una paraula interior que està més enllà del mateix jo... *l'intimius intimo meo* d'Agustí d'Hipona. Ressona en l'inescrutable buit que només pot omplir qui està en l'origen de tot: «En absència de tot, de tots, em gronxa suaument el gran silenci.»

Serà «l'esperança intangible» la que acompanyarà en la trobada total amb la pau tan desitjada, bregar en la fatiga i un descans en la lluita quotidiana, asseguts a la taula de Meaux «seiem amb fe i amor

amb ell a taula».

Poesia distada per una fe adulta, en l'enfortida lluita real de cada dia...

Excel·lent poemari, el de Francesc Malgosa i Riera.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La Cobla Sabadell i el centenari del mestre Puigferrer

Proposta commemorativa

La Cobla Sabadell ha configurat una proposta musical que ofereix als organitzadors sardanistes que vulguin programar actes commemoratius del centenari del naixement del mestre Manel Saderra i Puigferrer, que s'escau aquest any 2008.

Concretament, ha estructurat un programa per a una ballada de sardanes, amb una selecció de nou títols ben representatius de la producció musical d'aquest enyorat compositor, així com un recull de peces de concert que inclou un guió integrat amb tocs biogràfics, deu títols de sardanes i la glossa sobre temes de Somni escrita l'any 1988 per Joan Lluís Moraleda, titulada *Ofrena a Manel Saderra*.

Nou treball discogràfic de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona

La Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona ha ampliat la seva particular col·lecció sonora dedicada a la música de concert per a cobla amb obres de Joan Elias, Jesús Ventura, Joan-Josep Blay, Xavier Boliart, Joan-Lluís Moraleda i Xavier Pagès. Es completa així un treball d'enregistrament que es va portar a terme la tardor del 2006, a la sala petita del Teatre de la Passió d'Esparreguera.

Aquest tercer volum de *Música de con-*

cert per a Cobla es va presentar a l'espai Xavier Miserachs del Palau de la Virreina, seu de l'Institut de Cultura de Barcelona, el dia 18 de desembre passat. Cal remarcar que la Cobla Sant Jordi ha consolidat deu anys de la seva designació com a Cobla Ciutat de Barcelona, cosa que es va produir l'any 1997, i que ha iniciat una nova etapa sota la direcció de Xavier Pagès que la portarà a commemorar el seu 25è aniversari aquest any 2008. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 775 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Podrien els antidepressius allargar la vida?

Aquesta vegada és una doctora la que ens proporciona una notícia ben curiosa. Es diu Linda Buck, de l'Institut Mèdic Howard Hughes de Nova York, i és premi Nobel de Medicina 2004. Ho va publicar el 22 de novembre passat a la revista *Nature*. És el resultat d'una llarga investigació en equip: un fàrmac que habitualment es recepta per combatre la depressió allarga la vida un 30% a uns cucs, els de l'espècie *Caenorhabditis elegans*, animals de laboratori que han ingerit aquesta substància durant una temporadeta que s'ha volgut experimentar, fent-los en prendre.

L'antidepressiu és la mianserina. Ja se sabia que una reducció en la ingestió de calories produïa en aquests animals un allargament de la seva vida i ara s'ha vist que la mianserina produeix precisament el mateix efecte. «No tenim explicació de com ho fa, però totes les nostres observacions semblen indicar que es tracta d'un efecte molt semblant», diu la doctora Buck. Aquest antidepressiu

El cuc amb què s'ha experimentat.

per falta d'alimentació adequada i d'assistència mèdica. Què se'n traurà d'allargar la vida als països rics si en els que no ho són l'esperança de vida és inferior a la d'una vida humana normal? Cal pensar en tota la humanitat.

produeix la seva acció bloquejant certs receptors cerebrals de la serotonina, substància de les que regulen l'estat d'ànim, la gana i la percepció sensitiva.

No cal dir que aquesta comprovació és només un primer pas. Ho reconeix la Dra. Buck. Però té l'esperança que això pot ajudar a esbrinar quins són els mecanismes que produeixen l'envelliment i, en conseqüència, cercar les possibles estratègies per frenar-lo.

Què hi podem dir nosaltres? En primer lloc que un cuc no és un ésser humà. La cosa es troba molt lluny de l'aplicació immediata. Segonament, que no ens entusiasma gaire. Abans de preocupar-se de no envellir, la humanitat ha de mirar de solucionar els problemes dels pobles mancats de recursos que moren abans d'hora

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

45 De quin australopitec s'originà el gènere «Homo»?

El gènere *Homo* havia d'originar-se d'algun dels únics homínids que existien quan ell aparegué; així ho diuen tots els paleontòlegs. També estan d'acord que no podia ser d'un australopitec robust (d'un *Paranthropus*) perquè calia que l'espècie tingués una certa «plasticitat» (capacitat de modificar-se) que ja no tenien els robustos força especialitzats. Havia de sorgir d'un dels gràcils. Però l'espècie concreta que experimentà la mutació que la convertí en un *Homo* primitiu és encara objecte de discussió. Des del nostre punt de vista hem de dir que, a part de no estar resolta la qüestió, cal fer notar que ser del gènere *Homo* no implica ser ja racional i dotat d'ànima immortal. És l'espècie *Homo sapiens* la que hem de dir, des del punt de vista cristià, que va rebre el «buf diví» de l'esperit i els altres *Homo* cal tenir-los encara simplement per animals.

L'«Australopithecus afarensis» un bon candidat?

Ja vam dir que parlaríem més extensament d'aquesta espècie, que va sorgir ara fa poc més de 3 milions d'anys. Segons les meticuloses proves de datació del lloc on es trobà l'exemplar més complet, corresponia a 3,18 milions d'anys, però, és clar, no podem pas assegurar que fos l'individu més antic de l'espècie. A més les restes de fa 3,6 milions d'anys de Laetoli, trobades posteriorment, també eren d'*afarensis*, segons es veu amb seguretat força alta.

La història de la primera troballa és molt interessant. Va ser a Etiòpia. En aquest país les recerques començaren el 1959. L'antropòleg americà Clark Howell se les enginyà per poder fer prospeccions

geològiques, malgrat l'oposició del govern etiòp, a la vall del riu Omo. Si bé no aconseguí gran cosa, tornà dient que eren uns jaciments prometedors. Ho exposà a Richard Leakey de Kenya però fins el 1965 no s'organitzà una expedició en regla. Hagué d'intervenir davant del negus, Haile Halassie, el president de Kenya Jomo Kenyatta. A Clark Howell s'afegiren els francesos Camille Arambourg i Yves Coppens. Planificaren des de Nairobi les vuit campanyes que realitzaren de 1967 a 1974, en les quals aplegaren 86 restes d'homínids, la major part dents. No era gran cosa, però suficient per poder afirmar el 1976 que eren d'australopitecs, tant de gràcils com de robustos, i que també n'hi havia ja del gènere *Homo* (d'*habilis* i *erectus*). Això ho digué Howell, però posant-hi l'adverbi «probablement».

El jove professor americà Donald Johanson (1943), de Chicago, també havia mostrat interès pel que podia haver-hi a Etiòpia. Després de vèncer dificultats que es presentaren, ell i el francès Maurice Taieb, amb un equip de col·laboradors, el 1973 s'endinsaren a la zona dels Afars, a l'Hadar. Hi trobaren un fragment de fèmur i la part superior d'una tibia que encaixaven fent l'articulació de genoll d'un bípede. L'antiguitat era d'uns 3 milions d'anys. Allò era interessant! I el 1974 Johanson volgué fer una segona campanya amb Tom Gray i un equip a la zona on havien trobat aquells ossos. Després de vèncer més dificultats encara que a la primera vegada, ho aconseguiren.

Un etiòp, Alamayehu Asfaw, de l'equip, va ser qui féu la primera troballa: un tros de mandíbula i dos queixals d'homínid. Pocs dies més tard trobaren dues mandí-

bules més. Això no era tot. La gran descoberta va ser el 30 de novembre després de dies sense trobar res: en un lloc on la temperatura era de 43°C, quan ja estaven decidits a tornar al campament veuen l'os d'un braç; es posen a excavar i costelles, fèmur, dits, crani... apareixen de mica en mica, finalment un 40% d'un esquelet complet. L'alegria va ser enorme. Al vespre, al campament, mentre el magnetòfon entona la cançó dels Beatles *Lucy in the sky with diamonds* acorden dir-ne *Lucy* de l'individu de les restes fòssils, que sembla segur, per la pelvis, que era de sexe femení. Més tard, el nom científic serà *Australopithecus afarensis* per haver-se descobert a la regió dels Afars.

Era un australopitec dels més «gràcils», que presentava poca especialització, o sigui amb bona capacitat per evolucionar, per això molts paleontòlegs digueren que era el més bon candidat a ser tingut per avantpassat dels altres australopitecs i del gènere *Homo*. Fins al 1994, que sorgiren uns altres candidats.

Noves troballes presenten nous interrogants

La troballa feta per l'equip de Tim White el 1994 de l'*Australopithecus* (o *Ardipithecus*) *ramidus* a Aramis (nord d'Etiòpia) en un jaciment de 4,4-4,2 milions d'anys, amb característiques més primitives que les de Lucy va fer pensar que podia haver estat anterior a l'aparició de l'*afarensis* la bifurcació d'australopitecs i homínids. Cosa que es veié més probable encara quan en un estrat anterior, de 5,8-5,2 milions d'anys eren descobertes el 2002 per Yohannes Haile-Selassie

unes noves restes que semblaven també del *ramidus*. Això suggeria que aquesta espècie podia haver estat al cim de la divisió de les dues línies, i la Lucy hauria sorgit en una branca ja separada molt abans del tronc comú.

També s'ha proposat com a possible avantpassat de les dues branques el trobat a Kanapoi (Kenya) per Meave Leakey (esposa de Richard Leakey) el 1995, que s'anomenà *Australopithecus anamensis*. Per decidir si és l'una o l'altra d'aquestes dues espècies l'autèntica antecessora caldrà esperar fòssils més complets.

La cosa s'ha complicat un altre cop amb dues troballes més: el novembre del 2000 Martin Pickford i Brigitte Senut a les muntanyes de Tugen (Kenya) en un estrat de fa 6 milions d'anys trobaren 17 fragments i al març següent 4 més d'una espècie que denominaren *Orrorin tugenensis* (Orrorin vol dir «home dels orígens» en la llengua d'allà), espècie que ja es veu bípede i amb dents molt semblants a les dels humans. Pickford no dubta a dir que és un avantpassat comú a australopitecs i humans. I l'altra troballa va ser el juliol de 2002: un equip liderat pel francès Michel Brunet a la regió de Koro-Toro (Txad) va desenterrar un crani i alguns fragments de mandíbula i dents d'una altra nova espècie, el *Shaelanthropus tchadensis* (home txadià del Shael), dit també «Toumai» (esperança de vida, en llengua local), de 6-7 milions d'anys, i, per les característiques que s'hi veuen, es considerarà també un possible antecessor dels dos grups d'homínids, si bé cal dir que no es pot assegurar que fos bípede. No cal dir que cap de les dues troballes ofereix plena seguretat del que en diuen els que les han realitzades.

La conclusió ha de ser, doncs, que la paleontologia no ens mostra encara ni quan ni com es va fer la divisió de les dues línies australopitecina i homínida. I tampoc no ens diu amb certesa quina va ser l'espècie antecessora comuna.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> (reflexió) <i>Espurna d'alba</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Laudes</i> <i>Santoràl</i>
08.00-09.00	<i>El Primer Cafè</i> (informatiu i tertúlia)
09.00-17.00	<i>Radiofórmula</i>
22.00-23.00	<i>Finestra oberta</i> (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

20.00-21.00	<i>El tercer temps</i>
21.00-22.00	<i>Coneixes Jesús?</i>
23.00-00.00	<i>Planeta Blau</i> (medi ambient)
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i> (música en català)
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dimarts

20.00-21.00	<i>Parlem de Salut</i>
21.00-22.00	<i>Buscant la llum</i>
23.00-00.00	<i>Paraules d'amor</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dimecres

18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>
20.00-21.00	<i>A peu de carrer</i>

21.00-22.00	<i>Temps d'escolta</i>
23.00-00.00	<i>Persona i vida</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dijous

20.00-21.00	<i>Sense embuts</i>
21.00-22.00	<i>Projectes</i>
23.00-00.00	<i>Mirades</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Divendres

18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>
19.00-20.00	<i>Catalunya sense barreres</i>
23.00-00.00	<i>Amb llum pròpia</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dissabte

07.00-08.00	<i>El tren de les set</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Santoràl</i> <i>Espurna d'Alba</i>
08.00-10.00	<i>Radiofórmula</i>
10.00-11.00	<i>A tota costa</i> (submarinisme)
11.00-12.30	<i>Aires hípics</i> <i>Trotamundos</i>

12.30-00.00	<i>Radiofórmula</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Diumenge

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> <i>Espurna d'alba</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Ressons</i> <i>Santoràl</i>
08.00-09.00	<i>Radiofórmula</i>
09.00-10.00	<i>Tot sardana</i>
11.00-12.30	<i>Missa de Montserrat</i>
12.30-14.30	<i>Rutes per Catalunya</i> (excursions)
18.00-18.30	<i>La taula de l'Evangeli</i> (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	<i>Avui és el dia del Senyor</i> (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	<i>Església Viva</i>
20.30-23.00	<i>Melodies de fe</i> (música cristiana)
23.00-23.45	<i>La cantata</i>
23.45-00.00	<i>Moments a mitjanit</i> (reflexió cristiana)
00.00-00.30	<i>Pregària de Completes</i>
00.30-01.00	<i>Jazz</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	<i>Informatiu matí + el temps + agenda</i>
10.30	<i>Agenda</i>
12.00	<i>Butlletí informatiu</i>
14.00	<i>Informatiu migdia + el temps + agenda</i>
16.00 i 18.00	<i>Butlletí informatiu</i>
18.30	<i>Agenda</i>
20.00	<i>Informatiu vespre + el temps + agenda</i>
20.30	<i>Música Principat</i> (Dl., Dm., Dc.) <i>La Taula de l'Evangeli</i> (Dj.) <i>Església d'Urgell</i> (Dv.)

Dissabte

08.00	<i>Agenda</i>
14.00	<i>Agenda</i>
16.00	<i>Agenda</i>
17.30	<i>Agenda</i>

Diumenge

08.00	<i>Agenda</i>
14.00	<i>Agenda</i>
16.00	<i>Agenda</i>
17.30	<i>Agenda</i>

RÀDIO
BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 27

08.45	<i>Islam hoy</i> Programa de la comunitat islàmica. Director: Mohamed Chakor.
09.00	<i>Buenas noticias TV</i> Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.15	<i>Shalom</i> Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
10.00	<i>Últimas preguntas</i> «Libertad religiosa.» El convidat és Javier Fariñas, director de Comunicació d'AEN. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	<i>Testimonio</i> Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona. Director: Isidro Catela.
10.30	<i>Santa Missa</i> Amb la participació del Cor Jove del Temple de la Sagrada Família, de Barcelona, sota la direcció de Cristina Álvarez Melis. Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
11.20	<i>Els camins de la calma</i> Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.
11.30	<i>Pueblo de Dios</i> «Las hermanas de los Guisigá.» El nord del Camerun és la zona més pobre del país. Les Filles de la Caritat hi treballen des de fa més de trenta anys. S'encarreguen de diverses obres socials i pastorals. Director: Julián del Olmo.

Diumenge 27

10.30 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

11.20 *Fonaments de la fe*
«Humanisme.»

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

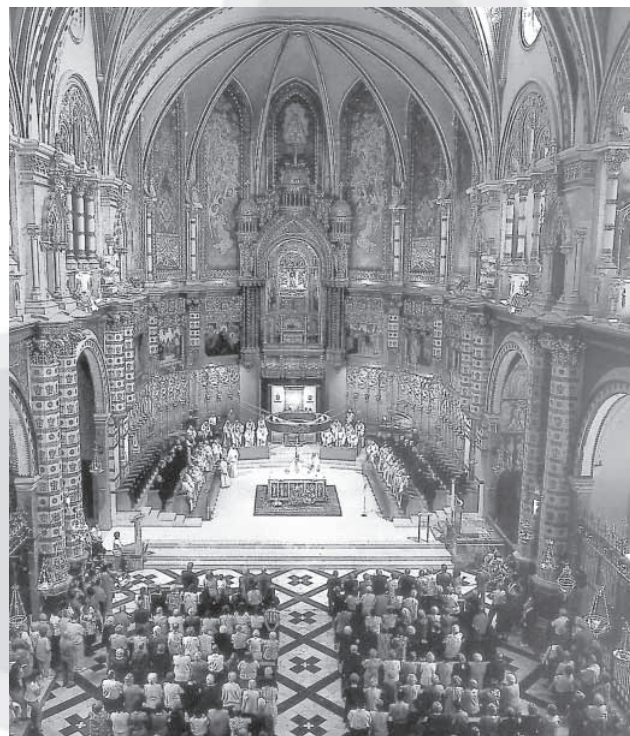
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

us ofereix en
directe des de la
basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a divendres,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Cerdanya 104.4
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ Andorra 107.5
■ Girona 103.4		

www.radioestel.com

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

• **SEMINARI DE SANTO TORIBIO.**— El Seminari Major Santo Toribio de Mogrovejo, a l'arquebisbat de Lima, ha relançat el seu lloc web, www.seminariosantotoribio.org, amb nova informació sobre les tasques que fa i la promoció de vocacions sacerdotals.

• **CARMELITES DESCALÇOS.**— La cúria general dels carmelites descalços estrenava una web: www.carmelitasdescalzos.com, un nou disseny i tecnologia renovada per a una pàgina que neix amb vocació de servei a l'orde i a l'Església.

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del

10 al 16 de febrer, dirigits per Agustín Bugueda, a Còrdova. Més informació: tel. 957 496 474; en les mateixes dates, predicats per Jesús Andrés, a Màlaga. Més informació: tel. 952 224 383.

Barcelona

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— Els dies 26 i 27 de gener, trobada dels grups de pregària de Catalunya amb el lema «Manteniu-vos arrelats en Crist» (Col 2,7), al Seminari Salesià Martí Codolar (av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona). Presideix el P. Manolo Tercero, o.f.m. Més informació: Ramon Pros, tel. 933 389 911; del 2 al 3 de febrer, recés de lloanxa i adoració *Dones y carismas*, amb el P. David Gascón. Casa d'espiritualitat Betània, c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat.

• **PACTE PER LA VIDA I LA DIGNITAT.**— El 27 de gener, acte per la vida, la família i les llibertats al Palau de Congressos de Barcelona: a les 10.30, missa; a les 11.45, intervencions dels oradors. Organitza: Pacte per la Vida i la Dignitat. Més informació: www.e-cristians.net.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 28 de gener, a les 19.30, *Comentari i debat sobre l'encíclica del papa Benet XVI «Spe salvi»*, a càrrec d'Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, i de Francesc Torralba, catedràtic de Filosofia de la Universitat Ramon Llull. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **SANT TOMÀS D'AQUINO.**— El 28 de gener, a Balmesiana, festa de sant

Tomàs d'Aquino: a les 19.00, missa (amb el cor Veus Vives); a les 19.45, acte acadèmic: *Spe salvi facti sumus*, amb intervencions dels professors José M. Alsina, Joan Antoni Mateo i Antoni Prevosti. Organitza: SITA-Barcelona i l'Institut Sant Tomàs de Balmesiana.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DE LA BONANOVA.**— El 29 de gener, a les 21.30, catequesi d'adults a càrrec del professor Antoni Bentué sobre el tema *L'experiència pasqual («querigma») com a nucli del cristianisme*. Plaça Bonanova, 12 - Barcelona, tel. 934 175 858.

• **ENTESA JUDEO-CRISTIANA.**— Organitza el 30 de gener, a les 19.45, la conferència *La higuera y la palmera. La expulsión del paraíso y el árbol iniciático*, amb l'escriptor Mario Satz. Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 291.

• **TIBIDABO.**— El 31 de gener, festa litúrgica de Sant Joan Bosco, misses a les 8.00, 12.00, 17.00 i 19.00; a les 18.00, vespres i benedicció eucarística.

• **CERCLE LA SALLE.**— El 31 de gener, a les 18.30, Fernando Sesé presenta *Una hora amb Jerome Kern*, espectacle de música i pel·lícules. Més informació: plaça del Nord, 14 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 31 de gener, a les 19.00, recital a càrrec de les deixebles de la professora Pepita Llunell. Presenta el recital Ricardo Navaridas. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— El 31 de gener, a les 21.00, concert solidari de la Coral Lavínia, dirigida per Miquel Saladrigues. Interpretarà obres de Donella, Jàcome, Olai-zola, Cervera i Ribó, entre altres. Parròquia de Santa Maria del Remei, pl. Concòrdia, 1 - Barcelona.

• **NIT DE GETSEMANÍ.**— El 31 de gener, hora santa per a sacerdots, homes i joves (a les 22.00) i eucaristia (a les 23.00), a la parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova (pl. Bonanova, 12 - Barcelona); l'1 de febrer, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia.

• **FUNDACIÓ CLARET.**— El 31 de gener, de 19.30 a 21.00, sessió del II Cicle Claret de pensament xerrades-col·loqui sobre *L'evolució humana: més enllà de la paleontologia*, a càrrec de Ramon M. Nogués; els dies 12, 19 i 26 de febrer, a les 19.30, taller sobre *El creixement interior dels infants*, a càrrec de Maria Fradera i Teresa Guardans. Més informació i inscripcions: c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclarer.org, web: www.fundacioclarer.org.

• **ACAT.**— Organitza l'1 de febrer, a les 20.00, un concert ecumènic amb orgue i corals a l'església de Pompeia (av. Diagonal, 450 - Barcelona).

• **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA SANT MEDIR.**— Els dies 4, 11 i 18 de febrer, seminari sobre *Els salms*, a càrrec del Dr. Enric Capó (doctor en Teologia i

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

CONFERÈNCIES QUARESMALES A LA PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ

Preparant el Sínode de bisbes, que tindrà lloc a Roma el mes d'octubre de 2008, sobre el tema «La Paraula de Déu en l'Església».

DIUMENGE, 10 DE FEBRER DE 2008: «Revelació, Paraula de Déu, Església», Rvd. Dr. ARMAND PUIG TÀRRECH, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

DIUMENGE, 17 DE FEBRER: «La Paraula de Déu en la missió de l'Església», CARDENAL CARLOS AMIGO VALLEJO, arquebisbe de Sevilla.

DIUMENGE, 24 DE FEBRER: «La Paraula de Déu en la vida de l'Església», Mons. PERE TENA GARRIGA, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona.

Totes les conferències seran a les 19 h. i a continuació una estona de silenci, a les 20 h. Vespres solemnes. Possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació. Servei de guarderia.

Organitzen: Parròquia de la Puríssima Concepció i de Sant Francesc de Sales.

PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ
Aragó, 299
08009 Barcelona
Tel: 93 457 65 52
Fax: 93 207 56 64
www.concepciobcn.com
purissima_concepcio@yahoo.com

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET VIC

Any Claret: en el bicentenari del naixement

Diumenge, 10 de febrer:

RECÉS OBERT DE QUARESMA

en comunió, laics (joves i adults), religiosos/es, preveres.

“Mira, sóc a la porta i truco” Ap 3,20

Acompanya el P. Josep Vilarrubias, c.m.f.

Comença a les 10h
acaba a les 18h

- Crida al silenci interior
- Interiorització de la Paraula
- Donem pas, dins nostre, als salms de Laudes
- Moments bíblics-litúrgics d'endinsament a la Quaresma
- Eucaristia del primer diumenge
- Trobada espiritual amb el pare Claret
- Temps d'adoració

En perspectiva: * diumenge 6 d'abril: **Recés Paqual obert**
* 24 al 31 d'agost: **Exercicis espirituals oberts**

Per a informació i inscripcions:

Casa d'Espiritualitat Claret
Rambla Sant Domènec, 5
08500 VIC
Telèfon: 938 850 544
Mail: claretvic@claretvic.net

Des del carrer

Els camins inescrutables de Déu en la història humana van conduir fa vuit anys David Pérez fins a l'Argentina per preparar-se per al sacerdoci dins de la Fraternitat Apostòlica Sacerdotal Tomàs d'Aquino (FASTA). Així va iniciar una aventura agosarada, lluny de casa seva i de la seva família, que només es pot entendre als ulls de la fe. El 19 d'agost passat era ordenat com a prevere a Buenos Aires. De vacances a l'Estat espanyol, el proper 27 de gener, a les 13.00 h, celebrarà la seva primera missa a la parròquia dels Sants Just i Pastor, de Sant Just Desvern.

P. David Pérez Pazo, primer sacerdot espanyol de FASTA

«FASTA evangelitza la família i els joves»

—Què és exactament FASTA?

—Quan parlem de FASTA necessàriament hem de fer referència a dues realitats diferents, tot i que vinculades entre elles. D'una banda, la Fraternitat d'Agrupacions Sant Tomàs d'Aquino, que és un moviment laïcal de l'Església reconegut jurídicament com a associació internacional de fidels de dret pontifici. Va ser fundat el 1962 a l'Argentina per un frare dominic, P. Aníbal Ernesto Fosbery, sota l'influx de la reforma conciliar. Per mandat dels seus superiors, el P. Fosbery va rebre la missió d'impulsar un moviment de joves vinculat a l'orde dominicà en el qual es promoguessin els ideals evangèlics. A poc a poc, però, va prendre forma i autonomia pròpia fins a constituir-se oficialment com a FASTA, sota el patronatge de sant Tomàs d'Aquino. El P. Fosbery fins i tot va rebre la dispensa de les seves obligacions conventuals per dedicar-se completament al moviment. Alhora, els joves que formaven el moviment es van anar casant, formant famílies, tenint fills... i el que va començar essent una institució de joves va començar a necessitar espais nous. En aquest context, a principis dels vuitanta, entre els joves de la Fraternitat comencen a sorgir alguns amb inquietuds vocacionals. Es posen en marxa diferents experiències de forma-

ció intensa de les quals sorgeixen les primeres vocacions sacerdotals. Així neix el 1985 l'altra realitat de FASTA, que fa referència a la Fraternitat Apostòlica Sacerdotal Tomàs d'Aquino. A diferència de la branca laïcal de FASTA, aquesta encara no compta amb el reconeixement oficial de la Santa Seu, i actualment es defineix com a societat de vida apostòlica ad experimentum.

—Quin és el carisma d'aquesta fraternitat sacerdotal?

—Des d'una espiritualitat marcada pel carisma dominicà, FASTA es caracteritza per la seva apostolicitat. La fraternitat sacerdotal neix per atendre espiritualment la branca laïcal del moviment, que té com a principal missió l'evangelització en la família, la cultura i la joventut. Per això es troben molt presents en col·legis, instituts, fins i tot té una universitat a l'Argentina; i sobretot els anomenats «rucas», paraula araucana que significa casa, i que són una mena de centres juvenils molt semblants als espais a Catalunya. Per als adults, el moviment ofereix principalment dues formes de treball: les *convívios* i les comunitats apostòliques, que també són acompanyades i orientades per sacerdots.

—Quina presència té FASTA a Espanya?

—Des del 1993 FASTA és present a Sant Just Desvern i Badalona, on durant

una dècada va gestionar dos col·legis de les germanes adoratrius. La cessió dels col·legis va acabar i actualment resten algunes *convívios* i un centre juvenil a Sant Just, anomenat Ruca Sant Just. També des del 1993 té presència a Madrid, on hi ha diverses *convívios* i el Ruca Nativitat. L'any 2002 FASTA arriba a València, on gestionem un col·legi a Torrent i on treballen diversos *convívios* i el Ruca Mater Dei.

—Com ha estat el teu procés fins al sacerdoci?

—És una història una mica llarga. Vaig néixer a Sant Just fa 29 anys. Amb l'arribada del moviment al municipi, el 1993, la meua família el coneix i a poc a poc s'hi va integrant. Jo m'hi uneixo participant sobretot en el centre juvenil de Sant Just. Tot i que jo ja era catòlic, la meua vida de fe i la meua conversió autèntica té lloc a FASTA. Em vaig trobar personalment amb Jesucrist, el qual en el moviment era presentat d'una forma juvenil i molt atractiu. I com que una cosa porta a l'altra, sorgeix en mi una certa inquietud vocacional, com a conseqüència sobretot del contacte assidu amb sacerdots de FASTA. Un viatge a l'Argentina per conèixer més de prop el moviment acaba per despertar-me definitivament el cuquet l'any 2000. Vaig intentar deixar passar el temps a veure si marxava, com havia passat altres vegades, però aquest cop l'anhel vocacional es va mantenir ben viu. Vaig entrar al Seminari i l'agost del 2007 era ordenat prevere. Vaig esdevenir així el primer sacerdot espanyol dins del moviment.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Parlem de la parròquia (2)

Valorar la parròquia no vol dir complaure's cofoiament en la seva actual situació. Al contrari, precisament perquè estem convençuts de les seves energies insubstituïbles, ens cal examinar-la amb exigència: sobre la seva vitalitat interior, sobre la seva eficàcia missionera, sobre la seva capacitat de comunicació en el marc social d'avui, tan diferent del de fa només mig segle.

Val a dir que portem molt de retard. Aquest examen ja l'hauríem d'haver iniciat fa unes quantes dècades, quan tants canvis culturals tot just apuntaven. Però els profetes d'aleshores —i n'hi hagué de molt valuosos— no aconseguiren de sacsejar la rutina de la majoria ni de ser prou escoltats en els centres de decisió eclesial.

Ens pot ser útil avui d'adreçar el nostre examen de la parròquia als dos extrems de la seva acció pastoral. Al cap-

damunt, el que podríem anomenar nucli dur, o minoria militant, o sector de feligresos de vida cristiana més aprofundida... Al capdavant, el conjunt de la comunitat i, més enllà, els no practicants o no gaire... i els que passen de la parròquia... i àdhuc de la fe cristiana, en graus diversos i no sempre clars... No és gratuït centrar l'atenció en aquests dos pols. En realitat significa apropar-se al model pastoral del mateix Jesús, el qual, d'una banda, recorria els pobles, era al carrer ensenyant, guarint els cos-

sos i els cors, sempre assequible... i, de l'altra, s'esmerçava en la formació de l'equip dels dotze que enviaria a predicar (Mc 3,14 i 6, 7s).

Quant al nucli dur, tinc la impressió, basada en l'observació directa, que en els últims anys moltes parròquies han reculat. Tant la minoria de vida litúrgica i espiritual intensa, assídua als sagraments de l'Eucaristia i del Perdó, com els grups de militants de moviments apostòlics, s'han aprimat molt. En alguns casos, el prevere està gairebé sol: entre ell i el gros de la comunitat i del barri o poble hi ha un buit, en sentit apostòlic.

Pel que fa a la projecció parroquial cap enfora, tampoc el panorama no és gaire positiu. Hi ha poca presència al carrer i, per tant, poca visibilitat i encara menys comunicació. Les persones no iniciades —la majoria— però no sempre mancades d'inquietud religiosa, difícilment troben espais per a elles. Això, certament, no és responsabilitat exclusiva de la parròquia. Hi contribueixen també, i força, els actuals models de vida social.

Com enfortir aquests dos pols de la pastoral de la parròquia?

Ara mateix

Rauxa

Un segle d'ecumenisme

Aquest 2008 la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians fa cent anys. Tot va començar als Estats Units el 1908 per iniciativa d'un petit grup de fidels anglicans i catòlics. Des d'aquest començament modest fins ara el progrés és inqüestionable: la iniciativa ja fa decennis que és celebrada, ara de forma oficial, conjuntament per totes les Esglésies; el diàleg ecumènic entre les jerarquies ha assolit fites importants i fidels de les diferents comunitats prenen part cada cop més en trobades per conèixer i entendre els germans en la fe.

No es pot negar, però, que queden molts reptes per endavant i que encara s'ha de recórrer la major part del camí que du a la veritable unitat de tots els cristians. Les raons teològiques i també les diferents tradicions litúrgiques de cada Església són els temes en els quals treballen les comissions comunes creades expressament. Ara bé, també els motius no estrictament religiosos, com ara els de naturalesa històrica o política, poden aparèixer en aquest procés i seria lamentable que motivacions tan poc religioses com aquestes perjudiquessin el diàleg ecumènic. Probablement aquesta sigui la trava més grossa que cada Església ha de superar.

Eduard Brufau